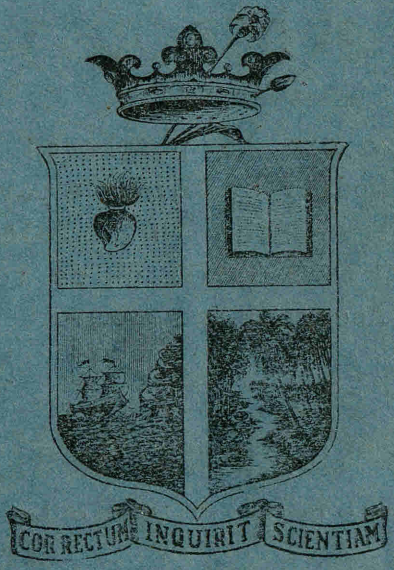
The Sacred Heart College Annual

Thevara

Volume II *Licence No: 1/1121* *March, 1947*

THE PRICE OF PROSPERITY

Prosperity can be purchased like any other commodity by saving a part of your income every month with the Palai Central Bank — it is a small price to pay for economic security.

Palai Central Bank Ltd.

(Incorporated in Travancore with Liabiiity of Members Limited)

Palai **Travancore**

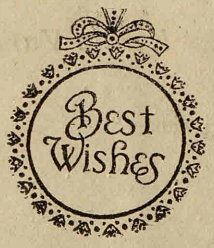
THE
SACRED HEART COLLEGE ANNUAL
THEVARA

Vol. II EDITOR: C. J. VARKEY, K. S. G., M. A. (HONS.) **1947**

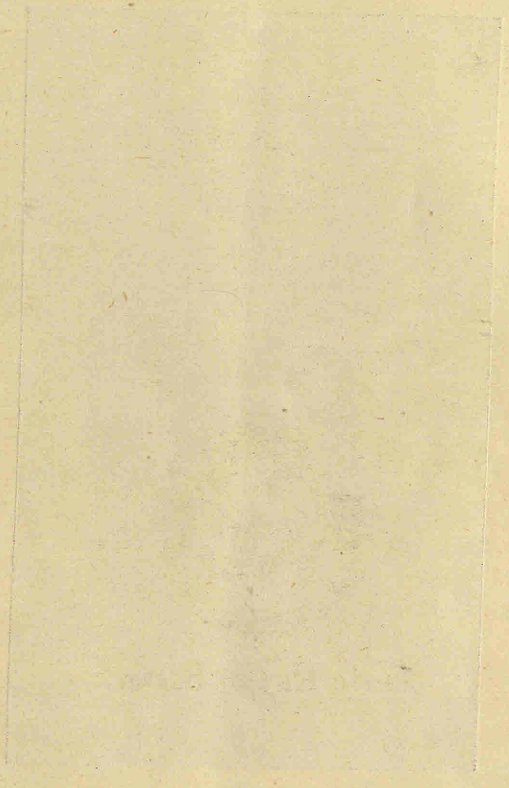
CONTENTS

		PAGE
A True Democracy	*S Martin, B. A.*	1
Smile and Laughter	*Rev. Fr. Hilarion. T. O. C. D.*	5
The Crow	*K. P Joseph, M. A*	9
The "Calamity"	*N. Shantaram B A.*	11
My Fight with the Japs	*Cadet T. J. Abraham, I A T. C*	13
My Maiden Voyage	*P. C. George*	14
George Bernard Shaw	*S. Prabhakaran Nair*	16
Industrialisation of India	*Kerala Varma Tampuran, M.A., R.A.*	18
Penicillin—the Miracle Cure	*M V. Varghese, M Sc.*	22
എഴുത്തച്ഛൻ—ഒരു സമുദായപരിഷ്കർത്താവ്	*M. K. Sreedharan Pillai*	25
ഖണ്ഡകഥാപ്രസ്ഥാനം	*T. V George*	27
ഐക്യകേരളം (കവിത)	*V. P. Thomas*	28
പുരോഗമനസാഹിത്യം	*K. A Varkey*	29
സാഹിത്യവും സന്മാർഗ്ഗവും	*J. A Avirah*	31
"തകർന്ന ജീവിതം" (ചെറുകഥ)	*M. I. Varkey Pillai*	33
അന്നത്തെ സായാഹ്നം (ചെറുകഥ)	*P. P. Krishnan Kunji*	35
ആ രാത്രിയിലെ നാടകം (ചെറുകഥ)	*K. A. Balakrishnan*	37
നേരമ്പോക്ക്	*P. V. Thomas*	38
ഉദ്യോഗസ്ഥഭർത്താവ് (ചെറുകഥ)	*K. J. Joseph*	39
ചിതറിയ ചിന്തകൾ	*P. Sukumara Kaimal*	40
Saba se bada adhami (Hindi)	*S. S. Rajaputhran*	41
Shiksha mem mathrbhasha kha sthana (Hindi)	*M. Gopinathan Nair*	42
Asmatkalalaya (Sanskrit) (Poem)	*C. C. Chacko. B. A.*	45
നേതാജി (കവിത)	*P. Bhaskara Menon*	48

College Report, 1946–47 49
List of Prize-Winners 53
List of Successful Students 54
College Societies—Annual Reports for 1946–47 55
College Sodality—Annual Report for 1946–47 62
Administrative Personnel 64
Exchanges 67
Appreciation 68
College Chronicle, 1946–47 69

For a Happy Easter

Welcome

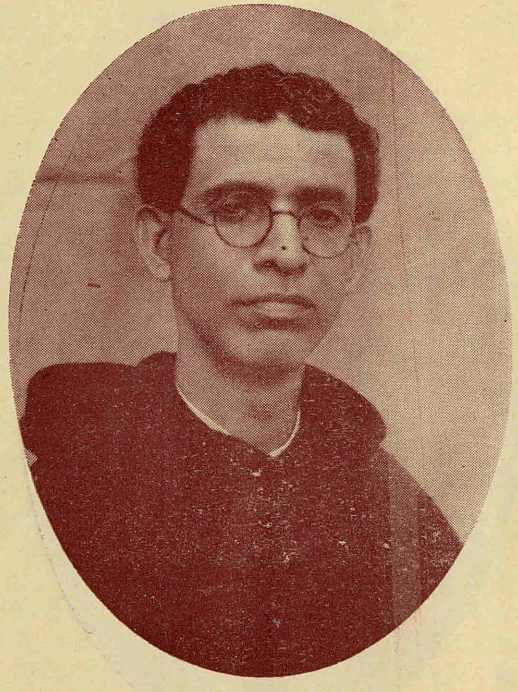
TO

DIWAN BAHADUR

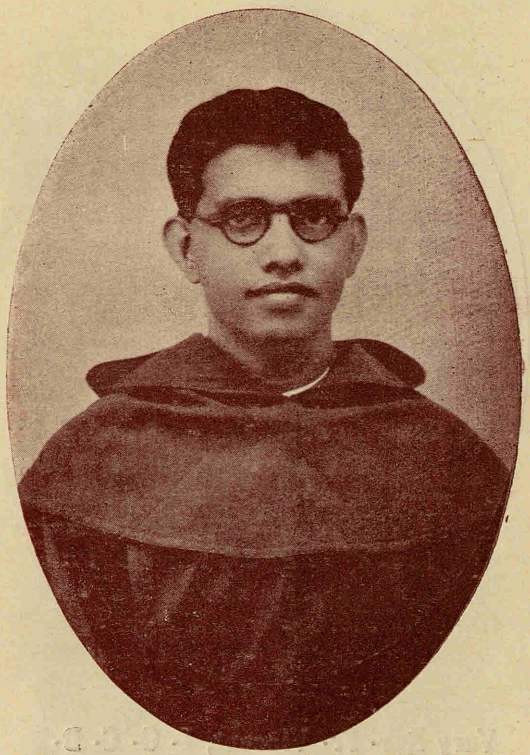
C. P. Karunakaran Nair

Our New Diwan

Very Rev· Fr· Vincent, T· O· C· D·

Prior General

Rev· Fr· Theodosius, T. O· C· D.

Principal

The

Sacred Heart College Annual

THEVARA

Vol. II MARCH 1947

A TRUE DEMOCRACY

S. MARTIN, B. A., IV B. Com.

We want not only political democracy but also 'economic democracy' and 'social democracy'—this is the cry of the twentieth century. These three kinds of democracies are, in spirit, based on the ideas of Voltaire and Rousseau, the theorists of the French Revolution, viz., "liberty, equality and fraternity." In their attempts to safeguard these, the modern governments, consciously or unconsciously, drift towards the curtailment of liberty and the abuse of social equality. This failure of the modern states is attributable to a want of moderation in their policies—moderation in the sense that 'liberty, equality and fraternity' are limited by the individuality of man. A moderate emphasis on these idealogies would contribute to the formation of a healthy and true democracy.

Democracy, as is commonly known, is rule of the people, for the people and by the people. The people themselves frame their laws and regulations, and establish the government to carry out these regulations to the greatest happiness of all of them. By 'the *people*' is meant not a particular group of people, (then it would be an oligarchy or an aristocracy), but all the people all the individuals composing a state. From the zamindar to the kisan, from the millionaire to the poor labourer, all have a part in the government, as the government is for their own welfare. This implies that the individual has a right to take part in the administration; that the individual is at liberty to take part in the administration. Political liberty, therefore, means only a right to take part in the administration. We shall now see how far this liberty of the individual is guaranteed by the modern state.

In Athens it was possible for each and every individual to take part in the administration directly, as the state was small and as the lot system prevailed there, especially during the time of Pericles. But in a modern state, due to its vastness and complexities, such direct participation of

all the individuals is neither possible nor feasible. So the representative system has come into vogue. The modern democracy has come to be, therefore, a system of government under which the people exercise their governing power through their representatives, periodically elected by them. Political liberty in a modern state turns out to be the right of the individual to cast his vote at elections, to stand as a candidate for election and to criticize the government if it transgresses its legitimate boundary. Freedom of speech, of publication, and of association are considered as the birthright of every individual.

Care must be taken in the exercise of this liberty or freedom, for it is based on the dignity of individual personality. Realisation of the dignity of personality imposes an obligation on the individual to ascribe the same degree of dignity to others and to realise that others too have an equal right or liberty to act and express their opinions. In the eyes of the state each one has a right to live his life honourably in the place and conditions in which the plans and purposes of Providence have set him. Hobbes' statement "man is born free, but everywhere in chains" clearly brings out the fact that freedom has to be subjected to moderation. But, often enough, in a modern state liberty is perverted, and it is made to mean the free play of human ideas and impulses to the detriment of others. Dr. Johnson said of Milton: "He felt not so much the love of liberty as repugnance to authority." So, liberty, in a true democracy, must be based on the dignity of individual personality.

Before proceeding further, we must understand that democracy is rule of the *'people'* and not of the *'mass.'* As a 'mass' or a mob cannot form a judgment of its own, and as it acts always by the impulses, ambitious and avaricious men can exploit the 'mass' to their own advantage. Lack of individuality is the mark of the 'mass', and an orator can sway individuals' minds and make them do whatever he wishes them to do. In the hands of an ambitious individual the state itself can, with the support of the mass, degenerate into a mere machine which imposes its arbitrary will on the best section of the people. Democracy would then become the dictatorship of orators, and a good orator becomes a permanent dictator. As history has revealed, mob rule will ultimately result in dictatorship and the curtailment of individual liberty. In the words of His Holiness Pope Pius XII, "the mass is the mortal enemy of true democracy and its ideals of liberty and equality."

But a 'people' lives by the fulness of the lives of the men who are part of it, each of whom in his own place and way is a person who is conscious of his own responsibilities and convictions. This independence of the individual with the ability to form his own judgment is the desideratum of a modern democracy. Writing about the success of Swiss democracy, Dub says: "Survey the countries of the world, you may find elsewhere greater political achievement; but assuredly in no country will you meet so many good citizens of independent opinions and sound practical judgment; nowhere so great a number of public men who succeed in fulfilling their functions in minor spheres with dignity and skill; nowhere so large a proportion of persons who, outside their daily round, interest themselves so keenly in the welfare and in the difficulties of their fellow citizens." Democracy is, therefore, not the rule of the 'mass', but the rule of the 'people'.

Political democracy, coupled with economic and social democracy, alone can make up the optimum of democracy, i. e., not only that each individual must have a right, but an equal right. Equality of opportunity, irrespective of rank and status, is aimed at by social democracy. Men suffering from poverty and penury can never be expected to take an active part in politics,

much less to debate and discuss fundamental issues, whereas the moneyed class may be able to exert their influence and control others, eventually establishing an aristocracy. Aristotle's statement "democracy is a step towards aristocracy" clearly pictures the tendencies of a modern 'democratic' state. A handful of men will become the custodians of the destiny of a nation with little respect for the individual's personality. So, it must be the duty of the state to see that all people have an equal social status and equitable knowledge to take part in the administration. For this purpose, the so-called privileged classes must go, and the poor must be lifted up from their helpless condition. So, they must be afforded state-aided free education, safeguard against unemployment, and minimum wage, coupled with fair conditions of work, leisure and other wise means to gulf the glaring inequalities between the rich and the poor. This does not mean complete levelling up of society, which would deprive the individual of private property and make him a victim of the apparent charm of democracy, confused with the true spirit of democracy.

But in a modern state equality degenerates into a mechanical levelling and a monotonous uniformity, in which true honour, personal activity and the sense of tradition, —in a word, all that gives life its value— gradually submerge and disappear. Liberty is sacrificed for the realisation of such a mechanical levelling. But only equality coupled with liberty will be conducive to a successful democracy. Moreover, such levelling up is not warranted, as inequalities are but natural. Inequalities of culture, property, social position and attitude are but natural, and they do not form an obstacle to the existence and dominance of a true spirit of community and brotherhood. On the other hand, far from harming civilian equality, they give it its proper significance. Only those inequalities due to the arbitrary will of man are to be lessened and equality of opportunity afforded to all It will be better to note here how the Swiss have succeeded in preventing the formation of a rich aristocracy in their country. The Swiss peasant has such wisdom and ability to form judgments that it is difficult to persuade him to sell his property, as he considers land to be worth more than money and as he fears that the concentration of land in the hands of a few will result in glaring social inequality.

As modern democracy is a representative democracy, the representatives have a great duty to perform. Most of the individuals composing a state have practically no interest in the politics of the country except when they are called upon to vote, which may be once in three or five years. Generally, the individual has no independent political views, and consequently he cannot be expected to give proper directions and advices to his representative on the important problems of the day. In fact, the representatives, instead of being the delegates of particular localities or interests or people, become the tutors of the people. The people have to be taught by these men, and as such they must not be exploiters of the society, but must be self-sacrificing leaders. A strong moral standard, political ability and intellectual capacity of parliamentary deputies are, for people living under a democratic regime, a question of life and death, of prosperity and decadence. Again, the representatives must not be so very short-sighted as not to see the welfare of the entire people when fighting for particular communities, interests and localities in the legislative assembly.

Party system has become an important feature of modern democracy, and in actual practice the different parties in a country educate the people sufficiently. To educate the people, to select the proper men to the assembly, party system has become the *sine qua non* of a successful democracy. In such selections the parties have to take

care that only men of moral eminence and of strong character, who could work upon themselves as the representatives of the entire people, and not as the spokesmen of a mob, are selected. But the serious defect of the party system would be that the people would have to subject themselves to the party discipline, i.e., the people would have to lose their freedom of choosing the members of their own liking. A party system which does not restrain the liberty of choice of the individual could alone count for a successful democratic party system. "It is false to describe as democratic a system where liberty is refused to the individual and where elections are held with no choice of candidates allowed to the electors". (Cardinal Griffin)

As democracy is rule by the people, the sovereign power in a democracy is the people, i. e., the popular will as expressed by the majority vote. Modern tendency is to forget that the popular will is not infallible, and that it is limited by natural and moral laws which cannot be contravened. Moreover, a majority decision in the assembly does not mean that it will not prejudice the liberty of others. Care must be taken that the natural and legal rights of each and every individual is respected. Allied to this is the responsibility of the party in power. The party in power must not try to stifle out all opposition and thus deny the fundamental right of the individual, not to be forced to obey without first being heard. So, if our concept of democracy is to be true, there must be widespread habit of tolerance and compromise, a sense of give and take, between the members of a community. The motto must be the greatest happiness of *all*, and not only greatest happiness of the greatest number.

In the modern world, true democracy is very difficult of achievement. The so-called democratic countries of the world—England and U. S. A.—do, in spirit, tend to become more and more totalitarian. The Russian experiment gives us an example of how a state can, in its drive for democracy, catch only the semblance and leave off the substance. In the modern state, sovereignty is being shifted from the popular will to the state itself, and the individual is made subject to state absolutism. The nationalizing tendencies of the modern states make them more and more totalitarian in outlook. So, only in a state where individual liberty is recognised and his personality honoured, and where exists mutual concord and trust, there alone can be found a true democracy.

'People' and 'Mass'

"A people and amorphous crowd of mass are two different things. A people lives and moves by its own life; a mass is inert in itself, connot be moved except from outside. A people lives by the fullness of the lives of the men who are part of it, each of whom, in his own place and way, is a person conscious of his own responsibilities and convictions. The mass, on the Contrary, awaits a stimulus from outside. an easy plaything in the hands of anyone who may exploit its instincts or sensations, ready to follow this flag to-day and another to-morrow." POPE PIUS XII.

SMILE AND LAUGHTER

FR. HILARION, T. O. C. D., III U. C.

Some may say: "Smile and laughter encourage levity. They are silly unmeaning things. They are to be tabooed as trifles." But we know that they are not mere trifles. They are, to use a Chestertonian phrase, "tremendous trifles." For a tremendous power and meaning lie hid in these seemingly silly and unmeaning things. To a thinker a smile is much more than the mere relaxation of the facial features into a "pleased or kind or gently amused expression." So, too, a laughter is much more than the explosive inarticulate sound of the voice and the mirthful movements of the face and sides. Let us, therefore, try to see what these "tremendous trifles" are, and how powerful and meaningful they are.

As Shakespeare says, there are some

".....of such vinegar aspect
That they will not show their teeth
in way of smile,
Though Nestor swear the jest be
laughable."

But there are also others

".....that will ever peep through
their eyes
And laugh like parrots at a bag-piper"

and are of the type of

"A laughing school boy, without grief
or care
Riding the springy branches of an
elm" (Keats)

Let us rather belong to the jolly set and smile and laugh and be merry. For smile and laughter are the healthy expressions of a healthy soul. But such a healthy smile is not the wry insincere smile of the unkind and jealous self-seeker, but that sweet sincere smile which springs from a pure frank and really benevolent soul. So, too, such a healthy laughter is not the forced and deceitful laughter of the so-called "gentlemen", who, posing as friends, break our hearts in twain. Nor is it that kind of laughter which some leaning yes-men laugh in approbation of every nod and word of the high-placed megalomaniac despots. But it is that hearty and heart-easing laughter which spontaneously bursts out, dispelling all morbid humours and depressing influences.

A sweet and sincere smile! How bright and fascinating it is. As a lightning flash in a pitch dark night, so is a sweet angelic smile in a dull and cheerless world. It is the reflex of the soul upon the face. It is the outward manifestation of the best and noblest feelings in us—love, tenderness, thankfulness, understanding of truth and admiration for the beautiful. It may be said that there is magic in its very flash—a magic more powerful than that "potent over sun and star." For so marvellously does it raise the drooping, reconcile the angered, soften the hardened, and win the hearts of all coming within the radius of its influence.

Nor is it all. Although mute a smile is, it speaks volumes to us. In a flash it vibrates through every faculty of ours, reviving in the memory thoughts and reminiscences that long since had been forgotten. It illumines the intellect and lights up in the will fires that were almost put out. And consequently we smile in response, our hearts speaking most eloquently through it. Our smile is the mute message couched in the language of love. We know from experience how often have we sent and received such "fair speechless messages."

A sweet smile is, besides, a beautifier of human countenance. For it redeems even the most unbeautiful face from its ugliness and deformity. We know the fashionable youth of these colourful times spend much on lip-sticks and other cosmetics with a

view to appear fair, charming and romantic. But let them rest assured that they can, without the least expense of money or of energy, beautify their faces through a pure angelic smile. In fact, a face beaming with such a smile is more fascinating than all the painted and the perfumed. Such is the beautifying power, such the magic and the magnetic force of a smile.

Let us not, however, be content with mere smiles. Let our smiles broaden into hearty ringing laughters. What, then, is laughter? If smile is the bud, laughter is the full bloom of hilarity. This wondrous phenomenon of laughter has been studied and investigated by many in recent times. Philosophers and psychologists have tried with some measure of success to explain its metaphysical basis. Some have even gone the length of saying that risibility is not the special attribute of man. They say, in defence of their statement, that hyenas and jackasses indulge in a sort of laughter. But we know that intelligent rational laughter is ever the "proprium" of man, and only of man. Therefore, it has its foundation only in our nature. Hence, says Rabelais: "One inch of joy surmounts of grief a span; because to laugh is proper to man."

Here it should be borne in mind that every kind of human laughter is not recommended as hale and beneficent. There is a kind of laughter which is to be shunned. We have an example of it in the grimacing laughter of Voltaire, who went to bed with the determination of laughing mankind to scorn on rising the next day. Lenin, too, laughed such laughes. He laughed at everything and at everybody, at God and at the saints. But they all laughed on the wrong side of the mouth. Needless to say that there is a sort of coarseness about such a laughter.

There is, however, another kind of laughter that is diametrically opposed to the cheerless gaggle of the pessimist and the scoffer at war with the beautiful universe and its lovable maker. That is the hearty laughter which has a genuine happy ring about it, and is the spontaneous outburst of the joy of living. We have the best example of it in the laughter of the good and the pure. Their laughter is healthy, frank and sincere. It is like the musical thrill of the lark, soaring and quivering with sheer delight in the glory of the rising sun. This is the sort of laughter that must needs be cultivated by us.

Having considered the intrinsic nature of laughter, we may now proceed to investigate into the physiological aspect of the same. The laughter generally begins from the region of the umbilicus, becomes stronger as it reaches the esophagus, tickles the tongue, starts with a chuckle, and bursts forth from the lips "in a gargantuan crescendo." It affects at times the lachrymal glands and mists the eyes with tears and reddens the face with a flush. It titillates even the cerebellum. Sometimes it becomes so forceful and all-pervading that it has sympathetic actions throughout the entire nervous system, as in the case of a man who is under the action of the laughing gas or of excessive drink.

It may be interesting to note at this juncture that a wholesome laughter has great curative powers and health-developing influences. A wholesome laughter is the manifestation of mental health. Now, mental health is highly conducive to bodily health, for our mind and body are so intimately related to each other that they act and react upon each other. Moreover, a hearty laughter tickles the pancreas, which discharges a secretion that is needed for digestion. And we know that a healthy digestion is what matters in the building up of our body. Besides, as Kingsley says, "Every burst of laughter conduces to health by rapidly filling and emptying the lungs and changing the blood more rapidly from

black to red, i. e., from death to life." The good old saying "A laughing doctor is better than his pills" has always facts upon its side. Let us, therefore, "laugh and grow fat."

Smile and laughter have also an ethical aspect, which is of far deeper significance to us who are all ethical beings. Above all, a smile or a laughter is an act of prayer to God. It is a filial recognition of God's gifts, a prayer of thanks mixed with cheerful praise. Pure joy of soul, of which smile and laughter are but a dim reflex, springs from the divine good which has been placed within us and of which we are partakers. Moreover, they are acts of love and tenderness towards our fellow men. With Milton's

"Jest and youthful jollity
Quips and cranks and wanton wiles
Nods and becks and wreathed smiles
Such as hang on Hebe's cheek,
And love to live in dimple sleek;
Sport that wringled care derides
And laughter holding both his sides"

we can dispel the gloom and worry of those with whom we move. For smile and laughter, together with their 'companions', have proved to be a wonderful panacea that can heal all our ills of mind. Nay, they have even saved men from crime, and society from injustice. We read how the witty retort of the ante-revolutionary Maury of Paris tickled the sense of the angry mob's humour and made them laugh and spare his life. Likewise, we know how the well-timed humorous words of Daniel O'Connell made the House of Commons roar with laughter and thus how the unjust Bill of Thomas Massey-Massey was laughed down. We also read how the smiling and joking St. Thomas More brightened the awful scene at the gallows by his witty remark about his innocent beard.

To do full justice to the moral aspect of smile and laughter we must needs know how they can be cultivated in our everyday life. The secret is a simple one; and if we act up to it, we will be able to smile and laugh all day long; we will be able to meet death itself, at least with a smile, if not with a loud laughter. Now we have to find out the key to this curious riddle of risibilty. Where can we find it out? In the "Book" that has revolutionised the world. Take it, and read the famous 'Sermon on the Mount', whose spirit, as Gandhiji—himself a great laugher—has confessed, competes almost on equal terms with Bhagavad Gita for the domination of his heart. "Blessed are the clean of heart." These words uttered on the Mount by Him "Who walked the waves", contain that secret and that clue. True it is that we may be entangled in sorrow's stress, embittered by the revengeful malice of the proud. We may be caught up in agony's grip when we find ourselves crushed by others' unjust spirit of faction, their favouritism, or accursed nepotism. We may also be pricked and pained by failures' ailing moments, in our onward march to victory. Yet, in spite of all these, if we are "clean of heart", if we are good and pure at heart, fountains of unutterable joy will well up within us, and will overflow into smiles and laughters.

Another secret, which is in a sense implied in the first and which contributes considerably to the cultivation of smile and laughter, is the habit of looking at the bright and hopeful side of things. An optimist sees a silver lining even in the darkest cloud. To him

"Joy and woe are woven fine,
A clothing for the soul divine,
Under every grief and pine
Runs a joy with silken twine." (Blake)

He is convinced that good prevails over evil

in the structure of the universe. While the grim-visaged pessimist

"Sits like his grandsire cut in alabaster
Sleeps when he wakes and creeps
into jaundice

By being peevish" (Shakespeare), the smiling and laughing optimist is lively, cheerful, hopeful and always resourceful. He is not dispirited by the sad reverses of fortune. Even sin and moral disasters do not cast him down. He knows that to err is human, and he also knows how to profit by these errors and failures. In short, optimism goes a long way in the cultivation of smile and laughter, which are the spontaneous outbursts of a merry and hilarious heart.

Smile and laughter, though seemingly trifling, are really of very great power and tremendous significance. But it is a pity that very few realise their importance and the necessity for cultivating them. In these dark, loveless and cheerless days a sweet benevolent smile is a rarity, and a hearty ringing laughter almost non-existent. Let us, therefore,try, as far as in us lies,to make ourselves and the world around us happy, bright and cheerful. Both smile and laughter are proverbially contagious. When we smile, others smile too; and they in turn are followed by a host of others. Thus we will have miles and miles of smiles and laughters, and the whole world would be beaming with smiles and ringing with laughters. Let us, therefore, be disciples of Democritus, the laughing philosopher, and not of Heraclitus, the weeping philosopher.

"Laugh and be merry together like
brothers akin,
Guesting awhile in the rooms of a
beautiful inn,
Glad till the dancing stops, and the tilt
of the music ends,
Laugh till the game is played, and be
you merry—my friends."
(John Masefield)

A Prayer for the New Year

I do not ask, O Lord, that life may be
A pleasant road;
I do not ask that Thou would'st take from me
Aught of its load;
I do not ask that flowers should always spring
Beneath my feet;
I know too well the poison and the sting
Of things too sweet.
For one thing only, Lord, dear Lord, I plead:
Lead me aright,
Though strength should falter, and though heart should bleed,
Through Peace to Light.
I do not ask my cross to understand,
My way to see;
Better in darkness just to feel Thy hand,
And follow Thee.
Joy is like restless day, but peace divine
Like quiet night;
Lead me, O Lord, till perfect day shall shine,
Through Peace to Light.

ADELAID A. PROCTOR.

THE CROW

K. P. JOSEPH, M. A.

Lecturer in English

A good many years ago, while I was studying in the First Form or the Second, I was asked to write ten sentences about the crow. I do not now remember what were the sentences I wrote then. I have a vague recollection that all my sentences were in praise of the wonderful resourcefulness of the crow. Till very recently, in fact, till I came to live on the western coast of Cochin, and even sometime after, I believed in what I wrote while I was a school boy. Though I hated its colour and disliked its croaking, I had a very high impression about the bird.

During my first weeks on the western coast of Cochin the crow rose very perceptibly in my esteem. I saw so many instances of its proverbial shrewdness and cleverness that I wanted to write a poem about it (which I did not do for lack of obliging people to publish it). One afternoon, while I was feeling rather out of sorts, I felt very much better when I saw a crow trying to smoke a cigarette, sitting on the topmost bough of the huge tree that stood just outside my window. I do not know where he got the cigarette from. Probably he got it from the street where somebody might have thrown it after smoking. Again, I do not know whether he took it up because he thought it good to eat or whether he took it up just for smoking it. From what I saw he did not fare very well. He sat there, looking rather foolish, for five minutes, holding the burning cigarette right across his bill. Precious little of smoke was going in so that he got disgusted, dropped the cigarette, cawed in defiance when he noticed that I was looking at him critically, and flew away. The moral of my story is that the crow is a very audacious and bold experimenter.

You can't praise the crow very much for his chivalry. He is so shrewd and effective a businessman that there is absolutely no sentimentalism about him. One morning I noticed a crow sitting most ruefully on the college railings. I wondered what was wrong with the poor fellow, when all on a sudden he swooped into the road and snatched away a fish from a woman who was coming along, engaged in an absorbing talk with her friends. He plays this foul and ugly trick only on women and children. He keeps his distance with men. I have noticed him doing this so often that I am quite certain about it.

If you want to get on in life, you will have to drop many of your finer sentiments and noble ideals. If you always stick to fair play, you may find yourself after years exactly where you started. The crow knows all these things very well. One evening, while I was sitting in my room and reading a novel, I chanced to look out of the window, and then I saw a very silent and grim struggle going on in the school garden. I saw half a dozen crows (all wicked ones, I can swear) most shamelessly worrying a poor pheasant that had got hold of the head of a dried fish. The pheasant clung to his prize with heroic tenacity, but his enemies were too numerous for him. After a few minutes of flitting about the leaves and branches of the plantains, he flew away, dropping the dried fish, which his enemies at once picked up.

The crow is a mighty coward. Everytime a plane flies overhead the crow leaves his perch, flies about and sets up such a tremendous uproar that you almost wish that

Noah had not taken the crow in his ark at the time of the Deluge. One day our servant tied an old black shoe to a string and whistled it about his head for a few minutes. The crows mistook the shoe for a crow and raised the alarm so effectively that it would have been a blessing to be in Pandemonium than to be there. The cowards!

All my former respect for the crow is completely gone. There are so many crows on our coast that familiarity has bred in me a great contempt for them. Wherever you might go, you cannot escape the cawing of the crows. Every tree-top is filled with these birds. They are on the house-tops and eaves, they peer through the windows, they perch in unending rows along the railings, they are on the dust heaps, and on the telephone wires. They are eternally hovering near the kitchen doors, they watch the fishing nets in the backwaters with enthusiasm which will do credit to a sentinel. Black shapes are perpetually flitting before your eyes. I am sure there were not half as many rats in the whole town of Hamelin as there are crows on half a dozen tree-tops here. I am always watching for the Pied Piper, who never turns up.

I would have gladly put up with all these crows, had they not been so singularly lacking in all poetic feelings. They are grossly materialistic, they are immensely worldly-wise. The other birds soar into the heavens and sing and flit about in all the abandon of their merry hearts when their appetite is satisfied. But not the crow. He never gets his fill. He lives by bread alone, unlike men and the other birds. He is always on the quest for food. He is never contented. He never soars into the heavens. He never thanks his Creator. He does not even believe in one. I am sure the crow is an atheist. He never sings; he only croaks in a most discontented manner. The other birds appreciate the beauty of the wonderful world around them. They twitter among green leaves, and hover round flowers, and bask in the sunshine. But the crow is the bird of the kitchen yard. His eye is always on his food. He cares only for his stomach. Even the Communists, who believe only in the gross things of the world, care for the artistic side of things. The other day I saw, for example, a very good communist enjoying a film, sitting in a first class seat.

The crow is symbolic of our century. We care only for the gross things of the world just like the crow. We are as businesslike as the crow, as lacking in finer sentiments. We are all for the most part bullies. We thrive on the weak. Our lives are as innocent of all loveliness as the crows. The mighty emperors of old made the eagle their emblem. I hope to see the day when our factory buildings will be all adorned with pictures of big crows, when our standards will be blazoned with pictures of crows.

Two Plants

"We make a fatal mistake to devote the whole of our strength and energy to wooing prosperous circumstances and warding off adverse ones. Much of it must, of course, be thus employed, but enough of it should be reserved for the reception, in the right spirit and with right aims, of whatever comes. Bacon tells us that the virtue of prosperity is temperance, and the virtue of adversity is fortitude; but it depends upon ourselves whether we gather these and other precious fruits from either of these plants".

THE "CALAMITY"

N. SHANTARAM, B. A.
Lecturer in English

My friend Prem is passionately fond of predicting. That, he says, is his "secret heart's exulting boast." So much so we banter him with the nickname Prem the Predictor. Not that he presages correctly—oh, no. "Action is my duty, fruit is not my concern"—that's his rule.

In April last, for instance, he prophesied to us (of course, in Mohan's presence) in a stentorian voice: "If Mohan does not marry Meera in the month of May, I'll eat my hat." Sure enough, Meera did marry, but not Mohan, nor in May. When Mohan,who was sojourning through the dire desert regions of sorrow, swore like a trooper and beslobbered him with threats, Prem, the "care-untroubled mortal", retorted with provoking complacence: "Look here, you, lost angel of a ruined paradise! How the dickens am I to know that your honour has been nestling in pawn for a long time? If only you had preserved it with lustre! Oh! 'Bliss was it to be born on that day, but to be young was very heaven'." Prem, who had an amazing fund of quotations at his beck and call, would have rattled off much in the same vein had not Mohan ejaculated: "Stop howling those verses of vengeance, you half-baked, beetle-headed booby, or you'll kiss my fist." Knowing what stuff Mohan was made of, Prem showed a clean pair of heels.

Last Saturday, cosily ensconced in the sofa, I was luxuriating in the warmth of the setting sun, when Prem shot into my presence like a shooting star. He hurriedly deposited himself on the arm of my sofa and began staring ominously at me with "two starry eyes hung in the gloom of thought." This new side of Prem's deportment shocked me out of my wits. "Hallo, Prem, a pad in the straw?" I thawed the ice. A sudden gust of wind slightly dishevelled his well-brilliantined hair. Brushing it into position with his palm, he said in a solemn voice:

"Believe me, Shant, a tremendous calamity has been dogging your footsteps for the last month and a half. Your lucky star has sheltered you so far. But on Saturday next, before sunset, you'll be trapped, and that slashing smile of your's will fade into a ghoulish grimace. I bet a tenner on that."

I heaved a sigh of relief and banged back: "A tenner it is, then. You can't palm off that fudge of yours on me, Prem. If my lucky star can extend its protection for a month and a half, oh yes, it can shower its mercy on me for a week more." I dismissed him with a churlish smile, and he floated out of the room with a sour face. But at the door he turned back and cast a longing, lingering look at me, which methought was brimming with meaning.

The fatal Saturday rolled in at last. The golden sunrays had already flooded my room when my little brother woke me up with the taunting words, "Hey, get up, you have work to-day." It was past eight when I leaped out of my bed and hurriedly slipped through the ceremonies of drenching, devouring and dressing. As I was straying onward to the stand, I ruminated over Prem's premonition. "Fiddlesticks", I consoled myself.

I elbowed my way into the bus, and there he was—Prem the Predictor. We bobbed courtesies to each other as I seated myself beside him. Unusually enough, silence replaced confabulation between us all through the lugubrious pilgrimage. I had to labour hard to conceal the smile

that puckered on my lips. As I stepped out of the bus, Prem shouted: "Beware, Shant, to-day is Saturday."

Prem's warning kept ringing in my ears as I plodded my weary way to the College from the stand. But once in the College, in the "sprinkling of blithe company", Prem's warning withered away. I sauntered on with my work more pleasantly than ever. Not even the ghost of a calamity approached anywhere near me. When the gong chimed for dispersal, I laughed in my sleeves and muttered to myself: "That bell tolls the death of Prem's predictions." But I could picture Prem barking back: "Not so fast. Don't you know you shouldn't halloo till you are out of the wood? I have time till sunset."

We had a sumptuous repast in the College after the working hours, in honour of the new Principal. The lamp of day with "ill-presaged glare" was sinking beneath the western wave when I began threading my way back to the stand. "Another ten minutes, and I would be listening to Prem's predictions beating funeral marches to the grave", I thought. But hope, the poet says, is born but to expire. With an azure smile of triumph I was boarding the bus, when some one from behind pounced on me and grappled my arm "with hoops of steel." I wheeled round to view my assailant, and then my heart sank into my boots. It was the Editor come to demand an article for the College Annual!

For once Prem has predicted correctly. I am cudgelling my brains to eke out ways of giving him a wide berth.

Literature to Please

Cooks, warriors, and authors must be judged by the effects they produce; toothsome dishes, glorious victories, pleasant books—these are our demands. We have nothing to do with the ingredients, tactics, or methods. The cook may clean her saucepans how she pleases; the warrior may place his men as he likes; the author may handle his material or weave his plot as best he can. When the dish is served, we only ask; is it good? When the battle has been fought, who won? When the book comes out, does it read?

Authors ought not to be above being reminded that it is their first duty to write agreeably. Some very disagreeable men have succeeded in doing it; so there is no need for any one to despair. Every author, be he grave or gay, should try to make his book as ingratiating as possible. Reading is not a duty, and has, therefore, no business to be made disagreeable. Literature exists to please; to lighten the burden of men's lives; to make them for a short while forget their sorrows and their sins, their disappointed hopes, their grim futures—and those men of letters are the best loved who have best performed literature's truest office.

MOCMILLAN'S MAGAZINE.

MY FIGHT WITH THE JAPS

CADET T. J. ABRAHAM, I. A. T. C., II U. C.

The bell rang; and along with other cadets I boarded the truck; and the truck carried us to the I. A. T. C. training centre. The serjeant gave his "Fall in" order, and in a minute we were all on the parade ground. That being our first parade day, our officer gave us some advices and directions. "India needs a standing force", he began; "We Indians are now at the gate of freedom. India will get her Swaraj very soon. Then we have to maintain an army of our own; a navy of our own; and an air force of our own. India needs young capable officers. And you are to be the future officers of Indian Air Force." Thus he went on, placing such ideas and ideals before us. Then we had our first parade. Being the first day, Serjeant Paul Raj concluded it very soon. The truck again rushed along through the streets of Ernakulam, and we were soon back in our hostels.

* * * *

It was nine in the night. I had a heavy meal. Besides, I was feeling sleepy. So I went to bed early, with a cigarette clutched between my lips. The smoke went upwards in rings after rings. "India needs a standing force", I was thinking; "She wants an air force of her own...wants more men...you are to be ... the future officers ... of the independent...Indian...Air...Force." Muttering these words, I soon fell asleep.

* * * *

I was a Pilot of the I. A. F. I was stationed at Imphal with my brother Pilots of my squadron. We knew that we had to go into action very soon. And that day came. I had my first chance. I was detailed to do an offensive vecce over a nearby enemy area. It was to be my first trip for action. Within five minutes after the order was given to me, I was up in the air. Throttle fully opened, and the engine giving its maximum output of power, my plane went on rushing through the air. I was sitting in my cockpit with the joy-stick between my legs. Soon after, with the help of the chart, I came to spot out the enemy area, and began to search for the enemies. A few minutes later, I saw some fifty Japs trying to build a bamboo bridge over a river. I dived down. But all of a sudden I saw a Japanese aircraft, with its large red marking on the wings, diving down from the sun. As long as I was in my spitfire I was sure to outwit that Japanese Oscar. I gave the attacking plane a burst, and dived upon the Japs. All my nerves were at tension and the body taut, for the slightest error might cost my life and the plane. I gave a very long burst at the men below.

When I looked round, I saw two more planes after me. I skidded, slipped, and went as low as I possibly could within the hills, and steered north. But they followed me on and on, without giving me a chance to escape. I had up to now been chased for ten minutes. During the chase, I was pulling up, skidding, and doing steep turns, to avoid the oncoming enemy planes, but they kept persuing me relentlessly. I flew straight and throttled completely. But the Jap planes, coming at overspeed, overshot me, and one came within my gunsight at about twenty yards. I gave a very long burst, and noticed direct hits on the wing and the fuselage. With that, one Jap plane went down, and I saw the pilot jumping out of his cockpit.

His companion, however, kept up the chase for the rest of the time. I avoided almost all his bursts. But I saw the rear part of my plane broken. Besides, I saw the plane's fuel running short. He seemed to get tired of my avoiding him. But he

gave me a last, long burst. A bullet cracked the lower part of my cockpit; another my lower jaw and the left wing of my plane. I was feeling sick of it. I gave my last shots, and saw the second plane too going down on fire. Yet these was one more plane after me. Very soon I found that my plane was on fire. I jumped out of my cockpit and left the plane uncontrolled. I began to come down slowly in my parachute. But, alas! another dizzy moment. A last, long burst from the third plane. I felt I had received a pound of hot lead in my chest. I began to roar aloud.

* * * *

Just then I felt somebody catching my hand. I opened my eyes and saw my roommate asking me why I cried so loud. Then I realised that I was not in the air, but on the earth itself. I began to laugh, and replied: "Thommachen, I have been fighting with a Japanese Oscar."

MY MAIDEN VOYAGE

P. C. GEORGE, I U. C.

I was a Wireless Operator in the Royal Indian Navy for about four years. The following is a short account of my experiences in H. M. I. S. *Bihar*.

Among the warships of the Royal Indian Navy, H. M. I. S. *Bihar* deserves a prominent place. This ship was built in Calcutta, and launched in 1943. When compared to other ships, she possesses a very good speed. She was painted in so fashionable a manner that everybody desired to have a look at her. An experienced Commanding Officer, named Deebles, Lt. Commander R. I. N. R., was the Captain.

We started on our first voyage from Calcutta to Bombay. After sailing five days, we arrived safely in the Bombay Harbour. We had short voyages for about ten months. One morning, in September, 1944, while I was on duty as wireless operator, we received a wireless message for our immediate departure to Chittagong, and we started the very same day. After seven days' continuous sailing, we arrived at Chittagong, and the soldiers on board the ship disembarked there. We then started on our return journey to Bombay. While we were near Vizagapatam, two enemy planes approached us. The thundering sound of our twelve-pounder gun drove them off from us.

Without much difficulty we reached the Colombo Harbour. As our supply of food was insufficient even for the next few days, we had to take our stock from there, and had, therefore, to anchor there for one day. Near our berth we saw three big merchant ships bombed and sunk, showing only their masts above the surface of the water.

Next day early in the morning, with six other warships, we left Colombo. Now we formed a fleet. The seniormost ship among us was H. M. I. S. *Sutlej*, which was commanded by a Commander R. I. N. The further movements of the fleet depended upon the orders given by him.

The sea was very rough, and being the worst victim to seasickness, I could neither eat nor drink, while the ship was rocking. Still I had to resume duty. In those days it was believed that the Arabian Sea was full of enemy submarines. Several times I

had received "Enemy Reporting"messages. On the second day, I was on duty from eight to twelve in the night, and thereafter I went to sleep. But I got no sleep due to my seasickness. Then I went to the upper deck to seek a place for spreading my bed, but the upper deck was all wet. However, I found a corner and lay down, but till three o'clock I did not get any sleep. Then I heard the "Look Out" reporting to the Captain, "Two lights on the port side, Sir." Suddenly I got up from my bed. At once, the Captain ordered the ship's company through the loud speaker: "Hands to action Station." Then the bell rang and everybody went to his post of duty.

The R. D. F. operator got the echo of an enemy submarine. (R. D. F. is a radio set for finding the direction of surface crafts.) The Wireless Operator on duty, was Telegraphist, G. Atchuthan Nair, from Vaikom. When the Captain understood the matter, he ordered the gunners to be ready with their guns, and to set up the "Depth Charges" for firing at the particular place where the light was seen. As the light was seen to be motionless, the Captain ordered the ship to be directed to that place. The Senior Officer ordered Commanding Officer Deebles to follow him, and not the lights. But our Captain refused to obey the order. He prepared for a closer examination of those lights before destroying them.

Now, we were all anxious to see those lights. But we were much worried, for our ship was still in contact with the enemy submarine. When we neared those lights, we saw that they were but two shivering living human beings in their life-belts. At once one of our life-boats was lowered for their rescue, and we got them on board. One of them was a doctor and the other a steward. They told the Captain all that had happened to them. These two were coming in a passenger ship with many other passengers. But at that place, about half an hour before, their ship was torpedoed and sunk; and many other passengers were struggling for life in the water.

As it was night, the Captain ordered to fire the star-shell to the sky. Star-shell was fired, and night was turned to day. We saw then many people on the surface of the rough sea. All boats were lowered into the sea, and our crew started picking up the struggling passengers, many of whom were saved. We could not find out the Captain of the torpedoed ship. A vigorous search was made for him, and at last we found him just underneath a small boat, turned upside down. He was the last to be saved; and he was half dead.

We were all extremely happy in having thus rescued a hundred and eighty-six passengers, including the Captain. It was believed that the rest of the passengers had already been drowned. Our ship could comfortably accomodate only a crew of a hundred and ten, but we managed to accomodate them all. There were ten Indians, and others were all Europeans. They were supplied with beds and clothes and food. Our company was very jolly, and we were really proud of our work.

Wireless messages were then transmitted to Bombay Wireless Station, regarding our arrival and the work we did. Many people had, therefore, assembled in the harbour. Flag Officer, Bombay, received our Commanding Officer. We entered the Harbour to the play of musical instruments, and we were welcomed with enthusiasm and hearty cheers.

GEORGE BERNARD SHAW

S. PRABHAKARAN NAIR, IV. U. C.

"I must be thoroughly used up before I die. The greater I work, the more I live. I love life for its own sake. Life is not a feeble candle for me. It is a torch of which I have a firm grip, and I will make it shine as brightly as possible before I hand it over to future generations", says G. B. Shaw.

A lean, lank and sepulchral figure of a man seated in one of the modern elbow chambers of London, before a well-laid ebony table, looking far ahead of the century in which he lives, with a dubious grin at the ages and history of the past, and with a facile pen that excels all the admitted and established quirks of blazoning pens, presents a baffling appearence to the twentieth century and its votaries. A past-master of vitriolic criticism, a maniac for humour, a hermit par excellence, George Bernard Shaw is the personification of an irresistable force of progress that finds a free expression through the hues and cries of the present-day English theatre and the inter-national currents of thought.

The old technicalities of Euripedes, plus the healthy rationalism of Socrates, added to the artistic purity of Shakespeare, have formed the man, whose destiny it was to revive the English stage which was in a morribund state after the death of Shakespeare. After Shakespeare the English theatre, having lost its luminary, fell chiefly on melodramas and on some gutter press productions. Occasionally there was visible a feeble life, but that was not perennial. Sheridan, Goldsmith and Oscar Wilde occasionally did something for the stage. But, as students of the history of the English literature know, those sons and scions of the Muse were not wholly for the stage, and the general taste of the English people usually went after novels and poetry.

The advent of Shaw imparted a new life to the English stage. First he made his name felt as an unsympathetic critic of the flaws and foibles of the stage. Then he wrote his own plays, trained his own actors and made his own audiances. The populace did not at first receive his efforts with open arms. Like many others who had come to a similar position in life, he too had his own share of failures. He was censored, ill-trumpeted and caricatured; but this staunch critic by-passed them, leaving his own mark.

His early plays took their theme from the moral leprosy and cultural degeneracy of the world and presented them in their stark nakedness. The press was infuriated, the actors grumbled, and the audience knew not what to think. Such was his "Unpleasant Plays". The "Pleasant Plays" was followed by "Three Plays to the Puritans". In one of his plays "Back to Methuseleh" he brings his own New Testament to the human race.

The bulk and best of his works are done during the years 1922—1926. To this period belongs his "Saint Joan" which in the opinion of admitted authorities is his best. The "Arms and the Man" and "You never can tell" are two classical comedies.

Shaw has adopted the old technic of Euripedes and connected it to modern life. We also find in him the remnants of Shakespeare through the idiosyncracies of his characters. Any attempt in the line of a comparison between Shaw and Shakespeare will end in a master-stroke of folly. As a learned writer has opined, the difference between the two is the difference between a prophet and a pure artist.

While Shaw selects his themes from different aspects of social life with meticulous care and presents them through the medium of his own creations, Shakespeare picks up men and events from common run and by the sheer dint of his pen he immortalises

them. Falstaff and Iago have their own individual existence and will speak for themselves as long as deceit and knavery will last in this mundane world of ours. With Shakespeare, "as the man is, so is his philosophy." When we take the sum-total of his characters, they give an altogether different figure than what the author had pre-ordained. The reason is, Shaw inculcates his own common sense in his characters, and often makes them his mouth-pieces. Shakespeare is characterless—in the sense that any one can have a direct course to his works without knowing in advance anything about the author, whereas Mr. Shaw is seen looming large in every page, and in every sentence, of his works, and the reader feels his very presence as he proceeds from page to page.

There are two contradictory strains in Mr. Shaw—an intensely practical and utilitarian strain and a fantastic, imaginative and nebulous strain. He is seen at once both as a round hole and a square peg. What at one time he derides, at another he glorifies; and he alone can square the one with the other.

Shaw is an eminent preacher of the doctrine of life-force, that plays an important part in his recent works. He is a grand repudiator. He repudiates conventional morality, renounces religion, and hates sentimentality; but at the same time, to quote his own words, "implacably anti-ritualistic and anti-materialist." The fantastic, idiosyncratic Shaw often clashes with the cogent, clear and sober-headed Shaw, and the reader suffers a nightmare existence, set between the horns of a dilemma and perplexed in the extreme as to thinking this way or that. But a close student of Shaw who has seen him in his native colours, will not fail to see in him, his own virtuous nature, even when he derides the moral code and asserts the will of the individual while explaining his doctrine of life-force.

The so-called immoralism of Shaw is impregnated with strict moral principles. Shaw says: "If your own nature constrain you to live a sober, clear-minded, and unselfish life, you can afford to dispense with the restraints imposed from without by society. But what if you are naturally vicious, foul-minded and brutal? Can you then dispense with the moral code and assert your will without harming others?" This is his argument, and he himself answers this by bringing forward the same reason which he has on another occasion derided. He says: "If you choose license and sensuality, you will have such a miserable time of it that you will be only too glad to return to the path of rectitude. If you want to plunge your hands in boiling water, you may; only—you will be so uncomfortable that you will prefer water of normal temperature. Do you want to lie? Very well—lie; but the lier's punishment is that he cannot believe any one else." Is he not here a martinet of moral code?

Shaw is labled by many, more as a destructive force than as a constructive thinker. He is a versatile genius. His knowledge is all round. When he speaks to ridicule the medical profession, he speaks as a veteran in that line, and appears as an enlarged edition of Priestly or Price. In his "Doctor's Dilemma" which is a classical satire on medical profession, Dr. Ridgeen is set between the horns of a dilemma when he has to choose as the impatient one of the two applicants. There is room for only one. One of the applicants is a six-penny doctor and the other an artist. Shaw adds to the complication of the plot by making Ridgeen super-infatuated over the beautiful wife of the artist. So the doctor lets the husband die so that he can marry his widow. Though the play abounds in common sense—some say in nonsense too—yet it has aroused the apathy of men of fastidious tastes.

The great authorities say that the best way to enjoy Shaw's works is to ignore any attempt to construe them in terms of his philosophy and to regard them simply as wise fooling.

INDUSTRIALISATION OF INDIA

H. H. KERALA VARMA TAMPURAN, M. A., R. A.
Lecturer, Commurce Department

Poverty, unemployment, disease, illiteracy and a score of other ills are stalking over the land like the monsters of legends, spreading distress and destruction everywhere. Leaders of the nation have to devise schemes to destroy these monsters. Our freedom will be in vain, if we do not put forth all our energy to meet the aforesaid enemies.

There is a consensus of opinion all over the country about our aim — to remove poverty and unemployment and the other ills which are the by-products of these two evils. But, as to the measures to be adopted to achieve this object, there are ideological differences in some cases and lack of clear understanding of all the implications of our position in other cases. There is considerable divergence of opinion on the extent to which machines have a part to play in the economy of this country. Also, we hear different voices in the matter of economic self-sufficiency. Some are thinking in terms of village self-sufficiency,some others in terms of provincial self-sufficiency,while yet others in terms of Indian self-sufficiency. There are not a few who are thinking in terms of an Eastern economic bloc, while a good number are envisaging a highly industrialised India entering the world market. In the matter of nationalisation of industries also, we are hearing vague rumours. The nature, extent and field of industries to be nationalised have not been enunciated.

While it is recognised that cottage industries should be developed and maximum scope given for the full use of the man power in our villages, it will not be out of place to remind the Governments of the necessity of our having modern industries. Science has given us means for developing to advantage our natural resources. There is immense scope to convert our raw materials into finished products, and thus to increase the wealth of the country. Our aim is to increase the standard of life of our people. This can be accomplished only if the average Indian produces more than he is producing now. In fact, his earnings can increase only in proportion to his increased production.

Side by side with cottage industries, there is immense scope for the development of industries worked by machine. Machines have come to stay, and they are absolutely necessary for our self-protection in case of war. We cannot do away with the railways, motor cars, aeroplanes, typewriters, fountain pens, and a thousand and one other modern articles, which could be produced with advantage within our own country. We are sure that our Madras Ministers' announcement regarding textile mills, should not be taken as an indication of their disapproval of large-scale industries. Let us hope that a clear statement of their policy regarding mechanised industries will be soon put before the public to allay their anxiety.

It is not proper for the Governments in India to follow the old traditional policy of *laissez faire*. A much more active interest is expected from a popular Government to increase the wealth of the country. It is not enough for the Governments to wait for some enterprising men to come forward. Nowadays the functions and activities of Governments everywhere have expanded to industrial and commercial fields. The Government should draft industrial schemes and invite public companies to take them up, by assuring them every assistance. Developed industries have become a part of the armoury of every nation.

It is deplorable that there is as yet no survey made of our industrial potentialities. The industrial uses of all plants, herbs and fruits that abound our forests and plains, have to be explored and systematically studied. Our mineral wealth also has not been intensely surveyed. With the aid of specialists the uses of the various minerals must be listed and published. Since foreign countries have the advantage of the lead they have already taken, and since our men lack practical experience and sufficient technical skill, our Governments should employ foreign experts to advise, and, if necessary, to carry on the manufacture of new varieties of articles in the country. The highly paid European officials, now occupying administrative posts which Indians can occupy with equal skill, could be dispensed with, and the money spent on them could, with hundred times better results, be spent on European engineers — men really experienced and skilled in the various industries—for manning our enterprises and training our engineers.

In the same manner as in the case of the Kerala Soap Institute, Government could with advantage start a pilot industrial unit for each variety of industry. Each unit for the time being could be manned by an experienced European expert, got down on contract, and under him Indian engineers could be apprenticed. This will be definitely advantageous inasmuch as the risk of pioneering is undertaken by Government, and a knowledge of all the intricacies of the industry is imparted to the public, any one of whom could then start a similar one with confidence. The Kerala Soap Institute is a living monument of the success of this policy.

While Government ought to do a good lot, the people could not, and should not, rest on their oars. It is their Government, and they have to agitate and mould public opinion to bend the Government to do what is right. The apathy of the Government is no more a sound plea for our industrial backwardness. The mind of every person should be biassed towards the creation of something which is not produced in this country, and which is of every day use here. How many of us have thought, when we use a pin or a fountain-pen, about the country of its origin? We have been accustomed to be consumers for such a long time that the idea of production has never entered our minds. We should understand the significance of the slogan "Industrialise or perish".

Industrialisation is of immediate importance to us for more reasons than one. The perils of disease, illiteracy, famine and a host of other evils that enthrall this land, could be met only by an unlimited increase in expenditure. Only from our increasing wealth secured by increasing industrialisation, could this revenue be raised. Therefore, if we do not wish to be wiped out of this earth by pestilence and famine, we will have to rapidly push forth our industries. Our very existence is threatened now, and that is why this message of industrialisation is of utmost importance and urgency.

This is a field of constructive activity for our students. Our young men, who are highly emotional, ought to have been stung with the sight of the misery of the common man. Let intelligent students understand that the only way out to remedy this situation is *full* employment and *better* employment. Let them, therefore, see that Indian industries are encouraged and that new industries are started. Let them not try to seek government employment, but think in terms of being employed in some production, whether small or big. They have the advantages of education—to read, enquire and, if necessary, travel and see how the various production units work. The best means for this is to lower the salaries of superior government servants.

The salaries now paid for the higher government services like the Civil Service are far higher than what could be obtained in a poor country like India by an average person in business. The comparative security of service, prestige, and the fat salary offered, attracted to government service our brilliant men who ought to have been our captains of industries. Much more intelligence and skill is required to run a business than the government. It is hoped that there will be a drastic cut in the salaries of the upper rank, so that we could expect more educated young men looking forward to industries for prosperous careers.

Seeing the evils of industrialisation in other parts of the world, we should not shy at it. It shall be the privilege of this country to develop industries in such a manner that the vital aspect of human values are not lost sight of. "Civilisation in former ages has flowered on the dung hills of humanity." The vast masses of men in former days toiled and sweated so that a few privileged classes may enjoy life. Literature and art, science and philosophy were the privilege of those few. There must be a surplus of time and wealth for the fine arts and philosophy to grow. The Dacca muslin, famous in history, existed, because there were some privileged Maharajas who had under them a million 'slaves' to create surplus for them. Now, in the new order of things that we envisage, instead of a thousand human beings becoming slaves of one privileged man, it shall be so arranged that every human being shall be a privileged person with a machine slave under him to create the surplus required to enjoy a civilised life. In other words, no man shall labour from morning to evening for a small pittance. Every man should be able to work only a few hours, and yet produce enough to command a decent standard of living.

We shall always look into the human aspect of the question when any scheme of industrialisation is thought of. If any large scale industry is proposed, the thought shall always be regarding the housing of the labourer, the education of his children and the conditions under which he will work in the factory. When looking into the economy of such propositions, it is not enough if the money value alone is considered. For example, it would be bad economy to save a few thousand rupees by making the workers live in unhygienic surroundings, and then spend more than that amount for the treatment of diseases. The benefit to society in terms of the well-being of the people is the criterion for industrialisation, and not the adding of a few more rupees.

Many of the industries could well be decentralised and run as cottage industries. What is necessary is the distribution of power, tools and materials to the individual worker through a Co-operative Agency. This Co-operative Agency shall do the marketing also, so that the worker gets the full benefit of his work. A few of the villages can be grouped together for this purpose. The co-operative society can also appoint a technical expert for the particular industry carried on in that group of villages. This will enhance the industrial efficiency of the worker. In other words, cottage industries—with mechanical tools wherever possible, under the guidance of a technical expert, and the wholesale buying of raw materials and the sale of finished products through a co-operative society—will eliminate the evils of factory life, and at the same time, bring the benefit of increased production to the villagers. This will increase his purchasing power and enable him to lead a prosperous and happy life.

It shall be borne in mind that, if we advocate industrialisation, it is not for the creation of cartels, pools and monopolies and accumulation of wealth in the hands of a few people. Industrialisation is sought for human well-being by increasing the unit of production of each human being. Whether

Government undertakes industries or private persons undertake them, this criterion of *even* distribution of the fruits of the labour shall be ensured. No reasonable person could object to mechanisation under these conditions. The machine has no will of its own. It is foolish to fear it. It is man's will that is working behind it. The will of man behind the machine cannot any more be expected to abuse it. The conscience of the world has begun to recognise the actual place of the machine in relation to man. It is our earnest hope that India, with its tradition of *ahimsa*, will give a lead to the rest of the world in this matter.

It is disturbing to note a wave of unrest in the labour world in India. Perhaps it is a sign of the awakening of the labourers to their rights. The higher cost of living and the shortage of consumer goods have made their life miserable. Since their marginal resistance power is almost nil, the rise in prices has hit them most and reduced them to famine conditions. This is the ideal condition to sow revolutionary ideas in them. It is sad, indeed, that some people have taken advantage of this situation to do the same. Anything that will better his condition cannot be objected to. But to make him a tool for ends other than his benefit is a grave fraud practised on the innocent worker. We want industrial peace just at the moment. It does not require a revolution for the worker to gain his end. All are agreed on his well-being. However, no demand in excess of what the industry could bear can be conceded. It is commonsense that the industry will go to the wall, if that be done.

India has rapidly to industrialise. It is not in the interest of the worker to stifle the pace of this expansion by creating trouble just at present. Many persons may be scared away from industrial projects by the unreasonable and vexatious demands put forth by workers at the instance of persons who have other motives than the welfare of the worker. In this transition stage, the co-operation of the worker is absolutely essential. Let us hope and pray that sense and goodwill will govern his actions and that he will be led by conscientious leaders, who have the welfare of the country at heart.

Kerala has to take her rightful share in the industrial progress of India. She has a great tradition, extending back to the period before Christ. Her trade extended both to the East and West by the sea. Men of Kerala excelled as navigators in those days. The intelligence, skill and enterprise of the Malayali are unquestioned. He can certainly strive and prosper in industrial enterprises. Only lack of opportunities and skill stand in his way.

The dawn of the new life must energise and awaken our men and make them restless. There is a restlessness already in the country. This energy should not be allowed to run to waste. It will be a good augury to the country if this is harnessed to the field of industries. We have been spending a lot of our energy in the fight against the foreigner. Now that enemy is leaving. Will it not be a happy idea to divert those energies into the constructive field of industrialisation?

[*Note*—The views of His Highness, the writer of this article, are supported by the report of the Advisory Planning Board, appointed by the Government of India. In the report, just published, the Board recommends that foreign technicians be imported into India to assist in the development of industries on the condition that they train local personnel for future employment.—EDITOR]

PENICILLIN—THE MIRACLE CURE

M. V. VARGHESE, M. Sc.

Lecturer in Chemistry

The second world war saw the birth of three potent weapons of warfare. The atom bomb has already gained universal publicity, as it was able to bring the grim struggle to such a dramatic end. Perhaps of no less importance are the other two weapons, viz., penicillin—a weapon of warfare against bacteria and D. D. T.—a weapon against insects. The first is a destructive weapon against humanity and all its civilization, whereas the other two have brought a boon to humanity for saving millions of lives from disease and disablement, and even from death. These discoveries of such conflicting interests in the same epoch, seem to suggest that it is perhaps one of Nature's ways of keeping the balance of life on earth.

The history of the discovery of penicillin dates back to the year 1877, when Pasteur—the father of modern bacteriology—noticed that some authrax culture, with which he was experimenting, had been attacked by some common air bacteria, which had completely stopped the growth of the authrax bacillus. The cause of this was not investigated; Pasteur and his co-workers did not pursue the matter any further. In 1929 Dr. Alexander Fleming, Professor of Bacteriology at St. Mary's Hospital, London, noticed that one of the agar plates, on which he had staphylococcus aureus (the bacteria causing boils, blood poisoning, etc.) was found, with some amount of annoyance, to be infested with a type of green mould. Dr. Fleming also noticed that, around the point where the mould had grown, there was a region with no bacterial growth. He correctly surmised that the mould during its growth had secreted into the medium a substance which inhibited the growth of the bacteria. He later cultivated the mould in bulk, and it was indentified to be penicillium notatum. He christened the antibiotic substance, which it had secreted, penicillin. He also prophesied that this substance would be a potent weapon to fight bacterial infections.

Three years after Prof. Fleming's observation, Prof. Raistrick of London, who was working on the chemistry of mould secretions, tried to isolate penicillin from the penicillium culture. He, however, failed, because of the extreme instability of the product, which decomposed during extraction. This chilled further research on the subject, and the work was abandoned.

In the meanwhile, the world was taken by surprise by the revolutionary synthesis of prontosil by Mietzch and Klarer and by the demonstration of its high therapeutic properties by Domagk in 1937. This incited research in the direction of the sulpha drugs, and no less than 5000 new sulphur compounds were synthesised and their therapeutic properties noted. This gigantic effort resulted in the birth of such potent sulpha drugs, as sulphacetamide, sulphadiazine, sulphagaunidine, sulphapyridine and sulphathiazole – all of which have become so popular in fighting bacterial infections.

In the heat and exuberance of these outstanding discoveries, penicillin and all its possibilities were forgotten. It is to Dr. Florey and Dr. Chain, of Sir William Dunn School of Pathology, that goes the credit of having revived the interest in penicillin and brought it into prominence from the obscurity to which it had gone for nearly half a dozen years since the failure of Prof. Raistrick to isolate it. After very patient and laborious chemical manipulations they succeeded in isolating a product from the

green mould culture, which they thought was pure penicillin. In fact, it was only a very impure sample containing about one percent of penicillin. Even with this very dilute sample they were able to demonstrate its amazing therapeutic value. Interest was again shifted to this compound which was produced by micro organisms.

Efforts were soon made to prepare this antibiotic in bulk. The line of work consisted in growing the mould penicillium notatum in a suitable medium and then extracting the secreted penicillin under conditions that would prevent the decomposition of this highly unstable and easily susceptible compound. The practical difficulties were several. The quantity of penicillin secreted was extremely minute. It was found to be unstable at ordinary temperature, necessitating the extraction to be carried out near about zero degree centigrade. Besides, it was found to be highly sensitive to acids, alkalies and to the myriads of bacteria that abound in the atmosphere. All these entail the use of highly skilled and specialized apparatus and technique. Penicillin is obtained in the pure state as a light yellow crystalline compound looking almost like sulphur. One milligramme of it is equivalent to 1650 units.

Improved methods followed in quick succession, both in England and in America, which have resulted in considerably increased yield and corresponding reduction in the cost of production. Yet the position is far from satisfactory. At the latest price, 100,000 units cost about Rs. 5, and to treat a severe case of pneumonia would cost Rs. 50 or more, which is far too much for the average Indian pocket. This, however, is a substantial reduction when compared with the price level in 1942, when 100,000 units costed about Rs. 100. It is also reported that the original method of production by the shallow-culture procedure has been superseded by the deep-vat fermentation method, and the medium of cultivation of the mould has been replaced by corn-steep liquor (a corn starch by-product). Improved results have obtained through the use of x-rays and ultra-violet radiations. Drying techniques have also advanced through the use of radio frequency currents. Thus methods of cultivation of the mould, extraction and drying are being evolved almost to a perfection.

At the present day we are entirely depending on the mould to produce the entire penicillin we require. But these are days of synthetic rubber, vitamins, hormones, dyes and synthetic everything, when the chemists produce in their laboratories within their test tubes and flasks, what is accomplished in the wider laboratory of Nature, irrespective of climate, soil conditions, etc. As a first step in the synthesis of penicillin, the chemist, by careful analysis, finds the various elements present in the compound and the number of atoms of each kind of element in one of its molecules. Then, by a careful breaking down of the molecule of penicillin, he finds the actual pattern of the molecule, i. e., how these various atoms are arranged relative to one another in space within the molecule. He ingeniously puts these same elements in the same order, number and pattern, and brings into existence the synthetic penicillin, by the process known as synthesis. When that has been achieved the penicillin treatment may not cost more than what the sulphonamide treatment costs to-day.

So, at the present time a race is being run by all the civilized nations of the world to be the first to have achieved this outstanding synthesis. Several races were run in the past also, either to synthesise a newly discovered vitamin, a hormone or a drug, when India had been only an enthusiastic spectator, rejoicing at the success of England, or America, or Germany; but to-day, it is reported, she is also in the

arena, as an active competitor with good chances of winning.

Once a sample of penicillin is made synthetically, we can look forward to a thousand or more compounds of an almost similar structure and pattern being made and their bactericidal property tested. Some of them may have far greater therapeutic value than penicillin itself, just as atebrine and plasmoquin, the products of the chemists' labour, far outbeating the natural product quinine, in the treatment of malaria. Besides, search is also on, to see what other types of mould, besides penicllium notatum, secrete similar antibiotics. It is reported that Dr. Rene J. Dubos of the Rockfeller Institute of Medical Research in New York, has announced the discovery of another antibiotic called gramicidin, a substance of great potency against pneumococci (bacilli causing pneumonia), streptococci (bacilli causing septic fever, etc.) and staphylococci (bacilli causing boils, etc.) Other antibiotic compounds such as patulin, vivicillin, glyotoxin, etc., are also reported to have been isolated. Some of these are less effective than penicillin, but others are found to be very much better. This particular field of chemotherapy is only just opened, and discoveries of the highest possibilities could be expected when man may have an upperhand over those miscro organisms that attack him unawares.

Penicillin Saves Tigress

Taken off the sick list at the London Zoo is Byha, the Bengal tigress. Byha's return to health represents a triumph for the Zoo doctors—and for penicillin.

Sometime ago Byha developed pneumonia. She became so weak that her life was almost despaired of. The zoo doctors, as a last resort, injected penicillin—the first time this drug had ever been used on a tiger.

Striking improvement followed. The fever left the tigress within an hour or two. In a fortnight Byha, fully recovered, is back with her mate Sahib.

Penicillin is to be made available for use by veterinary surgeons in Britain in the treatment of bovine mastitis and other diseases of dairy cattle.

A Bright Boy

(Tommy Augustine Papali, I U. C.)

A boy asked a Captain for a job, as a cabin boy, on his ship. "Well", said the Captain, "I want a very bright boy. Now if you can find three ends to this length of rope, you will have the job."

"That's one, Sir," replied the boy, picking up one end of the rope.

"Right," said the Captain.

"That's the other end, Sir," cried the lad, holding up the other end.

"Right," nodded the Captain, expecting the boy to pause here and give it up. But, to his surprise, the lad threw the whole rope over the side of the boat, exclaiming: "And that's the end of the rope, too, Sir. That makes three!"

Of course, the boy was taken on at once.

എഴുത്തച്ഛൻ—ഒരു സമുദായപരിഷ്കർത്താവു്

M. K. Sreedharan Pillai, III U. C.

ഇന്നത്തെ സാഹിത്യരംഗത്തു് പരസ്പരവിരുദ്ധമായ രണ്ടാദർശങ്ങളുടെ പ്രവാചകരെ കാണാൻകഴിയും. "കല സമുദായത്തിനുവേണ്ടി" എന്നു വാദിക്കുന്ന പുത്തൻ സാഹിത്യജീവികളും ഒരു കൂട്ടർ. ഇവരെ, തലതിരിഞ്ഞവരെന്നു തരം താഴ്ത്താനുള്ള ശ്രമത്തിൽ "കല കലയ്ക്കുവേണ്ടി" യാണെന്നു മുകളിൽ പിടിച്ചിരിക്കുന്ന, പഴയകാലത്തിന്റെ പ്രവാചകർ മറെറാരുകൂട്ടർ. രണ്ടു കൂട്ടർക്കും കലയുടെ അനുപേക്ഷണീയതയെപ്പററി പക്ഷാന്തരമില്ല.

കലയുടെ ആവശ്യം, കലാസ്വാദനത്തിനുള്ള കഴിവിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു് നിസ്സംശയമാണു്. കലാസ്വാദനത്തിനുള്ള പശ്ചാത്തലമില്ലെങ്കിൽ കലയില്ല. ഈ പശ്ചാത്തലം ആരിലാണു് പ്രകൃത്യാ സജ്ജമാക്കിയിരിക്കുന്നതു്? മനുഷ്യനിലല്ലേ? "ഹൃദയത്തെ സ്പർശിച്ചു, ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു, ഭ്രമിപ്പിച്ചു, കത്തിക്കാളിച്ചു, ഒരനുഭവത്തിനു് കലാബിജമാവാൻ യോഗ്യതയുണ്ടു്." ഈ അനുഭവത്തിന്റെ യോഗ്യത അറിയാനുള്ള കഴിവു്, അതിനെ കലാരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്താനുള്ള ശേഷി, മനുഷ്യനിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അവൻ കലാസൃഷ്ടി നടത്തുന്നു. ആർക്കുവേണ്ടി? അവനോടൊപ്പുടെ കലാസ്വാദന വൈഭവമുള്ള മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി. എന്നാൽ കലാകാരന്മാർ കേവലം ആനന്ദദായകർ മാത്രമായാൽ മതിയോ? മതിയെങ്കിൽ "കല കലയ്ക്കുവേണ്ടി" എന്ന പാരമ്പര്യ സിദ്ധാന്തത്തിനു പ്രാബല്യം കൂട്ടുന്ന ജീവിതവൈഷമ്യങ്ങളും നിറഞ്ഞ സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ ജീവിക്കേണ്ട ഇന്നത്തെ കലാകാരനു്, "തേനും പാലും ഒഴുകിയിരുന്ന" ആ പഴയ നല്ല കാലത്തിന്റെ സന്തതിയാകാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തി, ഏഴാം നൂററാണ്ടിലെ ആദർശങ്ങളെ എങ്ങനെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യും? വർത്തമാനകാലത്തെ താല്ക്കാലിക പ്രശ്നങ്ങളുമായാണു് കലാകാരൻ പ്രാധാന്യമർഹിക്കേണ്ടതു്. ജീവിതത്തിൽ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്ന വിഷമംപിടിച്ച പ്രശ്നങ്ങളുടെമുമ്പിൽ കണ്ണടച്ചിട്ടു്, നിശ്ശബ്ദനായി ഒഴിഞ്ഞുമാറി കടന്നുപോകുകയല്ല കലാകാരൻ ചെയ്യേണ്ടതു്: കണ്ണും കാതും വേണ്ടവണ്ണം ഉപയോഗിക്കണം. കാലാകാരന്റെ ചിന്താമണ്ഡലം, പരിസരങ്ങളുടെ കണ്ണാടിയായിരിക്കണം.

ഈ അർത്ഥത്തിലാണു്, ഇന്നത്തെ പുരോഗമനമതക്കാർ "കല സമുദായത്തിനുവേണ്ടി" എന്നു വാദിക്കുന്നതു്. സമുദായശരീരത്തിൽ ഇന്നുള്ള ദുഷ്ടസ്വഭാവമിക്കുന്ന വ്രണങ്ങളുടെ കരിവിനുവേണ്ടി വേണം കലാകാരൻ തന്റെ കലാനൈപുണിയെ വിനിയോഗിക്കേണ്ടതു്. ഉത്സാഹമായ അസമത്വവും, എരിയുന്ന പട്ടിണിയും, അധികാരത്തിന്റെ നിരക്ഷാത്ത അനീതിയും, സർവ്വോപരി, ജീവസന്ധാരണത്തിനുവേണ്ടി ചിലർ അംഗീകരിക്കുന്ന ലജ്ജാകരമായ വൃത്തികളും, അയാൾ കലാബീജമായി അംഗീകരിക്കുന്നു. സമുദായനില ഇത്ര പൈശാചികമായി അധഃപതിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, കേവലം ആനന്ദത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം സാഹിത്യവ്യാപാരം നടത്തുന്ന ആ നരച്ച പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഔചിത്യം ഇന്നത്തെ കലാകാരനു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. സമുദായത്തിന്റെ നാനാമുഖമായ ഉൽക്കർഷമാണു് അവന്റെ ഉന്നം.

ഈ പുരോഗമന സാഹിത്യസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, എഴുത്തച്ഛൻ വെറുമൊരു മാമൂൽപ്രിയനായിട്ടാണോ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്? അതോ, സ്ഥാപിതതാല്പര്യങ്ങളുടെ തണൽപററി കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു സാഹിത്യഗതിയെ തകിടം മറിച്ച വിപ്ലവകാരിയായിട്ടോ?

ഇന്നത്തെ പുരോഗമനക്കാരിൽ ഒരു പ്രമുഖൻ എഴുത്തച്ഛനെ, "ഒറിജനാലിററി" ഇല്ലാത്ത വെറുമൊരു തർജ്ജിമക്കാരനായിട്ടോ, മരവിച്ച ഒരു പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഉപാസകനായിട്ടോ, ചിത്രീകരിച്ചു് അപലപിക്കയുണ്ടായി. തലമുറകളായി, സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംസ്കാരവിശേഷത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവെന്നതന്നെ കരുതാവുന്ന തുഞ്ചത്താചാര്യന്റെമേൽ ഒരു ചാഞ്ഞുചുമത്താൻ കച്ചകെട്ടുന്നതു് തീവ്രമായ ആലോചനയ്ക്കുശേഷമേ ആകാവൂ.

അടിയ്ക്കടി അനുവർത്തിച്ചുവരുന്ന അനാചാരങ്ങളും, സമുദായത്തെ ഒരു ചെളിക്കുണ്ടിലേക്കു നയിക്കുമ്പോൾ, അതിനെ തടഞ്ഞുനിറുത്തി, ആശ്വാസകരമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു് സ്വാഗതംചെയ്യുന്ന ഒരു സമുദായ പരിഷ്കർത്താവിനെയാണു്, രാമായണവും ഭാരതവും നമ്മുടെമുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്. "പൊതുജനങ്ങളെ വിദ്യാസമ്പന്നരാക്കി അവരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികവും സാന്മാർഗ്ഗികവും ആയ നിലകളെ ബലപ്പെടുത്തി,

സ്വദേശത്തിന്റെയും സമുദായത്തിന്റെയും, അല്പം ഒക്കെയുമായിത്തീരുന്നതിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിച്ചു" ഒരു സേവനസന്നദ്ധനായ മനുഷ്യസ്നേഹിയെ ആണ്, നമുക്ക് അവയിൽക്കൂടെ കാണാൻ കഴിയുക. രാമായണവും ഭാരതവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം കൃതികളല്ല: സമ്മതിക്കേണ്ട പരമാർത്ഥമാണതു്. എന്നാൽ, വെറുമൊരു പദ്യാനുപദ തർജ്ജിമക്കാരന്റെ സങ്കുചിത പരിധിക്കുള്ളിൽ കുടുങ്ങിക്കഴിയുന്ന വ്യക്തിത്വമല്ല എഴുത്തച്ഛന്റേതു്. രാമഭദ്രവീയകഥയെ, മൂലകൃതിയോടു നിഷ്ഠയോടെ ഒട്ടിനിന്നുകൊണ്ട്, അതിന്റെ വർണ്ണത്തിൽ, ഭാവത്തിന്റെ ഘനത്തിൽ, പ്രതിപാദിക്കുമാത്രമേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളുവെങ്കിൽ, തീർച്ചയാണ്, അദ്ദേഹത്തെ ഒരു കാഥികനായിട്ടേ നാം ആദരിക്കേണ്ടിയിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ മൂലത്തിൽനിന്നു് എത്ര വ്യത്യസ്തനാണ് അദ്ദേഹം സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു്! സന്ദർഭാനുഗുണമായും അല്ലാതെയും ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒരു ചിന്തയുടെ പരിധിയെ അതിലംഘിച്ചും, ഭക്തിയുടെ അതുല്യതയെപ്പറ്റി, നന്മയുടെ നേട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി, വേദാന്തത്തിന്റെ ചൈതന്യം കലർത്തി അദ്ദേഹം പ്രസംഗിക്കുന്നതെന്തിനു്?

വെറുമൊരു തർജ്ജിമക്കാരനുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞു, ഏറ്റവും മഹത്തരമായൊരു ലക്ഷ്യമുണ്ടു് അനവദ്യനാരണങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ. ആ ലക്ഷ്യം സാമുദായികമാണു്. വിപ്ലവകരവുമാണതു്. സമുദായപരിഷ്കരണമാണു് ആ ആദർശം. നമ്പ്യാരെപ്പോലെ, പരിസരവിമർശനത്തിനനുരൂപമായ വിധത്തിൽ, എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ കവിതയുടെ ചട്ടക്കൂടു നിർമ്മിച്ചില്ല എന്നതു വാസ്തവം എന്നാൽ, സാംസ്കാരികമായി തീർത്തും പതിച്ചിരുന്ന സമുദായനിലയെ ഉദ്ധരിക്കയെന്നതാണു്, തന്റെ കൃതികളെ സമുദായത്തിന്റെ കണ്ണാടിയാക്കുന്നതിൽ കൂടുതൽ ആവശ്യമെന്നു്, അദ്ദേഹം കണ്ടു. ചുറ്റുപാടുകളുടെ ചിത്രീകരണത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം ആ മഹനീയാദർശത്തിനു് അദ്ദേഹം നൽകി. ഇന്നത്തെ പുതുമക്കാർ അറിയുന്നതിനുമുമ്പു്, ആ പരമാർത്ഥം അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. പ്രണംകരിക്കാനുള്ള മടിനു് അദ്ദേഹം പുരട്ടി. അതിനെ പൂർവ്വാധികം നാറിക്കാനുള്ളതല്ല.

എഴുത്തച്ഛനുമുമ്പും നിരണംകവികൾക്കു പിമ്പും ഉള്ള സാഹിത്യത്തിലേക്കു് ഒന്നു കണ്ണോടിക്കുക. മിക്കവാറും അതു നമ്പൂതിരിമാരുടെ സംഭാവനയാണു്. സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിലെ മുടിചൂടിയ പന്നന്മാരുടെ ഏതുവിധത്തിലുള്ള സമുദായസ്ഥിതിയാണു്, നമുക്കവയിൽ കാണാൻകഴിയുന്നതു്? യാതൊരു കുസൃതിയും കൂടാതെതന്നെ നമുക്കു പറയാം, വ്യഭിചാരാലയങ്ങളുടെ ഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ, ഒതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞ ഒരു സമുദായത്തെ ആണു് അവ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നതെന്നു്. "വഴിനീളെയുള്ള വേശ്യാഗൃഹങ്ങളിൽ കയറിയിറങ്ങുന്നതിനെപ്പറ്റി ഉമിനീരുവന്ന നാക്കോടുകൂടി വിസ്തരിച്ചുപറയുന്ന "ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശ"ത്തെ നാം അവരുടെ കാലത്തു കാണുന്നു. പൂരത്തറകളിൽ കൂട്ടിമുട്ടി കണ്ണുകളയച്ചു, കാമാർത്തിമൂഴത്തു്, "ശൃംഗാരചന്ദ്രിക"കളോടൊന്നിച്ചു ജീവിക്കുന്ന നായികമാരെ നാം അക്കാലത്തു കാണുന്നു. (കൊടിയവിരഹം) ചന്ദ്രോത്സവകാലങ്ങളിൽ, സംഭോഗശൃംഗാരലോലരായി മധുവിധുകൊണ്ടാടുന്ന ദമ്പതിമിഥുനത്തെ ആത്തിയോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന കാവ്യങ്ങളും നാം അന്നത്തെ സാഹിത്യത്തിൽ കാണുന്നു. എന്തിനു്? മണ്ണിൽ കമിഴ്ന്നു കിടന്നു കളിക്കുന്ന ശിശുക്കളെക്കണ്ടു, വീരായിതത്തെ സ്മരിക്കുന്ന കവികൾ (ചന്ദ്രോത്സവം), സലിലക്രീഡാനിരതകളായ യുവതികളെ പച്ചയ്ക്കു വർണ്ണിക്കുന്നവർ, അങ്ങനെ ആ ഒരേ ഉഷ്ണിച്ച വാസനയുടെ പ്രതിനിധികളെ അന്നത്തെ കാവ്യങ്ങളിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം നാം കാണുന്നു." അവരുടെ നായികമാർ അപരിപൂർണ്ണമായ ഒരു ജീവിതവൃത്തിയുടെ വിജയക്കൊടികളാണു്. അവരുടെ സ്ത്രീകർമ്മം കീർത്തിനേടിയതു് ഈ വിധത്തിലുള്ള ഒരു ജീവിതമാർഗ്ഗത്തിൽകൂടിയാണെന്നുള്ളതറിയുമ്പോൾ അന്നത്തെ സമുദായസ്ഥിതിയുടെ നഗ്നമായ രൂപം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. താറുമാറായിക്കിടന്ന ഈ സമുദായവ്യവസ്ഥിതിയാണു്, എഴുത്തച്ഛന്റെ കണ്ണിൽപെട്ടതു്. അസാന്മാർഗ്ഗികത്വത്തിന്റെ ഭീഷ്മമായ ഏകാധിപത്യത്തിൽനിന്നു് വിപ്ലവകരമായി, അദ്ദേഹം സമുദായത്തെ രക്ഷപ്പെടുത്തി. രക്ഷം ചിന്തിയില്ല; പരിസരത്തെ ചിത്രീകരിച്ചുമല്ല; ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായ വിധത്തിൽ! അവക്കദ്ദേഹം ഭാഗവൽകഥയെ ദഹിക്കത്തക്കവണ്ണം പാകപ്പെടുത്തുകൊടുത്തു; അവരെ സദാചാരനിരതരാക്കാൻവേണ്ടി! തിന്മയുടെ ദുഷ്ഫലങ്ങളെ മലപോലെ വലുതാക്കി കാട്ടിക്കൊടുത്തു; അവരിൽ സന്മാർഗ്ഗബോധമുളവാക്കാൻ വേണ്ടി!

ഇങ്ങനെ "വർത്തമാനകാലത്തെ വിഷമംപിടിച്ച ഒരു താല്കാലിക പ്രശ്നത്തിനു്" അദ്ദേഹം പരിഹാരം കണ്ടുപിടിച്ചു. ശ്വാസംമുട്ടിക്കുന്ന ആ സമുദായവ്യവസ്ഥിതിയുടെ നിർമ്മാർജ്ജനത്തിനുപയോഗിച്ച ആയുധമെന്തു്? ഭക്തി!—എത്ര പുതുമയുള്ള വിശ്വോത്തരമായ, ഒരു വിപ്ലവരീതിയാണതു്!

ഖണ്ഡകഥാപ്രസ്ഥാനം

T. V. GEORGE, I U. C.

ഇന്ന് സാഹിത്യത്തിൽ ചെറുകഥയ്ക്കു നല്ല സ്ഥാനമാണുള്ളതു്. ചെറുകഥയെന്നുവച്ചാൽ എന്തു്? അതു് കവിതയല്ല, നോവലല്ല, ഖണ്ഡകാവ്യമല്ല. ഇതൊന്നുമല്ലാത്ത ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗമാണ് ചെറുകഥ. നോവൽ സംക്ഷേപിച്ചാൽ ഖണ്ഡകഥ, അഥവാ ചെറുകഥ ആയിത്തീരുമെന്നു ചിലർ ധരിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു് ആ കൂട്ടരുടെ മിഥ്യാബോധം മാത്രമാണ്. നോവലിന്റെ സംക്ഷേപം ഒരിയ്ക്കലും ചെറുകഥയാകുകയില്ല.

ചെറുകഥയിൽ അവശ്യംവേണ്ടതായ ഒരു ഗുണം ഏകാഗ്രതയാകുന്നു. ചെറുകഥകൾ രണ്ടു വിധത്തിലെഴുതാം. ഒന്നുകിൽ ഒരു പാത്രത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു്, അതിനിണങ്ങുന്ന പ്രവൃത്തികളും ചിന്തകളും കൂട്ടിച്ചേർത്തു കഥയാക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സംഭവം സങ്കല്പിച്ചു്, അതിനുചേരുന്ന പാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുക. ഇങ്ങനെ നമുക്കു് 'കഥാബീജം' കിട്ടുന്നു. അതിനെ വിശദീകരിച്ചു കഥാരൂപമാക്കുന്നു. യാതൊരു ലക്ഷ്യവുമില്ലാതെ, വരുന്നസ്ഥലത്തുവച്ചു കാണാം എന്നമട്ടിൽ എഴുതുന്ന ചില കാഥികന്മാർ നമ്മുടെ മലയാളത്തിൽ അപൂർവ്വമല്ല. അങ്ങനെ എഴുതുമ്പോൾ കഥയ്ക്കുള്ള ഏകാഗ്രത കുറഞ്ഞുപോകുന്നു.

"യാതൊന്നാണോ ഒരു കഥാസൃഷ്ടിയ്ക്കു് അവശ്യാപേക്ഷിതമായ വിചാരപരമ്പര പ്രണേതാവിന്റെ മനസ്സിൽ ഉൽഘാടനം ചെയ്യുന്നതു്, യാതൊരു പ്രതീതിയുടെ അപ്രതിഷേധ്യമായ സമ്മർദ്ദമാണോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികയെ നയിക്കുന്നതു്, അതാണ് കഥാബീജം."

ഭയം, പ്രണയം, ശോകം മുതലായ ചില സ്ഥായിഭാവങ്ങളുടെ സംഘട്ടനം ചെറുകഥാസൃഷ്ടിക്കു വിഷയമായിത്തീരാറുണ്ട്. ഒരു പുരുഷനും, രണ്ടു സ്ത്രീയും, അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടു പുരുഷനും, ഒരു സ്ത്രീയും ഉള്ള കാലംവരെയും ചെറുകഥയ്ക്കു യാതൊരു ക്ഷാമവുമുണ്ടാകയില്ലെന്നു ഒരു രസികൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

കഥാബീജം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ കഥാരൂപണമാണ് ശരിയായി നോക്കേണ്ടതു്. പ്രധാന സംഗതികൾ എടുത്തു് ശരിയായി വിശദീകരിക്കണം. അപ്രധാന സംഗതികൾക്കു് പ്രാധാന്യംനൽകാതെ നിവൃത്തിയുള്ളപക്ഷം അവ കൂടാതെ കഴിക്കണം. അതിലാണ് ഒരു കഥാകാരന്റെ മഹത്വം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. കഥ പരമകോടിയിൽ എത്തുന്ന ഒരു ഘട്ടം ഓരോ ചെറുകഥയിലുമുണ്ട്. അതിനെയാണ് നാം 'മൂർദ്ധന്യം' എന്നു പറയുന്നതു്. ഒരു ചെറുകഥയിലെ ഘടകങ്ങളെല്ലാം മൂർദ്ധന്യത്തെ അവലംബിച്ചു വ്യാപരിയ്ക്കണം. കഥാമൂർദ്ധന്യത്തിനു് ഒരു പാരമ്യം ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ, അതിന്റെ മുമ്പും പിമ്പും ഉള്ള സംഭവങ്ങൾക്കു് അതിപ്രാധാന്യം നല്കരുതു്.

ഒരു ചെറുകഥയ്ക്കു മൂന്നു കാര്യങ്ങളിൽ ഐക്യം ആവശ്യമാണ്. കാലം, ദേശം, സംഭവം. ഇതിൽ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ രണ്ടും വളരെ പ്രധാനങ്ങളാണ്. കാലൈക്യം പല ചെറുകഥാകാരന്മാരും ഉപേക്ഷിക്കാറുണ്ട്. മറ്റതു് രണ്ടും അവശ്യഘടകങ്ങൾതന്നെയാണ്.

ചില കാഥികന്മാർക്കു് കാലഗതി വളരെ ഭയമാണ്. അതിനെ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്ന സൂത്രം ഗുണനചിഹ്നങ്ങൾ ഇട്ടിട്ടു്—"വർഷങ്ങൾ മൂന്നു കഴിഞ്ഞു—" എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിവരണമാണ്. വർഷങ്ങൾ പത്തോ, പതിനഞ്ചോ കഴിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. കാഥികൻ അതറിയേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ല. ടാഗോർകഥകളിൽ മിക്കവാറും ഇപ്രകാരമുള്ള 'ഹർലോങ്ങു കുറികൾ' പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുകയില്ല. അതില്ലാതെ എഴുതുകയാണത്തമം. അതു് നിയമവിരുദ്ധമാണ്.

അഞ്ചു സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ചെറുകഥകൾ നമുക്കു കാണുവാൻ സാധിക്കും. അതിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു് കാഥികൻതന്നെ വായനക്കാരോടു നേരിട്ടു പറയുന്ന സമ്പ്രദായമാണ്. ഇങ്ങനെ വരുമ്പോൾ കഥാകാരൻ സർവ്വജ്ഞനാണെന്നു ലേശംപോലും കഥയിൽ സ്പഷ്ടമാകരുതു്.

രണ്ടാമത്തേതിൽ ഒരു കഥാപാത്രം ആണ് കഥനം തുടങ്ങുന്നതു്. ടാഗോറിന്റെ ചില കഥകൾ ഈ രീതിയിൽ ആഖ്യാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു രീതികളാണ് വളരെ പ്രധാനമായി എല്ലാവരും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

മൂന്നാമത്തെസൂത്രം, എഴുത്തുകളുടെരൂപത്തിൽ കഥ സൃഷ്ടിക്കുന്നതാണ്. ഒരാൾ തന്റെ സ്നേഹിതനു് എഴുതുന്ന എഴുത്തുകളുടെ സമാഹാരമായിരിയ്ക്കും ചെറുകഥ. ഈ സമ്പ്രദായം അസുലഭമായി മാത്രമേ നമുക്കു കാണുവാൻ സാധിക്കയുള്ളു.

പിന്നെയുള്ളതു് ഡയറിക്കുറിപ്പുകളിൽനിന്നു ചില വിവരങ്ങൾ എടുക്കുന്ന രീതിയാണ്.

ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ചെറുകഥകൾക്കാണ് ഇന്ന് സ്ഥാനം കൂടുതൽ. ലോകസാധാരണത്വമാണ് കഥയുടെ മേന്മയ്ക്കു ഹേതു. സംഭാഷണം ഒരിക്കലും കഥാഗതിക്കു പ്രതിബന്ധമായിരിക്കരുതു്, മറിച്ചു കഥാഗതിയ്ക്കു സഹായമായിരിയ്ക്കണം. ടാഗോർ സാധാരണയായി ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്, കഥ മൂർദ്ധന്യത്തിൽ എത്തിയാൽ പിന്നെ കൂടുതലായി വിവരിക്കാതിരിക്കുകയാണു്. പിന്നീടു കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് എന്തു സംഭവിച്ചു എന്നൊന്നും വെളിപ്പെടുത്തിക്കാണിക്കുകയില്ല. അതിന്റെ ആവശ്യവും ഇല്ലല്ലോ. ചിലർ സംഭാഷണം കൊണ്ടുതന്നെ ചെറുകഥ പൂർണ്ണമാക്കാറുണ്ടു്. എന്തെല്ലാം സംഭാഷണം ചുരുക്കാമോ അത്രയും ചുരുക്കണം. സംഭാഷണം അറിയുവാൻ വായനക്കാരനു് ഇഷ്ടമില്ലെന്നു വന്നേക്കും.

ചെറുകഥയിൽ, ചിലർ ചില വാചകങ്ങൾ ചേർത്തു 'തലക്കെട്ടു്' ഇടാറുണ്ടു്. എന്തെല്ലാം യോജിച്ചു ചെറിയ വാക്കുവേണം തലക്കെട്ടായിട്ടുവാൻ.

ഈ പ്രാഥമിക നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു് എഴുതുന്നതായാൽ മലയാളത്തിലെ ചെറുകഥകൾക്കു കണിശമായും മേന്മകിട്ടുവാൻ സാധിക്കും.

ഐക്യകേരളം

V. P. THOMAS, I. U. C.

കേരളരെ, കേരളരെ,
നിദ്രവെടിഞ്ഞൊന്നെഴുന്നേല്പിൻ
ഭേദംനാട്ടിനുച്ചേർത്തീടാൻ
ഭിന്നതയഖിലം തീർക്കാനായ്–
ഉന്നതിമേന്മേൽ ചേർക്കാനായ്!

കേരളരെ, കേരളരെ,
പട്ടിണി പാടേ പൊലിയട്ടെ,
കഷ്കലക്ഷം പുലരട്ടെ
അടിമത്തം പോയ്തകരട്ടെ.
കേരളമൊന്നായുയരട്ടെ!

കേരളരെ, കേരളരെ,
മാടമഹീശ്വരഭാരതുണൻ
കേരളമാകവെയൊന്നാക്കാൻ
ധീരതയോടുരചെയ്തൊരു നൽ
തീരുമനമുക്കൊരു തീർത്തരം.

കേരളരെ, കേരളരെ,
സ്വാതന്ത്ര്യക്കൊടി ഉയരട്ടെ
സമ്രാട്പരിഷ ഞെട്ടുങ്ങട്ടെ
ഭാരതമൈക്യം പൂകട്ടെ
കേരളമൊന്നായ്ത്തീരട്ടെ!

കേരളരെ, കേരളരെ,
നിർയർ ചിലചിലമന്നടയോ–
രിട്ടിനമടിയിടിവെടിയാലെ
മർത്തനമോടു ഭരിക്കുന്ന
ദുർദ്ദിനമടവേനീങ്ങാറായ്.

കേരളരെ, കേരളരെ,
മർത്തനശക്തികളമരട്ടെ,
ഹൃദ്ഗുണശാലികൾ വാഴട്ടെ
മലകളിലലകളിലെന്നാടും
മലയാളക്കൊടി പാറട്ടെ!

പുരോഗമനസാഹിത്യം

K. A. VARKEY, IV B. Com.

ജീവിതത്തെ അതേപടി പകർത്തുക എന്ന 'ജീവൽസാഹിത്യ'സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പരിണതരൂപമാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യം. രാഷ്ട്രനിർമ്മാണകർത്തവ്യങ്ങളായ പല പരിവർത്തനങ്ങൾക്കും ചരടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പ്രസ്ഥാനം മലയാളഭാഷയിൽ മാത്രം "കല കലയ്ക്കുവേണ്ടി" എന്ന ആത്മവാദത്തിൽ അള്ളിപ്പിടിക്കുന്ന ചില നിരൂപകകേസരികളാൽ പട്ടിണി സാഹിത്യമെന്നും സാഹിത്യവ്യവസായീകരണം എന്നും മറ്റും അപലപിക്കപ്പെട്ടവരുന്നു. മലയാളത്തിൽ ഇനിയും പൂർണ്ണരൂപം പ്രാപിക്കാതെ കേവലം ശിശുതയിൽ കഴിയുന്ന പുരോഗമനസാഹിത്യം ഒട്ടൊക്കെ ഈ ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു വകനൽകുന്നുമുണ്ട്.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ചെയ്തികളെ തെറിപ്പിക്കുകയോ, തൊഴിലാളിയുടെ ചെയ്തികൊടി പറപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല പുരോഗമനമെന്നും, മലീമസമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ നിർലജ്ജം തിരശീലനീക്കി കാണിക്കുന്നതല്ല പുരോഗമനസാഹിത്യമെന്നും, നമ്മുടെ യുവസാഹിത്യകാരന്മാർ ധരിക്കുകയായിരിക്കും ഈ ആക്ഷേപത്തിനു ശരിയായ സമാധാനം. കവിത പുരോഗമനത്തിന്റെ പേരിൽ ഉടനീളം മുദ്രാവാക്യങ്ങളും വാരി വിതറുന്നതല്ലെങ്കിൽ ഇക്കൂട്ടർക്കു സമാധാനമാവുകയില്ല. പരിഷ്കാരഭ്രമംമൂലം നിഷിദ്ധതത്വങ്ങളിൽ കഥയില്ലാതുള്ള ആവേശംകൊള്ളൽ പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിനു കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ നേരെ ചൂണ്ടുപലക നീട്ടിക്കഴിഞ്ഞു.

കമ്മ്യൂണിസത്തിലേയ്ക്കു മനുഷ്യനെ മാടിവിളിക്കുന്ന ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ, സമുദായ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ സാവ്തികമായികാണുന്ന പൊരുത്തക്കേട്, ലോകാരംഭം മുതൽ മഹാമതികളുടെ മേധാശക്തികളെ മഥനംചെയ്തുകൊണ്ടാണിരുന്നിട്ടുള്ളതു്. ഒരുഭാഗത്തു മണിമേട, മറുഭാഗത്തു ചെറ്റക്കുടിൽ. ഒരുഭാഗത്തു സമൃദ്ധി, മറുഭാഗത്തുദാരിദ്ര്യം. വിഷാദകരമായ ഈ സമുദായനീതി, ഹൃദയാലുക്കളെ കരയിച്ചിട്ടുണ്ട്. രാജകിരീടം വലിച്ചെറിഞ്ഞു് ചെങ്കോൽ വഹിക്കേണ്ട കൈകളിൽ പിച്ചപ്പാളയുമായി ഇറങ്ങിത്തിരിക്കുവാൻ ശ്രീബുദ്ധനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും, പത്തുതൊഴത്തിൽകൂടി ശാന്തിയുടെയും സാഹോദര്യത്തിന്റെയും ദിവ്യസുവിശേഷവുമായി മുക്കുവക്കുടിലുകളിലേയ്ക്കു ക്രിസ്തുവിനെ അയയിച്ചതും ഈ വിഷമാവസ്ഥയായിരുന്നു.

ഇതിനു പ്രതിവിധിയായി ഉന്നയിക്കപ്പെടാവുള്ളതും, ഇതിലും ഭയാനകമായ ഘോരനീതികളെ സ്വായീകരിക്കുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്നതുമായ കമ്മ്യൂണിസം സോഷ്യലിസം മുതലായ പ്രസ്ഥാനവിശേഷങ്ങളെ ചെറുത്തുനിന്നു ക്രിസ്തുവും ബുദ്ധനും വെട്ടിത്തെളിച്ച രാജപാതയിൽകൂടി അനുവാചകന്റെ ചിന്താഗതിയെ തിരിച്ചുവിടുകയാണ്, യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള പുരോഗമനസാഹിത്യം ചെയ്യേണ്ടതു്. സാഹിത്യത്തിന്റെ സമർത്ഥമായ ഉൽബോധനം, ഓരോരുത്തനും തന്നിൽ താഴെയുള്ളവരെ സ്വതന്ത്രം നിലയിലേയ്ക്കുയർത്തുന്നതിനുള്ള അഭിവാഞ്ഛയാൽ ഉത്തേജിതരാകുന്നതിനു സഹായിക്കുകയും, അങ്ങനെ അത്യുത്പാദകമായ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കു് ആർഭാടരഹിതമായി വഴിതെളിക്കുകയും ചെയ്യും.

സാമ്പത്തികമായ അസമത്വം, മുഴച്ചുനിൽക്കുന്ന ഒരു കീറാമുട്ടിയായിരിക്കുന്നതുപോലെ, അതിലും ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത വിവിധ തുറകളിൽ കലാകാരന്റെ തൂലിക അമർഷപതിയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. സമുദായത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണതയെ ഉന്നംവച്ചുകൊണ്ടുള്ള അപകൃമായ പരിശ്രമം ഔൽകൃഷ്ട്യത്തിലേയ്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ കിരാതത്വത്തിലേയ്ക്കാണ് ജനസാമാന്യത്തെ നയിക്കുക. ഉദാഹരണത്തിനു യാഥാർത്ഥ്യപ്രതിപാദനനൈപുണ്യത്താൽ ചിലതികഞ്ഞ പു. സ. ക്കാർ എഴുതിത്തള്ളുന്ന ചെറുകഥകൾ വായിച്ചാൽമതി. പ്രണയത്തെ വിട്ട പടനം പന്തലിക്കുവാൻ മലയാളത്തിലെ ചെറുകഥകൾ ഇനിയും വളന്നിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അതിനുപരിയായി മനുഷ്യരാശിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള പുരോഗമനമെന്തെന്നു് അറിയുന്നുമില്ല.

ഇനിയും ഒരു കൂട്ടർക്കു് ജീവിതം പരുപരുത്ത, വേദനിപ്പിക്കുന്ന, യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരം മാത്രമാണ്. അവരുടെ കാവ്യങ്ങളും കവിതയും, പട്ടിണിയും രോഗവുംകൊണ്ടുനിറഞ്ഞിരിക്കും. ആ പട്ടിണിയിലും രോഗത്തിലും മനശ്ശാസ്ത്രവിചക്ഷണനായ യുവകവി ശൃംഗാരത്തെ മറന്നുകളകയില്ല. "സമയം നല്ല അർദ്ധരാത്രി, മരവിപ്പിക്കുന്ന തണുത്തകാറ്റ് ഊളയിട്ടടിച്ചു" എന്നു തുടങ്ങുന്ന ചെറുകഥ, ഒരു പിച്ചക്കാരിയെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ആദ്യമായി. മഴ സഹിക്കവയ്യാതെ ഈറനോടുകൂടി അവളൊരു പീടികത്തിണ്ണയിൽ കയറുന്നതും, അവിടെ നനയാതിനിയും ശേഷിച്ചിരു

ന്ന "ഇറവ്" സ്ഥലത്ത്, ഒരു പിച്ചക്കാരൻ മുരുണ്ടു കിടക്കുന്നതും വണ്ണിച്ചിട്ട കവിയുടെ കുമ്മഞ്ഞി "അവരും മനുഷ്യരാണ്", അവർക്കും മാംസരക്തങ്ങളും തജ്ജന്യങ്ങളായ വികാരങ്ങളുമുണ്ട്," എന്നിങ്ങനെ പാവങ്ങളുടെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടാത്ത പ്രതിനിധിയായി ചില വാദമുഖങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുവാൻ തുടങ്ങും. സാഹിത്യം നന്നാകണമെങ്കിൽ, ഉൽകൃഷ്ടമാകണമെങ്കിൽ, ഇതര സുകുമാരകലകൾക്ക് മാറാകുട്ടുന്ന മാനദണ്ഡങ്ങൾ അതിലും പരിപാലിക്കപ്പെടണം. മനോഹരമായ ഒരു ചിത്രം നമ്മിൽ ആനന്ദവും, "മെയ്തന്നിലെല്ലും തോലും മാത്രമായ് ചുരുക്കത്തിൽ പ്രേതതുല്യ" മായ ഒരു ചിത്രം നമ്മിൽ ആർദ്രതയും അണമാത്രമായ ഭയവും ജനിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ഈഷൽഭേദമെന്യേ അതേപടി പകർത്തണമെന്നു ശഠിച്ച്, പ്രസ്തുത ചിത്രങ്ങളെ അവയുടെ ആടയാഭരണങ്ങളഴിച്ചുനീക്കി ആദാമിന്റെ ഭാഷയിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ മാന്യതനാണിച്ച് കണ്ണടയ്ക്കാതിരിക്കയില്ല. വായനക്കാരെ ജഡികചിന്തയിലേയ്ക്കുകൊണ്ടുതള്ളുന്ന പ്രകൃതി നിയമത്താൽതന്നെ ഭദ്രമായിരിക്കേണ്ട ചില തിരശീലകളെ വലിച്ചു നീക്കുവാൻ ബദ്ധപ്പെടാതിരുന്നാൽ നന്ന്. പുരോഗമനത്തിന്റെ പേരിൽ ജീവിതത്തെ വിഷാദാത്മകമായിമാത്രം ചിത്രീകരിക്കുന്ന കവികൾ,

"പ്രപഞ്ചമേ നീ പല ദുഃഖജാലം
നിറഞ്ഞതാണെങ്കിലുമിത്രമാത്രം
ചേതോഹരക്കാഴ്ചകൾ നിന്നിലുള്ള
നേരത്തു നിൻപേരിലെവൻ വെറുക്കും"

എന്ന മഹാകവിയുടെ ആശ്വാസനെടുവീർപ്പിൽ സമാധാനം കാണേണ്ടതാണ്.

അതാതുകാലത്തെ നീതിബോധനിലകളുടെയും സമുദായമര്യാദകളുടെയും നിലക്കണ്ണാടിയായിനിലനിന്നുപോന്നിട്ടുള്ള സാഹിത്യം, ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിന് ഒരിക്കലും മടികാണിച്ചിട്ടില്ല. രാഷ്ട്രീയവും, സാമുദായികവും, സാമ്പത്തികവുമായ വിവിധ നിലകളിൽ ജനസാമാന്യത്തിനു കൈവരേണ്ട അഭിവൃദ്ധിയെ, പുരോഗമനത്തെ, ഉന്നംവച്ചുകൊണ്ട് കലാകാരൻ തന്റെ സമുജ്ജ്വലമായ തൂലികയെ വ്യാപരിപ്പിക്കുമ്പോൾ വായനക്കാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പുരോഗമനത്തിന്റെ കോളിളക്കം ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയില്ല. കലാകാരന്റെ തൂലിക സൈന്യനാഥന്റെ ഖഡ്ഗത്തെക്കാൾ സമർത്ഥമാണെന്ന് ലോകചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നു. ആനന്ദദായകമായ കലാവ്യാപാരത്തിൽകൂടി സമുദായോന്നമനമഹായജ്ഞം നിർവ്വഹിക്കുന്നവനാണ് മഹാകവി. ഹൃദയംകൊണ്ടു ഹൃദയത്തോടു ചെയ്യുന്ന സല്ലാപമാണ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യതല്ലജങ്ങൾ.

സാഹിത്യം സൗന്ദര്യപ്രതിപാദകമാണെന്നും, ആദർശസമ്പൂർണ്ണമാണെന്നും, ചില വാദകോലാഹലങ്ങൾ പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിനെതിരായി പുറപ്പെടുവിക്കാറുണ്ട്. സാഹിത്യം ഇതിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്നല്ലെന്നു ഒരിക്കലും പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് ഏതു നീതിന്യായക്കോടതി മുമ്പാകെയും മൊഴികൊടുക്കുവാൻ പുരോഗമന സാഹിത്യത്തിനു കഴിയും. ഇവയെല്ലാമായിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ, ജനസാമാന്യത്തിന്റെ സഹജങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങളെ നമീചീനമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നതുകൂടിയായിരിക്കണം സാഹിത്യമെന്നേ, പുരോഗമനസാഹിത്യം അനുശാസിക്കുന്നുള്ളൂ.

മനുഷ്യന്റെ തീവ്രവികാരങ്ങൾക്കു തീകൊളുത്തുന്നതിനു സാഹിത്യത്തിനുള്ള അത്ഭുതാവഹമായ കഴിവിലാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യം വേരുന്നിനിൽക്കുന്നതു്. വന്ദേമാതരഗാനത്തിൽ തുളുമ്പിത്തുളുമ്പുന്ന ദേശാഭിമാനം, ഭാരതഭൂമിയിലെ ഓരോ ഗ്രാമങ്ങളിലുംചെന്ന് അലതല്ലുകയും, ആലസ്യത്തിൽ ആണ്ടുകിടക്കുന്ന ഗ്രാമീണരെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സമരഭൂമിയിലേയ്ക്കിറക്കിവിടുകയും ചെയ്യുന്ന അനുഭവചിത്രം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാണു നമുക്കു, സാഹിത്യത്തിന്റെ അത്ഭുതാവഹമായ കഴിവുകളെ അവഗണിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലതന്നെ. ഇതരഭാഷകളിൽ വിജയഭേരി മുഴക്കുന്ന പുരോഗമനസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽമാത്രം പരാജയമടയുക അസംഭാവ്യമാണ്. സമർത്ഥരായ കലാകാരന്മാർ പഴയ സങ്കേതങ്ങളിൽനിന്നു വിമുക്തരാകട്ടെ, അപ്പോൾ കാണാം പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിന്റെ പൊൻപുലരി. സാഹിത്യത്തിന്റെ ചേതോഹാരിതയിൽകൂടി മാത്രമേ സഹനസമരത്തിന്റെ നെടിയ മുള്ളുകളിൽ ചവിട്ടിക്കയറുവാൻ സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു സമരഭൂമി സജ്ജമാക്കുവാൻ, വിച്ഛിന്നമായിക്കിടക്കുന്ന കേരളത്തെ ഏകീകരിക്കുവാൻ, മലയാളികളുടെ ജീവിതരീതികളെയും ജയപരാജയങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കുകയും നിർമ്മലമാക്കുകയും നിലനിറുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു മാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഇതിനു സമർത്ഥവും ഈ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കായി നിലകൊള്ളുന്നതുമായ സാഹിത്യമാണു പുരോഗമനസാഹിത്യം.

സാഹിത്യവും സന്മാർഗ്ഗവും

J. A. Avirah, III B. Com.

ലോകഗതിയനുസരിച്ചുള്ള ജീവിതവൃതിയാനത്തിൽ കലയ്ക്കു സമുന്നതമായ ഒരുസ്ഥാനം ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യത്തിൽ സന്മാർഗ്ഗത്തിനു സ്ഥാനമുണ്ടോ എന്നുള്ള പ്രശ്നം ആവിർഭവിച്ചിട്ടും, തക്കവിഷയമായിട്ടും, നാളുകൾ നിരവധിയായി. ശബ്ദാർത്ഥപ്രയോഗകൃത്യമായ സാഹിത്യം അതിന്റെ യഥാർത്ഥ രൂപത്തിൽ എന്താണെന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുവേണം ആ പ്രശ്നത്തിനു സമാധാനം കണ്ടെത്തുവാൻ.

നിരൂപണബുദ്ധിയോടേ അല്ലെങ്കിലും, പല പണ്ഡിതന്മാരും സാഹിത്യത്തെ വിഭിന്ന രൂപത്തിൽ നിർവചിച്ചിട്ടുണ്ട്. കവിതയും സാഹിത്യവും ഒന്നാണെന്നും, അതല്ല, രണ്ടാണെന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായഭേദം ഇവിടെ പരിഗണിക്കുന്നില്ല. "ഭാവനയുടെ പ്രതിഫലനം കവിത" എന്നു ഷെല്ലിയും, "മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ പ്രാപഞ്ചിക സംഗീതം മാറെറാലിക്കൊള്ളുന്നതാണ് കവിത" എന്നു സർ രാധാകൃഷ്ണനും നിർവചനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. "ജീവിതവിമർശനമാണ് കവിത" എന്നു പറയുന്ന മാത്യു അർനോൾഡും മൻപ്രസ്താവിച്ച നിർവചനങ്ങളോട് ഏതാണ്ട് യോജിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ.

'ചിന്താസാമ്രാജ്യത്തിൽ പ്രാമാണികനായ' കവി സമുദായജീവിതചിത്രത്തിനു് ആകർഷകമായ ചില നിറപ്പകിട്ടുകൾ കൊടുക്കുന്നു. വികാരോദ്ദീപകങ്ങളായ വിവിധ വിചാരങ്ങൾ കവിയുടെ സുന്ദരമായ ഭാവനയിൽ ഉടലെടുത്തു, കോമളമായ അക്ഷരബന്ധത്തിൽ സ്പുഷ്ടമായി വിന്യസിക്കപ്പെടുന്നു. ഡാക്ടർ ജോൺസൺ പറയുന്നതുപോലെ "യുക്തിയുടെയും ഭാവനയുടെയും ചൈതന്യത്തെ ഉപാധിയാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള സൗന്ദര്യസൃഷ്ടിയാണ്" കവിത. ജീവിതപ്രതിബിംബിതമായ വികാരങ്ങൾ, ചമത്കാരഭാവത്തിൽ, ഭാവനയുടെ ശില്പവേലകൊണ്ടു സുഭഗമായിത്തീർന്നശേഷം മധുരമായ ഭാഷയിൽകൂടി പുറത്തുവരുമ്പോൾ അതു സാഹിത്യമായിത്തീരുന്നു. ലോകസംഭവങ്ങൾ കവിഹൃദയത്തിൽ ഭാവനയുല്പാദിപ്പിച്ചു്, അർത്ഥപുഷ്ടമായ വാക്യരൂപം പൂണ്ടു്, സുകുമാരങ്ങളായ ആശയങ്ങളായി ബഹിർഗ്ഗമിക്കുന്നതിനുദാഹരണമായി,

"ആഹാ! രചിച്ചു ചെറുപൂതകളാത്മനിന്റെ
ദേഹത്തിനേകി ചരമാവരണം ധവളം.
സ്നേഹാർദ്രയായുടനുഷസ്സുമണിഞ്ഞുനിന്മേൽ
നീഹാരശീകര മനോഹര മന്ദഹാരം".

എന്നിങ്ങനെ പ്രഭാതത്തിൽ വീണുകിടക്കുന്ന പൂവിന്റെ മുകളിൽ ചിലന്തിവല കെട്ടിയിട്ടുള്ളതും, അതിൽ മഞ്ഞിൻതുള്ളികൾ വീണിരിക്കുന്നതും, കവി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. വികാരതരളിതമായ ആശാന്റെ മനോധർമ്മത്തിൽ ഈ വസ്തുത ഉത്കൃഷ്ടമായ ജീവിതംനയിച്ച ഒരാളിന്റെ മൃതദേഹം വഴിപ്പക്കിടാൻ പട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി, പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. പ്രതിഭാവിലാസം പൂണ്ട പ്രസ്തുത ഭാഗം സഹൃദയനിൽ കരുണരസം അങ്കുരിപ്പിക്കുവാൻ പ്രേരകമായിത്തീരുന്നു.

ഇങ്ങനെ സാഹിത്യത്തിൽ രസം ഒരു പ്രധാനഘടകമെന്നു നാം കണ്ടു. ഭാവനയുടെ പ്രതിഫലനമാണ് കവിതയെങ്കിൽ അതിൽ രസത്തിനു സർവ്വോപരിയായ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഇവിടെയാണ് സന്മാർഗ്ഗത്തിനു സ്ഥാനമുണ്ടോ എന്ന പ്രശ്നം ഉദയംചെയ്യുന്നതു്. കവിതാലക്ഷണം മുഴുവനും രസത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നുള്ള വിചാരം തെല്ലൊരു പ്രമാദത്തിനു കാരണമായിത്തീരുന്നുണ്ട്. സുകുമാരകലയിൽപ്പെട്ട സാഹിത്യത്തിൽ രസസംവിധാനം ഇതരകലകളിലേക്കാൾ തുലോം സ്വാഭാവികമാണ്. "Must move, and must please" (ഉള്ളിളക്കണം, ഉള്ളിനിണങ്ങണം) ഇതായിരിക്കും സാക്ഷാത് കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യം.

ഏതൊരു സാഹിത്യത്തിലും രസത്തിനു സ്ഥാനമുണ്ടെന്നുള്ളതു് അവിതർക്കിതംതന്നെ. എന്നാൽ രസത്തിൽനിന്നുള്ള ആനന്ദാനുഭൂതി മാത്രമാണ് കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യം; അതേ, 'കല കലക്കുവേണ്ടി' മാത്രം എന്നു വാദിക്കുന്നതു് സാഹസമായിരിക്കും: കാരണം, സമുദായനേതൃത്വം വഹിക്കുന്ന കവികൾക്കു് ഈ 'രസപ്രയോഗം' വിട്ടു് വേറെ ചിലതും പ്രവർത്തിക്കുവാനുണ്ട്. സത്യത്തിന്റെയും, നീതിയുടെയും, സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെയും സൗരഭ്യത്തിൽ അടിമത്തത്തിലാണ്ട ലോകത്തെ ഉണർത്തി, ഭീരുക്കളെ രണവീരരും ലോകസേവകന്മാരുമാക്കുവാനുള്ള കഴിവു് അവർക്കുണ്ട്. കാലത്തിനൊപ്പിച്ചുള്ള പുരോഗതി ഏതു കർമ്മത്തിലും അവശ്യമാണ്. പരിഷ്കാരവും, പുരോഗതിയും ഉച്ചത്തിലെത്തിയ ഇരുപതാം നൂറാണ്ടിൽ സാഹിത്യപ്രണയികൾ രാജ്യത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കും, സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉയർച്ചയ്ക്കുംവേണ്ടിയുള്ള സംരംഭങ്ങളിൽ സജീവമായി, സമർത്ഥമായി പങ്കെടുക്കേണ്ടതാണ്.

'കാമമോഹിതരായ ക്രൗഞ്ചപക്ഷികളിൽ ഒന്നിനെ വധിച്ച നിഷാദനെറ്റപേരിൽ' കോപംപൂണ്ട ആദികവിയായ വാല്മീകി, കദനഭാരംനിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടേ രചിച്ച രാമായണം, ഭാരതസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രഫുല്ലതാരമായി പ്രശോഭിക്കുന്നു. സന്മാർഗ്ഗതത്വമുപദേശിച്ചുകൊണ്ട് സമാരംഭിക്കുന്ന രാമായണം—പതിവ്രതകൾക്ക് ഉത്തമമാതൃകയായി വിലസുന്ന സീതയും, പൈതൃകാജ്ഞ പാലിക്കുവാൻ 'കിരീടവും ചെങ്കോലും വെടിഞ്ഞു' ജടാവല്ക്കലങ്ങളണിഞ്ഞു ദീർഘകാലം വനവാസം വരിക്കുന്ന ശ്രീരാമനും, സത്യത്തിനുവേണ്ടി ദേഹോപ്പണത്തിനൊരുങ്ങുന്ന ദിലീപനും, അപ്രതിരോധ്യമായ സൗഹാർദ്ദബന്ധം പുലർത്തുന്ന ഭൗതലക്ഷ്മണന്മാരും ചിരംജീവിക്കുന്ന രാമായണം—സാഹിത്യത്തിൽ സത്യത്തിനും, സന്മാർഗ്ഗത്തിനും ഉള്ള നിലയും വിലയും യഥാവിധി വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇതുപോലെ മഹാഭാരതത്തിലും: ചതിപ്രയോഗത്താൽ രാജ്യവും രാജകീയസുഖങ്ങളും വെടിഞ്ഞു അരണ്യവാസം അനുഭവിക്കുന്ന ധർമ്മപുത്രാദികളുടെ ചിത്രം സത്യധർമ്മാദികളുടെ സമാദരണീയതയെ പ്രമുഖീകരിക്കുന്നു.

സാഹിത്യകാരൻ ഒരു സമുദായജീവിയായിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം, കാലപ്രവാഹത്തിനൊരുമിച്ചു നീന്താതെ തരമില്ല; കവി ജീവിതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മദർശിയായാൽമാത്രംപോരാ, സംസ്കാരത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരവും, ഭാവനയുടെ കേളീരംഗവും, കാലത്തിന്റെ നിയാമകനുംകൂടിആവണം. "കവി അയാൾ ജീവിക്കുന്ന കാലത്തിന്റെയും പരിതഃസ്ഥിതികളുടെയും സന്തതിയാണെന്നു" റെറയിൻ (Tain) എന്ന പണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. യാതനനിറഞ്ഞ ചുറ്റുപാടുകളെ അത്യാർത്തിയോടേ വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ, അപകടഹേതുവായ അധഃപതനത്തിൽനിന്നു രാജ്യത്തെയും സമുദായത്തെയും സംരക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതല, സത്യത്തിന്റെയും സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെയും മണിമുറ്റത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ഭാവനാസമ്പന്നനായ കവി നിർവ്വഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചുറ്റുപാടും കാണുന്ന വൈരൂപ്യങ്ങളെ അശ്ലീലഭാഷ്യത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കാതെ തന്റെ പ്രശസ്തതയേറിയ പ്രതിഭാവിശേഷത്താൽ ഭാവനയിൽ ഉടച്ചുവാർത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തണം. 'കരുണ'യിൽ കുമാരനാശാനും, 'മഗ്ദലനമറിയ'ത്തിൽ വള്ളത്തോളും ഏതാണ്ടു ഈ തത്വത്തെ മുൻനിറുത്തിട്ടുള്ളതു് സന്മാർഗ്ഗപ്രേരകമാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

ഏതുകാലത്തു ജീവിച്ച കലാകാരന്മാരും തങ്ങളുടെ അനുഗൃഹീത കലാസമ്പത്തു രാജ്യക്ഷേമത്തിനായി വിനിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 'വീരാത്മാക്കളുടെ തുലികയാണു് ഓരോ രാജ്യത്തിന്റെയും ചരിത്രം ശോഭനമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ സഹായിച്ചിട്ടുള്ളതു്'. ടർക്കിയിലെ പരിവർത്തനവും, റഷ്യയിലെയും ഫ്രാൻസിലെയും വിപ്ലവങ്ങളും ഈ വാസ്തവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. സാഹിത്യത്തിൽ സന്മാർഗ്ഗത്തിനുള്ള സ്ഥാനം ഇതിൽനിന്നു് ഏറെക്കുറെ വെളിവാകുന്നു. ടാഗോറിന്റെ ഗീതാഞ്ജലിയും വള്ളത്തോളിന്റെ ഗാനങ്ങളും വിലമതിക്കപ്പെടുന്നു എങ്കിൽ, ഇതിന്റെ എല്ലാം അടിയിൽ അനവദ്യമായ ഒരുനിധി നിക്ഷിപ്തമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് അവിതർക്കിതമാണു്. അതു യുക്തിയുടെയും സത്യത്തിന്റെയും സമീചീനമായ സംയോഗമല്ലാതെ യാതൊന്നുമല്ലതാനും.

മിൽറ്റനും ഹോമറും, കാളിദാസനും, ഷേയ്ക്സ്പീയറും, എല്ലാം ഈ വീക്ഷണകോടിയിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ എന്നും അനശ്വരന്മാരാണു്. ആദർശത്തിലും ആശയത്തിലും അവർ യോജിച്ചു കാണുന്നു. റെറനിസ്സന്റെ "In Memoriam" എന്നതിലെ,

"That men may rise on stepping stones
Of their dead selves to higher things"

എന്നു തുടങ്ങുന്ന പദാവലികളുടെ ആശയംതന്നെ,

"നരൻ ക്രമാൽ തന്റെ ശവം ചവുട്ടി,
പ്പോവുന്നോരീപ്പോക്കുയരത്തിലേക്കോ".

എന്ന സംശയരൂപത്തിൽ നാലാപ്പാടൻ കണ്ണുനീർത്തുള്ളി'യിൽ പ്രകടമാക്കുന്നു. വീണ്ടും മിൽറ്റൺ (Milton) തന്റെ 'Paradise Lost' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ,

"The mind is its own place and in itself
Can make a heaven of hell; a hell of heaven".

എന്നു കല്പിക്കുന്നതു ശ്രീഹർഷന്റെ 'നൈഷധ'ത്തിലെ

"ദ്വൈതൗ കാചിദഥവാസ്തിനിരുദ്ധാ
സൈവ സാ ചലതി യത്ര ഹി ചിത്തം"

എന്നതിനോടു് അവഗാഢമായി ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ വിഭിന്നകാലീനരും വ്യത്യസ്തദേശീയരുമായ കവികളുടെ കൃതികളിൽപോലും, ഏതാദൃശമായ ഐകരൂപ്യം കാണുന്നതിൽനിന്നു സാഹിത്യത്തിൽ സന്മാർഗ്ഗത്തിനുള്ള സ്ഥാനം സുഷ്ഠുമാകുന്നുണ്ടു്.

"തകർന്നജീവിതം"

M. I. VARKEY PILLA, III U. C.

അറബിക്കടലിൽനിന്ന് ആഞ്ഞടിക്കുന്ന ശീതള വായുവേറ്റുകൊണ്ട് കാക്കൂർമലയുടെ പടിഞ്ഞാറെ ചെരുവിൽകൂടി ഞാൻ അങ്ങനെ മെല്ലെ നടക്കുകയായിരുന്നു. ആ മലയോരം അന്നും ഇന്നും വിജനമാണ്. ഭയങ്കര കടിയന്മാരുടെ കേന്ദ്രമാണെന്നു് അപ്പോൾമാത്രം ഓർമ്മിച്ചു ഞാൻ തലയുയർത്തി ചുറ്റുംനോക്കി. ദീനമായ ഒരു രോദനത്തിന്റെ പൊട്ടിപ്പൊടിഞ്ഞ ചില ശബ്ദങ്ങൾ എന്റെ കർണ്ണരന്ധ്രങ്ങളെ ഭേദിച്ചു. തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ വഴിയരികെ ശിലാസ്ഥിതനായ ഒരു കോമളയുവാവു് കദനഭാരത്തോടുകൂടി കുനിഞ്ഞിരുന്ന നെടുവീർപ്പിട്ടിരുന്നതു കണ്ടു.

മെല്ലെനടന്ന ഞാൻ ആ പ്രണിതഹൃദയന്റെ അടുക്കൽചെന്ന സോൽക്കണ്ഠം ചോദിച്ചു. "നിങ്ങൾ ആരാണ്." ഉത്തരമില്ല. ചോദ്യം വീണ്ടും ആവർത്തിച്ചു. "സ്നേഹിത, നിങ്ങൾ എന്താ ഒന്നും ഉരിയാടാത്തതു്? ഞാൻ അക്രമിയോ കൊലപാതകിയോ ഒന്നും അല്ല. എന്നെ നിങ്ങളുടെ ഒരു ഉത്തമസ്നേഹിതനായി ഗണിച്ചു് നിങ്ങളുടെ ദുഃഖകാരണം എന്നെ അറിയിക്കാൻ ദയയുണ്ടാകുമോ?" "ഒരു തകർന്ജീവിതം," നമ്രമുഖനായിയാൾ പറഞ്ഞു.

"നിങ്ങളുടെ സങ്കടകാരണമെന്തെന്നു തുറന്നു പറയുക. എന്തെങ്കിലും എന്നെക്കൊണ്ടു ചെയ്യാൻ സാധിച്ചെങ്കിലോ....."

"ഹോ! നിങ്ങളേക്കൊണ്ടോ? ഇനി അതു കഴികയില്ല. എന്റെ ചരിത്രം അറിയുന്നതുതന്നെ മഹാപാപം. ഞാൻ ഇവിടെ ഇരുന്നുകൊള്ളട്ടെ." എന്നു വിഷണ്ണനായി അയാൾ പറഞ്ഞു. കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന പുസ്തകവും കക്ഷത്തിലടക്കി ഞാൻ ആ യുവാവിന്റെ തോളിൽപിടിച്ചു വലത്തുകൈകൊണ്ടു് അധോഗതമായ മുഖത്തെ പതുക്കെ പിടിച്ചുയർത്തി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി, വീണ്ടും ചോദിച്ചു. "സ്നേഹിത! പറയൂ, സംശയിക്കാതെ." എന്നെ അദ്ദേഹം ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. എന്തോ മനസ്സിലായിട്ടെന്നപോലെ പറഞ്ഞു. "പറയാം. പക്ഷേ..... പ്രയോജനമെന്തു?"

ഞാൻ ഉൽക്കണ്ഠാകുലനായി വീണ്ടും വീണ്ടും ചോദിച്ചു. ഒടുവിൽ നെടുവീർപ്പോടും ഇറ്റിറ്റു വീഴുന്ന അശ്രുകണങ്ങളോടുംകൂടി അയാൾ തന്റെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തുനിന്നു ചില കൺതോൾചുവക്കെന്നവണ്ണം ചിലതു് എടുത്തു പുറത്തിട്ടു. തുടിക്കുന്ന ഹൃദയം, ഇടറുന്ന തൊണ്ട, വരളുന്ന അധരം, വിളറിയമുഖം—ഇവയെ ജയിച്ചു ബഹിർഗ്ഗമിച്ച കുറെ ശബ്ദങ്ങൾ അവിടെ കേൾക്കായി. ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടു.

"സ്നേഹിത! സ്ത്രീയാണു് എന്റെ ദുഃഖകാരണം. എന്റെ ഇളയപ്പന്റെ വീട്ടിൽവച്ചു് ഒരു കല്യാണദിവസം ആദ്യമായി കണ്ടുമുട്ടിയ ആ സൗന്ദര്യധാമം—ഭൂമിയിലവതരിയായിരുന്ന അവർക്കു മറ്റു് ആഭരണം എന്തിനു്? പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാവും പകർന്നുള്ള അവളുടെ എടുപ്പും നടപ്പും.....ഇവ എല്ലാം ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചു. എന്റെ മനസ്സിൽ ഏതോ ഒരിളക്കം. എന്തിനധികം! അവളുടെ ഇതരവിവരങ്ങൾ അറിയുവാൻ അന്തരംഗം പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഞാൻ ആരാഞ്ഞു. പാലപ്പിള്ളി സ്വദേശിനി, നാമധേയം മങ്കച്ചി, രണ്ടാംഫാറംവരെ പഠിച്ചു, മാതാപിതാക്കന്മാരും ഒരു ഇളയ സഹോദരനുമുണ്ട്..... ഇത്രയും വിശ്വാസയോഗ്യമായ വിവരങ്ങൾ ലഭിച്ചു." ഒരു നെടുവീർപ്പിനുശേഷം തുടർന്നു: "ഞാൻ അന്നു സ്കൂൾഫൈനൽ ക്ലാസ്സിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. ഏറെത്താമസിയാതെ ഞാൻ മങ്കച്ചിയുടെ വീട്ടുവരെ രഹസ്യമായി ഒന്നുപോയി. അതാണ് എനിക്ക് ഏറ്റവും മണ്ടത്തരം പറ്റിയതു്. പ്രവർത്തനത്തിനനുസരണം പ്രതിപ്രവർത്തനവും കൂടെയുണ്ടെന്നു് എനിക്കു പൂർണ്ണമായി ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ അവർക്കു വാക്കുംകൊടുത്തു."

ഇതു പറഞ്ഞതും ചിറപൊട്ടിയതുപോലെ നയനങ്ങളിൽനിന്നു് അശ്രുകണങ്ങൾ ഒഴുകിപ്പുറപ്പെട്ടു് നിലത്തുതടഞ്ഞതും ഒപ്പംകഴിഞ്ഞു. വസ്ത്രാഗ്രത്താൽ കണ്ണിലെവെള്ളം ഒപ്പിയെടുത്തു ദീർഘനിശ്വാസത്തിക്കൊണ്ടു് അയാൾ പറഞ്ഞു: എന്റെ അമ്മാച്ചൻ ഇതു് എങ്ങനെയൊ അറിഞ്ഞു. പക്ഷെ, കാഞ്ഞിരക്കുരുവും മരുന്നിനു സൂക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ അദ്ദേഹം ഈ വസ്തുതയെല്ലാം ഹൃദയഭിത്തിക്കുള്ളിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചു. മങ്കച്ചിയുടെ പിതാവു് വിവാഹാലോചനയുമായി വീട്ടിൽവന്നു. (ഈ വിവരത്തിനെല്ലാം ഞാൻ യഥാകാലം ചരട മുറുക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു. അഞ്ചലിലും തപാലിലും കത്തുകളും അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.) അമ്മാച്ചൻ അലറി! പല്ലുകടിച്ചു!! മുഖം ചുവപ്പിച്ചു!!!

ഒരു വിധത്തിൽ ഞാൻ അക്കൊല്ലത്തെ പരീ

ക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. വീട്ടിൽ ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനു് വലിയൊരു വിഷമംതോന്നി. പയ്യെ ബാങ്കളൂർക്കു കടന്നു. അവിടെ ഒരു ജോലിയിൽ പതിനാറുമാസം ചെലവാക്കി. ശമ്പളത്തിലൊരുഭാഗം അയച്ചുകൊടുത്തു ഞാൻ അനുജയെ തുടർന്നു പഠിപ്പിച്ചു. എഴുത്തുകൾ അയയ്ക്കാനുള്ള ലക്കോട്ടുകൾപോലും എന്റെ കൈയക്ഷരത്തിൽത്തന്നെ എന്റെ മേൽവിലാസം എഴുതി അയച്ചുകൊടുത്തു. ചില്ലറ വാക്കുകളും, ചുരുക്കം ചില ശൈലികളും ചേർത്തു് ഇടത്തോട്ടു് ചെരിച്ചു് വേണ്ടവിധത്തിൽ കത്തുകൾ ചമച്ചു് ഒടുവിൽ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു് ഇംഗ്ലീഷിൽത്തന്നെയൊരുപ്പുമിട്ടു് അവൾ അയക്കുന്ന കത്തുകൾ ജീവനായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഞങ്ങളിൽ മുളച്ച പ്രേമവല്ലരി തഴച്ചുവളർന്നു. രണ്ടുപേരുംചേർന്നു അതിനു മുറ്റും ഒരു തറയും കെട്ടിപ്പൊക്കി.”

“എന്നിട്ടു് നിങ്ങളുടെ വിവാഹത്തിനു വിഘ്നം വന്നുവോ?” ഞാൻ ഉൽക്കണ്ഠാപൂർവ്വം ചോദിച്ചു.

അയാൾ തുടർന്നു: “പ്രിയ സ്നേഹിത! നികൃഷ്ടമായ സാമുദായികാചാരം—അതേ, സ്ത്രീധനം—അതു ഞങ്ങളുടെ നടുവിൽ പുഴു തീർത്തു. പണ്ടു് അവർ വലിയ കുടുംബക്കാരായിരുന്നു. പക്ഷേ, ചില കേസുമൂലം ഇപ്പോൾ അവരുടെ കുടുംബസ്വത്തു ക്ഷയിച്ചിരുന്നു. മാതൃഹൃദയം ഈ ബന്ധത്തിനു് മങ്കുച്ചിക്കു കൂടുതൽ സഹായകമായിരുന്നു. പക്ഷേ എന്തു പ്രയോജനം? എന്തിനധികം! മങ്കുച്ചിക്കു വേറെ കല്യാണം ഉറപ്പുമെന്ന ഘട്ടമായി. വിവരം മങ്കുച്ചി ബാങ്കളൂർക്കു് എഴുതി അയച്ചു. ‘അയ്യോ! അതുപാടില്ല. കുറേക്കൂടി ക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കുക,’ എന്നു് എന്റെ പ്രിയ മങ്കുച്ചിക്കും അവളുടെ പിതാവിനും ഞാൻ എഴുതി. പക്ഷേ, നിഷ്ഠുരനും നികൃഷ്ടനുമായ ആ പിതാവു് മങ്കുച്ചിയുടെ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചു.

ഉദ്യോഗം രാജികൊടുത്തു. ബാക്കി ശമ്പളവും ക്ഷാമബത്തയുംവാങ്ങി ഹോട്ടൽക്കടം തീർത്തു് കഷ്ടിച്ചു വീട്ടിലേക്കുള്ള വണ്ടിക്കൂലിക്കും വഴിച്ചിലവിനും തികഞ്ഞു. കണ്ണിനു സുഖമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ജോലിയിൽനിന്നു ദീർഘകാലത്തേക്കു് ‘അസാധാരണ അവധി’യെടുത്തിരിക്കയാണെന്നു പറഞ്ഞുപരത്തി. വീണ്ടും പഠിത്തം തുടർന്നു.”

“ഇപ്പോൾ പഠിക്കുന്നുണ്ടോ? എവിടെ?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“എറണാകുളത്തു് ഒരു കോളജിൽ— ബി. എ. യ്ക്കു്.”

“അതു് ഏതായാലും നന്നായി. ശരി, അപ്പോൾ വിവാഹാനന്തരം നിങ്ങൾതമ്മിൽ കാണാനിടയായിട്ടുണ്ടോ?”

“മൂന്നു കൊല്ലത്തിനുശേഷം, അടുത്തദിവസം ഒരിക്കൽ യദൃച്ഛയാ വഴിയിൽവച്ചു്—അതേ മൂവാറുപുഴവച്ചു്—കണ്ടു. ഏതാണ്ടു് ഒരു മണിക്കൂർ സംസാരിച്ചു. എന്റെ ജീവിതത്തെ ഒരു മരുപ്രായമാക്കിയ വാർത്ത ഞാൻ പറഞ്ഞറിയിച്ചു. ‘ക്ഷമിക്കണം. ഇച്ഛാച്ഛന്റെ നിർബന്ധംമൂലം ശതൃന്തരമില്ലാതെ ചെയ്തുപോയതാണു്’ എന്നിത്യാദി ഒരു പശ്ചാത്താപവും മോചനയാചനയും അവൾ കഴിച്ചു. ഞാൻ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായി. അധികം സംസാരിക്കാൻ ഹൃദയം ആവശ്യപ്പെട്ടുവെങ്കിലും നാവു പൊങ്ങിയില്ല. വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു് ഒടുവിൽ എന്റെ ഒരു ഉദ്ദേശപഥത്തെ അവളോടറിയിച്ചു. ഇടിവെട്ടേറ്റതുപോലെ അവൾ ഞെട്ടുന്നതും ആലില പോലെ വിറയ്ക്കുന്നതും ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചു. ഒടുവിൽ, അത്യഗാധമായ ഒരു കടാക്ഷവും കൈമാറംചെയ്തു ഞങ്ങൾ യാത്രപറഞ്ഞു.”

“ആകട്ടെ. കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറന്നുകളയുക. ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി പഠിച്ചു ബി. എ. പാസാകാൻ ശ്രമിക്കുക, വന്നതുവന്നു, അതു വന്നവഴിക്കു വിട്ടേക്കുക. കോളജിൽ താമസവുംമറ്റും സുഖംതന്നെയല്ലേ? ഇപ്പോൾ എന്താ അവധിയാ?” എന്നിങ്ങനെ നാനാവിധ സംഭാഷണങ്ങളാൽ ഞാൻ അയാളുടെ ശ്രദ്ധയെ പലവഴിക്കു തിരിച്ചു.

“അതേ, ഇപ്പോൾ പൂജാവധിയാണു്. പക്ഷേ ആകാര്യം ഓർക്കുമ്പോൾ മനസ്സു പുണ്ണാകുന്നു.” സ്വല്പം സ്വരമയത്തി അയാൾതുടർന്നു:

“യാതൊരാളുടെ സമാഗമനത്തിനായി ഞാൻ ഇതുവരെ കാത്തിരുന്നുവോ, ആ പുണ്യവിഗ്രഹം എന്റേതായിത്തീരുന്നതുവരെ ഞാൻ ക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കും. എന്റെ ആശാവല്ലരി പുഷ്പിച്ചു കാണുവാൻ എത്ര വസന്തമെങ്കിലും ക്ഷമിച്ചിരിക്കുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണു്.”

“മതി. നമുക്കു എഴുന്നേൽക്കാം. നേരം നന്നേ വൈകിയല്ലോ” എന്നു പറഞ്ഞു ഞാൻ അയാളുടെ കൈയ്യുപിടിച്ചു് എഴുന്നേൽപ്പിച്ചു് പലതും പറഞ്ഞു സാന്ത്വനപ്പെടുത്തി. ഒരു ഓലച്ചൂട്ടും കത്തിച്ചു ഞാൻ എന്റെ വീട്ടിൽ വന്നപ്പോഴേക്കും മണി പത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അന്നത്തെ സായാഹ്നം

P. P. KRISHNAN KUNJI, II U. C.

മനോഹരമായ മാധവമാസത്തിലെ സുന്ദരമായ ഒരു സന്ധ്യാസമയമായിരുന്നു അതു്. നക്ഷത്രങ്ങൾ തിങ്ങി ആകാശം ഒരു പരവതാനി പോലെ കാണപ്പെട്ടു. ദിനബന്ധു സാഗരഗർത്തത്തിൽ ആണ്ടുപോയെങ്കിലും പശ്ചിമദിഗംഗനയുടെ ലലാടതലത്തിലെ ചെങ്കുറി മാഞ്ഞുപോയിട്ടില്ല. കായലിൽക്കൂടി അതിമോഹനമായി ഓടിപ്പോകുന്ന കൊച്ചുതോണികൾ, ക്ഷീണമാരുതന്റെ മന്ദപ്രവാഹം, ആകാശത്തിലെ അനന്തകോടി നക്ഷത്രങ്ങളുടെ പുഞ്ചിരി—ഈവിധമുള്ള പ്രകൃതിവിലാസങ്ങളിൽ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും മയങ്ങി ഞാൻ ആ കായൽത്തീരത്തുകൂടി പോകുകയായിരുന്നു.

കാർമേഘപടലങ്ങൾതിങ്ങി അന്തരീക്ഷം പെട്ടെന്നു് ക്ഷുബ്ധമായി. മിന്നലും ഇടിയും മത്സരബുദ്ധ്യാ ഗാംഭീര്യത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. കായൽ പൂവ്വുംധികം ഇളകി. മഴശക്തിയായി പെയ്യുവാനും തുടങ്ങി. കൂടയില്ലാതെ അന്ധകാരാവൃതമായ ആ കായലോരത്തു് ഏകനായിനിന്നു് ഞാൻ ചുറ്റുംനോക്കി. അപ്പോൾ അധികദൂരത്തല്ലാതെ ഒരു മങ്ങിയ വെളിച്ചം എന്റെ ദൃഷ്ടിക്കു ലക്ഷീഭവിച്ചു. ഞാൻ ആ വെളിച്ചത്തേക്കു് സാവധാനം നടന്നു.

ആ വെളിച്ചം ഒരു ചെറുകുടിലിൽനിന്നുള്ളതായിരുന്നു. അന്ധകാരമായതിനാൽ അതിന്റെ ആകൃതിയെ നിന്നുമനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. വിളക്കിനു സമീപത്തു് പ്രകൃത്യാ സുന്ദരിയെങ്കിലും അലസയായി ഒരു യുവതിയിരിക്കുന്നുണ്ടു്. അവളുടെ ക്ഷീണിച്ചമുഖത്തെ ഒരു കയ്യുകൊണ്ടു് താങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. അപരിചിതനായ എന്നെ കണ്ടമാത്രയിൽ അവൾ ലജ്ജിച്ചു് എഴുന്നേറ്റുനിന്നു. അവൾ എന്നോടു് ഇരിക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. സാമാന്യം നനഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ ഞാൻ ഇരുന്നില്ല. അവൾ ഒരു തിണ്ണയിൽ ചാരിനിന്നു.

പ്രഥമദർശനത്തിൽത്തന്നെ അവൾ കുലീനയും വിദ്യാസമ്പന്നയുമായ ഒരു യുവതിയാണെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായി. അവൾക്കും എന്നെപ്പറ്റി ചിലതൂഹിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. അവൾ ചോദിച്ചു:

"സോദരാ, ഈ അസമയത്തു് ഏകാകിയായി ഇങ്ങോട്ടു വരുവാൻ കാരണമെന്തു്?"

"ഞാൻ വൈകുന്നേരം നടക്കാൻ ഇറങ്ങിയതാണു്. കൂടയെടുക്കാഞ്ഞതിനാൽ ക്ഷുബ്ധമായ പ്രകൃതി എന്നെ ഇങ്ങോട്ടാനയിച്ചു." ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

"സോദരന്റെ സ്വദേശവും മറ്റും....." അവൾ തുടർന്നു.

ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു:

"സോദരീ! ഞാൻ ഈ ദേശക്കാരനല്ല. എന്നെപ്പോലെയുള്ള അനേകം യുവാക്കന്മാരുടെ ഉപരിപഠനത്തിനു് ഹേതുഭൂതമായി നിങ്ങളുടെ സമീപത്തുള്ള ആ കലാലയത്തിലെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയാണു് ഞാൻ."

കലാലയവിദ്യാർത്ഥി—അതെ—ആ വാക്കു് അവളിൽ ചില വികാരങ്ങളെ ഉളവാക്കിച്ചു. അവൾ ഒന്നു ഞെട്ടി. ദീർഘനിശ്വാസത്തോടുകൂടി അവൾ തുടർന്നു:

"സോദര! അവിടത്തെക്കണ്ടതു് വളരെ ഉപകാരമായി. ഹൃദയം തിങ്ങിവിങ്ങുന്ന വ്യഥയിൽ മുങ്ങി ഞാൻ ശ്വാസംമുട്ടുകയാണു്. അവിടത്തേക്കു് എന്റെ ഹൃദയവ്യഥയുടെ ഹേതു അറിയുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരിക്കും.....?"

യുവതിയുടെ ഹൃദയവ്യഥാഹേതു അറിയുന്നതിനു് എനിക്കാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും തല്ക്കാലപരിതഃസ്ഥിതി അതുകേൾക്കുന്നതിനെന്നെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. ഞാൻ മറുപടിപറഞ്ഞു: "വിരോധമില്ല." അവൾ തുടർന്നു.

"സമ്പന്നരായ എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിനെന്നെ മദ്രാസിലേക്കയച്ചു. കലാലയജീവിതം എന്റേയും ജീവിതത്തിലെ സുവർണ്ണകാലമായിരുന്നു. ഞാൻ കൂട്ടുകാരൊന്നിച്ചു് സുഖമായി ജീവിച്ചു. കാലക്രമത്തിൽ പഠിത്തക്കാര്യത്തിൽ തീരെ താല്പര്യമില്ലാതെയായി. തൽഫലമായി ബി. എ. പാസാകുന്നതിനു് തുടരെ ചില സെപ്റ്റംബർ കാണേണ്ടതായും വന്നു."

ഇത്രയും പറഞ്ഞു് അവൾ മൗനിയായിരുന്നു. അവളുടെ നിശ്ചലത മൗനഭഞ്ജനത്തിനെന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. "സെപ്റ്റംബർ കണ്ടതാണോ ശോകഹേതു?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"അല്ല" അവൾ ശാന്തഗംഭീരസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. "കലാലയഹോസ്റ്റലുകളിലെ കനത്ത ഭിത്തിക്കുള്ളിലുള്ള ജീവിതം കാലക്രമത്തിൽ എനിക്കു ഉത്സാഹമായിതോന്നി. അതിനാൽ എന്റെ ചിന്തകളും ചിറകുവച്ചു് ലൗകികജീവിതാന്തരീ

ക്ഷത്തിൽകൂടി ചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഹോസ്റ്റലിൽ ലഘുലേഖകൾ വിതരണം ചെയ്യുന്നതിന് വരാറുള്ള ഒരു യുവാവുമായി ഞാൻ പ്രേമബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. പരിതഃസ്ഥിതി എത്രതന്നെ വിപരീതമായിരുന്നിട്ടും നിർമ്മലമായ ഞങ്ങളുടെ പ്രേമം തഴച്ചുവളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ദരിദ്രനും അവർണ്ണനും ആയിരുന്നെങ്കിലും പ്രകൃത്യാ കോമളനായ ഈ യുവാവ് എന്റെ നാട്ടുകാരനാണെന്ന് പിന്നീടെനിക്കു മനസ്സിലായി. അതിനാൽ മദ്ധ്യവേനലവധിക്ക് കോളേജടച്ചപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് സ്വദേശത്തേക്കു തിരിച്ചു. സ്വദേശത്തു വന്നതിനുശേഷവും ഞങ്ങളുടെ പ്രേമം 'ലേഖനം'വഴി വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ....."

ഇങ്ങനെ അല്പോക്തിയിൽ അവസാനിപ്പിച്ചിട്ട് അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. അവളുടെ ഈ അവസ്ഥ എന്നെ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനാക്കി. ഞാൻ തറയിൽ ദൃഷ്ടിപതിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങനെ ഇരുന്നു. അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ പൂർവ്വാധികം ഗാംഭീര്യത്തോടുകൂടി അവൾ തുടർന്നു:

".....ഞങ്ങളുടെ പ്രേമത്തിനുമുകളിൽ ഒരു കാർമേഘം പരന്നു. എന്റെ അച്ഛൻ ഉൽകൃഷ്ടവസ്തുനിയനായ ഒരു മുതലാളിയെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചു. ഇരുപതാംവയസ്സിന്റെ ഈ സമ്മർദ്ദഘട്ടത്തിലും ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസവും സംസ്കാരവും ഉള്ള ഒരു യുവതിയെ നിരക്ഷരകുക്ഷിയും അംഗഹീനനുമായ ഒരു മനുഷ്യന് ജാതിശ്രേഷ്ഠതാലാക്കാക്കി ദാനം ചെയ്യുവാൻ മുതിർന്ന അച്ഛനമ്മമാരുടെ അജ്ഞതയേയും അന്ധവിശ്വാസത്തേയും ഞാൻ ശക്തിയായി പ്രതിഷേധിച്ചു. പക്ഷേ അതൊരരണ്യരോദനമായിരുന്നു. വിവാഹദിവസത്തിനുമുമ്പ് ഞാൻ എന്റെ കാമുകനൊന്നിച്ചു അഭ്യുദയത്തിന്റെ വസതിയിലേക്കു പോയി."

ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും അനവധികഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ ആത്മസംതൃപ്തിയോടുകൂടി ജീവിച്ചുവന്നു. അധികതാമസമെന്യേ അച്ഛനമ്മമാർ ഞങ്ങളുടെ സൗഭാഗ്യഭഞ്ജനത്തിനു സന്നദ്ധരായി. എത്രശ്രമിച്ചിട്ടും എന്നെ അവരുടെ അടുക്കലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അതിനാൽ എന്റെ കാമുകനെ എന്നിൽനിന്നകറ്റുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചു. എന്റെ കാമുകന്റെപേരിൽ അവർ പല കുറ്റങ്ങളും ആരോപിച്ചു—അഭ്യുദയം 'രാജദ്രോഹിയാണ്'; രാജ്യദ്രോഹിയാണ്; ദൈവദ്രോഹിയാണ്; കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാരനാണ്'—പോരെങ്കിൽ അഭ്യുദയത്തിന്റെ മുത്തച്ഛൻ ഒരു തിരുവിതാംകൂർകാരനായിരുന്നുപോലും! ഈ ജാതി കള്ളക്കഥകൾമൂലം ആ ശുദ്ധഹൃദയത്തെ അധികാരികൾ അറസ്റ്റ്ചെയ്ത് തടങ്കലിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി.

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് അവൾ വിങ്ങിവിങ്ങി കരഞ്ഞു. അനുകമ്പയാൽ എന്റെ ഹൃദയവും ആർദ്രമായി. സാരിത്തുമ്പിനാൽ കണ്ണുനീർ തുടച്ചുകൊണ്ട് അവൾ തുടർന്നു:

"മാനവസമുദായത്തിന്റെ മഹനീയതയെയോർത്തു—മഹത്വശത്രോ മനുഷ്യന്റെ പൈശാചികമായ കൊടുംകൈകൾ! മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ഐക്യത്തേയും സാഹോദര്യത്തേയും പററി പ്രസംഗപീഡങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പീരങ്കി പ്രയോഗങ്ങൾ പലപ്പോഴും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ ശോഭനമായ ഒരു ഭാവിയെപ്പററി ഞാൻ സ്വപ്നംകണ്ടിട്ടുമുണ്ട്. എന്റെ പിതാവിനെപ്പോലെയുള്ള ഇന്നത്തെ, "ദേശീയതപം" പ്രസംഗിക്കുന്നവർ നാളത്തെ നേതാക്കന്മാരായി വേഷം മാറുന്നപക്ഷം ഭാവിജനതയ്ക്കുണ്ടാകാവുന്ന ദുരിതഫലങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിച്ച് എന്റെ ഹൃദയം വെമ്പൽകൊള്ളുന്നു. സഹോദര, ഞാൻ തത്വം പ്രസംഗിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ എന്റെ ഹൃദയവല്ലഭന്റെ ഛായാപടം പൂജിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കിഴവിയായ അമ്മയെയാണിച്ച് ഇങ്ങനെ ജീവിക്കുകയാണ്."

"അമ്മ" യെന്നുള്ള ശബ്ദം അവളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾത്തന്നെ വയോവൃദ്ധയായ ഒരു സ്ത്രീ എന്റെമുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവർ സ്നേഹാദരപുരസ്സരം അടുത്തുവന്ന് എന്നെ ആശ്ലേഷിച്ച് ചുടുബാഷ്പങ്ങൾ ഒഴുക്കിക്കൊണ്ട് "മകനെ" എന്നു വിളിച്ചു! അമ്മയെന്ന ശബ്ദം കേട്ട് വന്ന വൃദ്ധ, എന്നെക്കണ്ടപ്പോൾ ജയിലിൽനിന്നു വന്ന അവരുടെ മകനാണെന്നു തെറിദ്ധരിച്ചാണ് ഇപ്രകാരമുള്ള സ്നേഹചുംബനങ്ങൾ അർപ്പിച്ചതു്. യാഥാർത്ഥ്യം അറിഞ്ഞുപ്പോൾ വൃദ്ധ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. ഈ അവസ്ഥ എന്റെ ഹൃദയത്തെ ഗുരുതരമായി ചലിപ്പിച്ചു. അധികസമയം ഈ കാഴ്ച കാണുന്നതിന് എന്റെ ഹൃദയത്തിന് ശക്തിയുണ്ടായില്ല. അവരോടനുകമ്പ പ്രദർശിപ്പിച്ചശേഷം ഞാൻ ആ കുടിലിനോടു യാത്രപറഞ്ഞു.

ചിറകുവച്ച ചിന്താഗതിയോടെ ആളിക്കത്തുന്ന അസ്വസ്ഥതയോടെ പ്രശാന്തമായിത്തീർന്ന പ്രകൃതിയിൽക്കൂടി ഞാൻ സാവധാനം നടന്നു.

അ രാത്രിയിലെ നാടകം

K. A. Balakrishnan, I U. C.

അവിടമെങ്ങും നിശ്ശബ്ദതയുടെ കൂത്തരങ്ങായി പരിണമിച്ചു. രണ്ടുമൂന്നു നക്ഷത്രങ്ങൾ അങ്ങിങ്ങായി മിന്നിത്തിളങ്ങിയിരുന്നു. മന്ദമാരുതൻ ലതകളിൽ മർമ്മരസ്വനം ഉളവാക്കി വിശ്വത്തെ മെല്ലെമെല്ലെതലോടി. ഇങ്ങനെയുള്ള അർദ്ധരാത്രിയിൽപോലും ഒരുവൻമാത്രം ഏറണാകുളത്തെ ഒരിടുങ്ങിയ വഴിയിൽകൂടി പ്രയാണംചെയ്തിരുന്നു. അവന്റെ ദേഹം കീറിയതും, ദുർഗ്ഗന്ധം വമിച്ചിരുന്നതുമായ വസ്ത്രങ്ങളാൽ ആവൃതമായിരുന്നു. അവൻ ഉടുത്തിരുന്ന വസ്ത്രം മുട്ടോളം പാറിപ്പറന്നിരുന്നു. ജരാനരകളാൽ അവന്റെ മുഖവും തലയും വികൃതമായിരുന്നു.

ഇടറുന്ന കാൽവെപ്പോടും, പൊരിയുന്ന ഉദരത്തോടും, ഒരു വാരിക്ഷണത്തിന്റെമാത്രം സഹായത്താൽ അവൻ അതിലെ പോയിരുന്നു. എവിടേക്കോ, എന്തിനോ താൻ പോകുന്നതെന്ന് തീരെ നിശ്ചയമില്ലാത്തതുപോലെയായിരുന്നു അവന്റെ പോക്ക്. കൂത്തുമൂത്തുള്ള കല്ലിന്മേൽ ചവുട്ടുമ്പോൾ, ആ സാധു ഒരോ ദീർഘനിശ്വാസങ്ങൾ അന്ധകാരത്തിലേക്ക് അയച്ചിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അത്യധികമായ കിതപ്പിനാൽ ആ വടിയിൽ താടികൊള്ളിച്ച് അല്പനിമിഷം നില്ക്കും. വീണ്ടും പണ്ടേപ്പോലെ മിഴികൾ നാലുഭാഗത്തേയ്ക്കും നയിച്ചു നടന്നുതുടങ്ങും.

"ജഗദീശ്വര! അല്പം ആഹാരം കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ"—ഒട്ടിയ വയററിൽ തടവിക്കൊണ്ട് കരാളമായ ആകാശത്തിലേക്ക് അവന്റെ ചോദ്യംവിട്ടു. എന്നാൽ, ആരുണ്ട് അവിടെ അവന്റെ പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുവാൻ? അഥവാ, അവന്റെ പ്രാർത്ഥന കേട്ട് ആരുണ്ട് അവന്ന് അല്പം ഭക്ഷണംകൊടുക്കുവാൻ? ആരും ഇല്ല! എല്ലാവരും സുഖനിദ്രയിലായിരുന്നു! ഇടുങ്ങിയ വഴിയും, അംബരചുംബികളായ സൌധങ്ങളും, നിശാചിനിയുടെ നൃത്തരംഗമായിരുന്ന വാനവും മാത്രമേ അവന്റെ പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുവാൻ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഹാ! സാധുക്കളിൽ അനുകമ്പയുള്ള ജഗന്നിയന്താവുപോലും കഠിനചിത്തനായിപ്പോയോ? അഥവാ, മനുഷ്യന്ന് ലോകത്തിൽ ഒരുത്തമ നിദാനമായിട്ടായിരിക്കാം ദൈവം അവനെ സൃഷ്ടിച്ചതു്.

നിർഭാഗ്യയായ ഭാരതമാതാവേ! നീ ഇതെല്ലാംകണ്ടു കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു് കാലംകഴിക്കാതെ നിവൃത്തിയെന്തു്? ശോഭനങ്ങളായ നഗരങ്ങളും, ഐശ്വര്യദേവതയുടെ ഇരിപ്പിടമായ പച്ചപ്പരവതാനി വിരിച്ച ഗ്രാമങ്ങളും നിന്നിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആയിരക്കണക്കിന്നു് മുതലാളികളും ജന്മികളും നിന്റെ സന്താനങ്ങളിലുണ്ട്. എന്നാൽ, മാതാവേ! നിന്റെ പാരതന്ത്ര്യച്ചങ്ങല അറുക്കണമെങ്കിൽ—ലോകസമക്ഷം നിന്റെ തല ഉയർത്തി ലസിക്കണമെങ്കിൽ—പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളായി ആരും കാണാതെ മുക്കിലും മൂലയിലും കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന സാധുലക്ഷങ്ങൾ ഉയരാതേ നിവൃത്തിയില്ല.

വിശ്വവിഹാരത്തെ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വെള്ളിനക്ഷത്രങ്ങളെ! നിങ്ങൾ സാധുക്കളുടെ ദയനീയസ്ഥിതികണ്ട് മന്ദഹസിക്കുകയാണോ? എന്നാൽ, മുതലാളികളുടെ ആട്ടും തുപ്പും ലോകസമക്ഷം അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള സാധുക്കൾക്ക് ഇതു് അത്ര വലിയ കാര്യമൊന്നുമല്ല.

അതാ ഒരു മങ്ങിയവെളിച്ചം! ആവൂ! ആ വൃദ്ധൻ ആവേശത്തോടേ അങ്ങോട്ട് അവന്റെ ക്ഷീണിച്ച ചരണങ്ങളെ നയിച്ചു. ഒരു ജനാലപ്പഴുതിലൂടെയായിരുന്നു ആ വെളിച്ചം പുറത്തേക്കു വന്നിരുന്നതു്. അവിടെയെങ്ങും നവനവങ്ങളായ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഗന്ധം പരന്നിരുന്നു. അതു നൽകുന്ന ആ മണം സാധുവായ പിച്ചക്കാരന്റെ നാഡിയിലും വന്നലച്ചു. ആവേശത്തോടും, അത്യാർത്തിയോടും, ആ വടിയിൽ ബലം പ്രയോഗിച്ച് ജനാലപ്പഴുതിലൂടെ അവൻ ഉറ്റുനോക്കി.

അവന്റെ നയനങ്ങൾ അവനേ വഞ്ചിക്കയാണോ? അല്ല, അതു പച്ചപ്പരമാർത്ഥമായിരുന്നു. ഒരു മേശപ്പുറത്തു് പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള ഭക്ഷണം, പല പാത്രങ്ങളിലായി പാകംചെയ്തു വെച്ചിരിക്കുന്നു! അവൻ ആ പഴുതിലൂടെ അവന്റെ തല കടത്തുവാൻ ഉറ്റു പരിശ്രമിച്ചു തുടങ്ങി. പാവം! അവനെന്തറിഞ്ഞു? കേവലം പ്രാണികൾക്കുപോലും ദുർഗ്രഹമായിരുന്ന ആ ദ്വാരത്തിൽകൂടി അവന്നു കടക്കാമെന്നോ?

മഞ്ഞിന്റെ ശക്തിയാൽ അവന്റെ ദേഹം മരവിച്ചിരുന്നു. അവന്റെ മിഴികൾ മറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇല്ലാ, ആ ജനാല തന്നത്താനെ ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതുപോലെ അവനുതോന്നി. ആ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ ഓരോന്ന ജീവനുള്ളതുപോലെ പാത്രങ്ങളിൽനിന്നു ചാടിത്തുടങ്ങി. അവയെല്ലാം ചെറു പുഞ്ചിരിയോടെ അവന്റെ അടു

ത്തേക്ക് വന്നുതുടങ്ങി! അവൻ ആത്തിയോടെ അതെല്ലാം വാരിത്തിന്നു! അവൻ സന്തുഷ്ടനായി! മാനസിക ഭോജനം അവനേ ആനന്ദസുഷുപ്തിയിൽ കൂളിപ്പിച്ചു. അതേ, എന്നെന്നേയ്ക്കും അഭംഗമായ ആനന്ദത്തിൽ അവൻ ലയിച്ചു. ഇനി ഒരിക്കലും ആ നെടുമോഹനിദ്രവിട്ട് അവൻ ഉണരുകയില്ല!!!

ബാലാക്കൻ ഉടിച്ചു് ശീതളകരങ്ങളാൽ ആ വൃദ്ധപിച്ചക്കാരന്റെ മൃതശരീരത്തെ മെല്ലെമെല്ലെ തലോടി. പ്രകൃതി അവനെ നോക്കിയിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

പലരും പലവിധത്തിലും അവന്റെ മരണത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ചു. അന്ധകാരമേ! നീതന്നെ ഇതിനെല്ലാം സാക്ഷി. എത്രയെത്ര ജീവികളെയാണ് നീ ഈ വിധത്തിൽ വിഴുങ്ങിയിട്ടുള്ളതു്! ഇനിയെത്രയെണ്ണത്തിനെയാണ് വിഴുങ്ങാനിരിക്കുന്നതു്! നിശ്ചലലോകമേ നിന്റെ രക്തദാഹം ഇനിയും തീർന്നിട്ടില്ലേ? വൽക്ക പ്രമാണികളേ! നിങ്ങളെ ഇനി ഒരിക്കലും ആ പട്ടിണിക്കോലം ഉപദ്രവിക്കയില്ല.

നേരമ്പോക്കു്

P. V. Thomas, II U. C.

ഒരു പാന്ഥൻ—"നിങ്ങൾ എന്താണ് ഈ ഇരുട്ടിൽ തപ്പിനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്?"

മറെറയാൾ—"എന്റെ കയ്യിൽനിന്നു് ഒരു നാണയം ഇവിടെ വീണുപോയി."

പാന്ഥൻ—"കൊള്ളാം! ഈ ഇരുട്ടിൽ നോക്കിയിട്ട് എങ്ങനെ കിട്ടാനാണു്? ആ വെളിച്ചമുള്ളിടത്തേക്കു മാറിനോക്കു."

* * *

ഒരു പാതിരായ്ക്ക് ഫെഡ്കാൺസ്റ്റെബിൾ രാമൻപിള്ളയുടെ വീട്ടിൽ കള്ളൻ കയറി. നാണിക്കുട്ടി ഭർത്താവിനെ ഉറക്കത്തിൽനിന്നു തട്ടിഉണർത്തി. ഉറക്കം ഉണർന്ന രാമൻപിള്ള—"ഉം. എനിക്കു നാലുദിവസത്തെ അവധിയെയുള്ളൂ. ആ വേലുവന്നു പിടിയ്ക്കട്ടെ. അവനാണു ചാർജ്ജ്."

* * *

ഇൻസ്പെക്ടർ പാറാവുകാരനോടു്—"ഈ അഴികളും പൂട്ടുമെല്ലാം ഭദ്രമായിരിക്കുന്നില്ലെ?"

പാറാവുകാരൻ—ഉവ്വു്, യജമാനനെ. പക്ഷെ ഒരാഴ്ചകഴിയുംമുമ്പു് ഈ ഇരുമ്പഴികൾ മാറിഭിത്തിയാക്കണം."

ഇൻസ്പെക്ടർ—"ഉം. എന്തു്?"

പാറാവുകാരൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു്—"ഇയാൾ വന്നിട്ടു നാലുദിവസമെ ആയിട്ടുള്ളൂ. ഇപ്പോൾതന്നെ ഇത്ര ക്ഷീണമുണ്ടു്. ആ സ്ഥിതിക്കു് ഒരാഴ്ചകൂടെ കഴിഞ്ഞാൽ ഈ അഴികളൂടെ അടുപ്പം മതിയാകയില്ല."

* * *

ലോയിഡ് ജോർജ്ജിനോടു് ഒരു എം. പി.—"അങ്ങയുടെ അഛൻ ഒരു കഴുതവണ്ടിക്കാരനായിരുന്ന കഥ അങ്ങു മറന്നുപോയോ?"

ലോയിഡ് ജോർജ്ജ്—"ഓ! ശരി. ഞാൻ ആ വണ്ടിയുടെകാര്യം ഓർക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ കഴുതയെ ഇപ്പോൾ ഇതാ എന്റെ മുമ്പിൽ കാണുന്നു."

* * *

ഗാന്ധിജിയെ സ്റ്റേഷനിൽ കാത്തുനിന്ന ഒരു മാന്യൻ—അവിടുന്നെന്താണീ മൂന്നാംക്ലാസ്സിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതു്?"

ഗാന്ധിജി—"ഒന്നുമല്ല; നാലാം ക്ലാസ്സില്ലാഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാത്രം."

ഉദ്യോഗസ്ഥഭർത്താവു്

K. J. JOSEPH, IV B. Com.

അന്നപ്പെണ്ണും സാറാമ്മയും ചിരമറിയം തോട്ടിൽ അലക്കിയാഴ്ചയും കളിക്കുവാൻ വന്നു. ആഴ്ചയിൽ ഒരു പ്രാവശ്യമേ ഇങ്ങനെ ഒരു സമ്മേളനം നടക്കുകയുള്ളൂ. അവർക്കു് പലതും പറവാനുണ്ടു്. അന്യോന്യം പല സംശയങ്ങളും തീർക്കുവാനുണ്ടു്. ഇരുവരേയും ബാധിക്കുന്ന പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുവാനുമുണ്ടു്. ഇന്നിപ്പോൾ അവരെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രധാന പ്രശ്നം ജീവിതയാത്രയ്ക്കു് ഓരോ പങ്കാളിയെ കണ്ടുപിടിക്കുകയെന്നുള്ളതാണു്.

സാറാമ്മ ചോദിക്കുകയാണു്, "അന്നപ്പെണ്ണേ, ഇന്നലെ നിന്റെ വീട്ടിൽ ആരാണു വന്നതു്?"

അന്നപ്പെണ്ണു ലജ്ജ നടിച്ചുകൊണ്ടു് പറകയാണു്: "സാറാമ്മേ, ഇന്നാളു പറഞ്ഞവർ ഇന്നലെ വന്നു. പുള്ളിക്കാരൻ ഏഴാംക്ലാസുവരെ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കുറേ നിലവും പുരയിടങ്ങളും ഉണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു നല്ലകാലമാണെന്നാണു പറഞ്ഞുകേട്ടതു്."

സാറാമ്മ—"അതേ! അതേ!! ഈ കാളക്കാരെ ആരു വിവാഹം കഴിക്കും. ഗ്രാമജീവിതംതന്നെ ഒരു ഒരിതമാണു്. ആയിരംകൂട്ടം ജോലിനോക്കണം. പത്തുവിന്റെ പുറകേ പോകണം, വേലക്കാർക്കു ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കണം, അമ്മായിഅപ്പനു് എണ്ണ, കുഴമ്പു്, ലേഹ്യം, എന്നുവേണ്ടാ, ഒരു നിമിഷവും വിശ്രമം ഉണ്ടാവുകയില്ല. എന്റെ അന്നപ്പെണ്ണേ, ഒരു സാറായാലും മതി—ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനെ കല്യാണം കഴിക്കുന്നതു് ഒരു ഭാഗ്യമാണു്."

അന്നപ്പെണ്ണു് ഒരു ദീർഘശ്വാസംവിട്ടു. കാരണം, അവളുടെ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചുകഴിഞ്ഞു!

* * *

അന്നപ്പെണ്ണിന്റെ വിവാഹം അങ്ങനെ നടന്നു. എങ്കിലും ഭർത്താവു് ഉദ്യോഗസ്ഥനല്ലായിരുന്നു എന്നതു് ഒരു കുറവായി അവൾക്കുതോന്നി. അവളുടെ ഭർത്താവു് ഒരു കർഷകനാണു്, എന്തുചെയ്യാം. അതു വിധിയാണെന്നു് അവൾ സമാധാനപ്പെട്ടു. സാറാമ്മയുടെ വാക്കുകൾ ഒരു പ്രവചനംപോലെ അവൾക്കു് അനുഭവപ്പെട്ടു. അതേ, ഒരു നിമിഷംപോലും വിശ്രമമില്ല.

* * *

സാറാമ്മയും ഒരു സ്ത്രീയാണു്. അവൾക്കും ഒരു വിവാഹം ആവശ്യമാണു്. അവളുടെ അപ്പന്റെയും ആഗ്രഹം അവളെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനു വിവാഹംകഴിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നായിരുന്നു. ദീർഘകാലത്തെ ആലോചനയുടെ ഫലമായി പരസ്പര സഹായസംഘം ഇൻസ്പെക്ടർ മിസ്റ്റർ ഫിലിപ്പിനെ അവളുടെ വരനായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു. താമസംവിനാ മകളുടെ വിവാഹം നടന്നു. വിവാഹാനന്തരം മിസ്റ്റർ ഫിലിപ്പു് തന്റെ ജോലിസ്ഥലത്തു് ഒരു ചെറിയ കെട്ടിടം വാടകയ്ക്കെടുത്തു താമസം തുടങ്ങി. ആ ചെറുഭവനത്തിൽ അനാഢ്യത്വങ്ങൾ ഇല്ല, ദുരിതങ്ങൾ ഇല്ല, ജോലിത്തിരക്കും ഇല്ല. പത്തുക്കളെ അന്വേഷിക്കേണ്ടാ, വേലക്കാർക്കു ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കേണ്ടാ, ഒരു കിഴവനും എണ്ണ അന്വേഷിക്കയും വേണ്ടാ.

* * *

കൊല്ലങ്ങൾ കുറേ കഴിഞ്ഞു. സാറാമ്മ ഇന്നു നാലു കുട്ടികളുടെ മാതാവാണു്. കുട്ടികളിൽ രണ്ടുപേർ ഇംഗ്ലിഷ് സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്നു. അവർ ഭർത്താവിനോടും കുട്ടികളോടുംകൂടി ഒരു അവധിക്കാലത്തു തന്റെ പിതാവിന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കുപോയി. അവിടത്തെ താമസത്തിനിടയ്ക്കു പഴയ സഖി, അന്നപ്പെണ്ണിനെ ഒരിക്കൽ കണ്ടു. സാറാമ്മയുടെ പ്രവചനങ്ങൾ അന്നപ്പെണ്ണിനെ വല്ലാതെ അലട്ടി സാറാമ്മയുടെ ഭാഗ്യാതിരേകത്തിൽ അവൾ അസൂയകൊണ്ടു. അവളുടെ ഭർത്താവും ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവൾക്കും സിൽക്കുസാരി ധരിച്ചു നടക്കാമായിരുന്നു. അവളുടെ കുട്ടികൾക്കും പൗഡർ പൂശുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഭർത്താവു് ഒരു കർഷകനാണു്. എന്നാലും അവൾ സമാശ്വസിച്ചു.

* * *

ഈ സമയത്താണു രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതു്. അതിന്റെ അനിഷ്ടഫലങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. പണത്തിന്റെ വില ദൈനംദിനം കുറഞ്ഞുകൊണ്ടും, സാധനങ്ങളുടെ വില കുതിച്ചുകയറിക്കൊണ്ടുമിരുന്നു. ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കു ദൗർലഭ്യം നേരിട്ടു. നാടാകെ "കരിംചന്ത" നടമാടി. ഗവൺമെൻറ് ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കു റേഷൻ ഏർപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ അതു ജനങ്ങളുടെ ഭക്ഷണക്ഷാമത്തെ സാരമായി ലഘൂകരിച്ചില്ല. ഗവൺമെൻറ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഒരു യുദ്ധകാല അലവൻസ് ഗവൺമെൻറിൽനിന്നു ഏർപ്പെടുത്തുന്ന ദിവസത്തെ അക്ഷമയോടുകൂടി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. യുദ്ധം തുടങ്ങി ഒരുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉദ്യോ

ഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം പത്തുശതമാനം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ സാധനങ്ങളുടെ വില എട്ടു പത്തിരട്ടി വർദ്ധിച്ചിരിക്കേ ഈ ശമ്പളവർദ്ധനവു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ദുരിതത്തെ എങ്ങനെ ലഘൂകരിക്കും. മിസ്റ്റർ ഫിലിപ്പും ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനാണു്. ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കു കരിഞ്ചന്തയെ ആശ്രയിക്കണം. വീട്ടുവാടക ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിച്ചു. ആവശ്യങ്ങൾ ദൈനംദിനം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുമിരുന്നു. "കുനിന്മേൽ കുരു" എന്നപൊലെ ഈ സമയത്തു് ഒരു സ്ഥലംമാറ്റവും വന്നുകൂടി. ഫിലിപ്പ് വല്ലാതെ കുഴഞ്ഞു. സാധു എന്തുചെയ്യും. അദ്ദേഹം ഒരു മാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചു. സാറാമ്മയേയും കുട്ടികളേയും അവളുടെ അപ്പന്റെ വിട്ടിലേയ്ക്കയയ്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. അല്ലാതെ ഗത്യന്തരവും ഇല്ല.

* * *

അന്നപ്പെണ്ണിനെ ഈ യുദ്ധം എങ്ങനെ ബാധിച്ചു എന്നു നോക്കാം. അവളുടെ ഭർത്താവു് ഒരു കർഷകനാണു്. സ്വന്തമായി കുറെനിലം ഉണ്ടു്. കുറേ പാട്ടകൃഷിയും ഉണ്ടു്. ഒരിടീലിനു പത്തഞ്ഞൂറു നാളികേരം കിട്ടാനുണ്ടു്. അവൾ ഒരു തനി ഗ്രാമീണ ഗൃഹനായികയാണു്. ഇന്നും ഒരു നിമിഷം പോലും വിശ്രമമില്ല. പക്ഷേ, അതു്, ഒരു ദുരിതമായി അവൾ കണക്കാക്കിയുമില്ല. അവൾക്കു് ഒരു കോഴിപ്പുറം ഉണ്ടു്. അവ അവളുടെ കയ്യിൽനിന്നു നെല്ലു ലഭിക്കുവാൻ കാത്തുനില്ക്കും. താറാവുകൾ അവളുടെ ശബ്ദംകേൾക്കുന്ന ഭാഗത്തേയ്ക്കു നോക്കി ശബ്ദിക്കും. കുറവപ്പട്ടി അവളെ അമറിവിളിക്കും. അവൾ അതിനെ തലോടണം. അവൾക്കു ഒരു വെണ്ടത്തോട്ടം ഉണ്ടു്. വെണ്ടയ്ക്കു രാവിലെ വെള്ളം ഒഴിക്കണം. ചീരയുടെ തടത്തിൽ വളമിടണം. അവൾ, അവ ഓരോന്നിനും ഒരു മാതാവാണു്. അവ അവളുടെ ഓമനക്കുട്ടികളാണു്.

അവളുടെ വീട്ടിൽ ദുരിതങ്ങൾ ഇല്ല. അതു് സുഭിക്ഷതയുടെയും സമാധാനത്തിന്റെയും വിളനിലമായിരുന്നു.

* * *

അന്നപ്പെണ്ണിനു സമയമില്ല. എങ്കിലും കുട്ടികളെ കുളിപ്പിക്കണം. അവൾ ചീരമറ്റം തോട്ടിൽ വന്നു. അവിടെ അവളുടെ പഴയസഖി സാറാമ്മയും ഉണ്ടു്. സാറാമ്മയുടെ മുഖം ദുരിതങ്ങളെ പ്രതിബിംബിച്ചു. അന്നപ്പെണ്ണിനെ കണ്ടമാത്രയിൽ സാറാമ്മ ഒന്നു ഞെട്ടി.

അന്നപ്പെണ്ണു ചോദിച്ചു: "എന്താ, സാറാമ്മേ, എന്നു വന്നു? ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കൊക്കെ നല്ല കാലമല്ലെ?"

സാറാമ്മ മറുപടി പറഞ്ഞു: "അതേ! അതേ!! നല്ലകാലംതന്നെ." സാറാമ്മ ഒരു ദീർഘനിശ്വാസംവിട്ടു, ഉദ്യോഗസ്ഥഭർത്താവു് വേണ്ടായിരുന്നു എന്നു് അവൾ ഏറുപറയുന്നപോലെ അന്നപ്പെണ്ണിനു തോന്നി.

ചിതറിയ ചിന്തകൾ

P. SUKUMARA KAIMAL, IV B. COM.

മണ്ണിലും വിണ്ണിലും ആഹാരം തേടിനടക്കുന്ന വേരുകളും ശാഖകളുംഉള്ള വൃക്ഷത്തിന്റെ തടി സുരക്ഷിതമായിരിക്കുന്നു.

* * *

അനന്തതയുടെ അപ്പുറത്തു നിന്നുകൊണ്ടു് കണ്ണുചിമ്മിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വെള്ളിനക്ഷത്രം അടർന്നു വീഴുന്നതുകണ്ടു് കവി അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അതിന്റെ പ്രകാശം മുഴുവനും ഭൂമിയിൽ വീഴുമ്പോഴേക്കു് ഇല്ലാതായിത്തീരുന്നു.

ഹൃദയത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിയിലാണു് ജീവിതത്തിന്റെ കളങ്കം തെളിഞ്ഞുകാണുന്നതു്. വെളുത്ത ഭിത്തിയെ കവച്ചിക്കുവാനേ കരിക്കട്ടയ്ക്കു കഴിയൂ.

* * *

സ്നേഹത്തിന്റെ അടിയൊഴുക്കിൽക്കൂടി വിരോധത്തിന്റെ തണുത്ത മണൽത്തരികൾ ഒഴുകുന്നുണ്ടാവാം. ഇരുളിന്റെ മറവിടിച്ചുകൊണ്ടു വെളിച്ചം വരുന്നതുപോലെ.

—:O:—

सब से बडा आदमी।

S. S. Rajaputhran (I. U. C.)

सच्चे आदमी दूसरों की भलाई करना अपना सब से बडा काम समझते हैं। वे किसी की झूठी तारीफ़ नहीं करते और अपनी तारीफ़ सुनकर घमंड भी नहीं करते। ऐसे ही आदमी हमारे रामचन्द्र शास्त्री थे। रात के समय भी ठंडाई में बाहर दीन-दुःखी लोगों की सेवा करने जाते थे। इसी में उनको आनन्द मिलता था। दूसरों की सेवा-सहायता करते-करते अपने घर को खाली कर चुके थे। इसपर उनकी बहन गोदावरी हमेशा नाराज़ होती थी।

* * *

एक रोज़ आधी रात के वक्त, शास्त्री घर में बैठकर कुछ पढ रहे थे। दरवाज़ा खुला था और गोदावरी सो रही थी। इस समय चंदन, एक बडा चोर, दबे पाँव अंदर घुस आया। उसके पेट में चूहे दौड रहे थे। पेट की आग बुझाने केलिये उसको कोई उपाय न सूझा। इसलिये वह आँखें लालकरके और चाकू दिखाकर डराते हुए खाना माँगने लगा। शास्त्री को उसपर दया आयी। बस, शास्त्री ने गोदावरी को जगाया और खाना मंगाया। गोदावरी ने अलमारी खोली और काँपते-काँपते खाना दिया। खाते-खाते चंदन की नज़र अलमारी में रखी हुई चाँदी की थाली पर पडी। उसने शास्त्री की आँखों में धूल झोंकना चाहा। शास्त्री ने उससे बहुत बातें कीं। उसकी करुण कहानी सुनकर शास्त्री की आँखों में आँसू भर गया। अपनी बीमार पत्नी-बच्चोंको खाना दे न सका। उनको बचाने केलिये चोरी कर के जेल गया था आखिर बाहर आकर दुःख-भोग रहा था।

* * *

खाना खाने के बाद शास्त्री के साथ-साथ वह भी लेट गया। "भाड में जाय उसकी उदारता और उपदेश" यह कहकर इस आधी रात में अलमारी से चाँदी की थाली लेकर वहाँ से चल दिया। दरवाज़े की आवज़ सुनकर गोदावरी और शास्त्री जाग पडे। पर चोर का पता न था। थाली न पाकर गोदाबरी पुलीस में जाना चाहती थी। पर शास्त्री ने कहा कि मैं उसको पकडा नहीं दूँगा। उसे मैं फिर नरक में—उसी जेल में—भेजना नहीं चाहता।

* * *

लेकिन ठीक है "होनहार होकर ही मिटती है"। अन्त में चोर पकडा गया और मैजिस्ट्रेट के सामने लाया गया। लेकिन मैजिस्ट्रेट ने मुकदमा खारिज किया क्योंकि शास्त्री ने कहा कि मैं ने यह थाली उस आदमी को भेंट दी थी। शास्त्री की उदारता देखकर अब चोर का मन बदल गया। वह थाली के रुंपये से व्यापार करने लगा और कुछ

ही दिनों में वह मशहूर 'सेठ चंदन' बन गया।

* * *

पाँच बरस के बाद चंदन ने एक थैली और वही चाँदी की थाली लेकर शास्त्री के सामने रखी और कहा "मेरा मन आप के कारण बदल गया है और मैं ने आदमी बनने का पक्का इरादा कर लिया है। इसलिये मैं आपको धन्यवाद देता हूँ"। यह कह कर वह वहाँ से चला गया।

* * *

इन्हीं शास्त्री के गुणों से चंदन का मन चोरी करने से बदल गया और वह इस दुनियाँ में एक मनुष्य की तरह रहा। ईश्वर करें, हम भी शास्त्री की तरह बनें।

* * *

शिक्षा में मातृभाषा का स्थान।

M. Gopinathan Nair (III U. C.)

ईश्वर की सृष्टियों में सब से उत्तम मनुष्यसृष्टि है। मनुष्य अपने दिल के विचार दूसरों को समझाने के लिये जिस माध्यम का उपयोग करता है उसे भाषा कहते हैं। पुराने ज़माने में जब आदमी केवल जानवरों की तरह जगलों में घूमते फिरते थे तब उनके विचार विनिमय के लिये कोई भाषा नहीं थी। तब वे हाव-भाव से और चिह्नों से अपने आशय दूसरों को समझाते थे। हाव-भाव से विचार विनिमय करना बडा मुश्किल है। इसलिये उनकी वह दशा बहुत कठिनाई की थी। तब आदमी विचार करने लगे कि कैसे इस परिस्थिति से मुक्त हों और धीरे धीरे आदमी बोलने लगे। इस प्रकार संसार में भाषा की उत्पत्ति हुई और उस से मनुष्यमात्र का भारी उपकार हुआ।

बच्चे जब जन्म लेते हैं तब बोल नहीं सकते। वे रोकर अपने आशय दूसरों को समझाते हैं और इस तरह अपना काम चलाते हैं। जब वे एक दो साल के हो जाते हैं तब वे चिह्नों से अपने आशय प्रकट करते हैं। और भी बडे होने पर जब हम बोलते हैं तब वे उस पर ध्यान देते हैं और धीरे हमारा अनुकरण करते हैं। अलावा इसके जो कुछ हम कहते हैं उसका वे रटन करते हैं। इस तरह धीरे धीरे वे बोलने लगते हैं और अपने भाव हमको समझाते हैं। लेकिन उनकी भाषा व्याकरणसम्मत और शुद्ध नहीं रहती। जब वे बडे होते हैं तब वे व्याकरण के साथ भाषा सीखते हैं और उस तरह उनकी भाषा शुद्ध और परिमार्जित होती है।

सब आदमी इस संसार में अपनी जन्मभूमी को प्यार करते हैं। चाहे कितना ही अपरिष्कृत देश हो, चाहे वह कितनी ही दीन दश में हो तो भी हमारे लिये अपना अपना जन्म देश सब से अच्छा है और सब से प्यारा है। जिस देश में हमने जन्म पाया,

जिस देश में हमने अपना आनन्दपूर्ण बाल्य-काल बिताया, जिस के अन्न-जल का हमने सेवन किया उस देश को हम अपनी जन्म-भूमी कहते हैं । हम उसे पितृभूमी नहीं कहते । माँने हमको जन्म दिया है। यद्यपि हमारे जन्म का कारण माँ और बाप दोनों हैं तो भी अधिकांश मां है। इस से हम अपनी मां को सब से अधिक प्यार करते हैं। चाहे दूसरों के लिये वह कितनी ही बुरी क्यों न हो हमारे लिये वह सब से अच्छी है। और यह बात सुविदिज है कि जब बच्चा प्रथम बार बोलता है तब वह "माँ" शब्द कहता है। यह प्राकृतिक नियम है। ज्यादातर बच्चे भाषा माँ के मूँह से सीखते हैं। हम भाषा माँ की गोद में सीखते हैं इसलिये उसको "मातृभाषा" कहते हैं । जैसे हम अपनी माँ को सब से अधिक जार करते हैं बैसे ही हमे अपनी मातृभाषा से भी प्रेम करना चाहिये, चाहे हम दूसरी भाषाओं में कितने ही बडे पंडित और ज्ञानी हों। जो आदमी अपनी मातृभाषा छोड कर अन्यभाषाओं में बोलने में ही अपना गौरव समझता हो, जो अपनि मातृभाषा में बोलना अपमान, जनक समझता हो उसका काम अवश्य निन्दनीय है।

शिक्षा का उद्देश्य है मनुष्य को भावी जीवन का विज्ञान देना, अपने इन्द्रियों के विकारों को दमन कर रखने की आवश्यकता सिखाना और सब से बढ़कर अपने नर जन्म को सफल करने का रास्ता बनाना। नर जन्म का प्रथम उद्देश्य यह है कि वह शिक्षित होकर अपना जीवन सफलता से व्यतीत करे । इस के लिये शिक्षित होना जरूरी है और इस के बिना ज़िन्दगी सफल हो नहीं सकती।

अब हमारे देश में अंग्रेजों का हुकूमन चलता है और हम गुलाम हैं। भारतवर्ष में अब शिक्षा का माध्यम अंग्रेजी है। हाँ, अंग्रेजी एक अच्छी भाषा है; उस में कोई मत भेद नहीं हो सकता। उस में हर एक विषय पर लाखों किताबें हैं । और ये सब बहुत अच्छी हैं। अधिक क्या कहें अंग्रेज़ी दुनियाँ की सब जगहों में फैली है। लेकिन हमारे लिये यह अन्य भाषा है। हमें मालूम है अन्य भामा सीखने में कितना क्लेश है । अपनी मातृभाषा को छोड कर इसको सीखना अपनी जन्मदात्री माँ को छोड कर पडोस की खूबसूरत माँ को प्यार करने की तरह है। आज दुनियों के सब परिष्कृत राज्यों में शिष्टा का माध्यम वहाँ की मातृभाषा है। लेकिन भारत में प्राथमिक शिक्षा ही मातृभाषा में दी जाती है। माध्यमिक और उच्च शिक्षा का माध्यम तो अंग्रेज़ी है। इस की एक हानी यह है कि बालक जो विषय सीखते हैं उसे अच्छी तरह नहीं समझते। और जीवन में अधिक भाग भाषा सीखने में बीत जाता है। बंगाल के डाक्टर बेसू के प्रयोगों से यह सिद्ध हुआ है कि मातृभाषा का माध्यम होने पर विद्यार्थी अधिक लाभ उठा सकेंगे । इस से दूसरी हानी भी है:

हम जो कुछ सीखते हैं वह मातृभाषा में समझते हैं। जब हम कुछ कहना चाहते हैं तो हम विषय पहले मातृभाषा में सोचते हैं और बाद अन्यभाषा में प्रकट करते हैं। इस से हमको बहुत कष्ट उठाना पडता है। हमको पहले भाषा सीखनी पडती है और बाद को विषय। उलटे अगर शिक्षा मातृभाषा में हो तो हम को सिर्फ विषय ही सीखना पडेगा। एक और हानी भी है जो उस से बढकर भयंकर है। हम शिक्षित लोगों का कर्तव्य है कि अशिक्षितों को भी शिक्षित करें वे तो सिर्फ मातृभाषा जानते हैं। हम मातृभाषा तो अच्छी तरह नहीं जानते हैं कि हम उनको उसमें सिखा सकें और वे हमारा माध्यम भी नहीं समझते। इसलिये हम जो कुछ सीखते हैं उस से देशवासियो को कोई लाभ नहीं होता। इसका नतीजा यह है कि अच्छे अच्छे भाव सामान्य जनता तक नहीं पहूँचते।

यह बात हम प्रतिदिन देखते रहते हैं कि जब लागों के मन में आनन्द उमड पडता है तब वे अपने आनन्द को अपनी मातृ-भाषा में ही प्रकट करते हैं। और जब वे क्रोधिन होते हैं तब वे मातृभाषा में गालियाँ सुनाते हैं—भले ही दूसरी भाषाओं में वे कितने बडे पंडित क्यों न हों। इस से हम समझ सकते हैं कि मातृभाषा का हमारे जीवन के साथ कैसा अटूट संबध है। लेकिन हमारे देश में कुछ लोग अंग्रेज़ी माध्यम को बहतर समझते हैं। वास्तव में वे भारत के अधःपतन में मदद करते हैं न कि उन्नति में नहीं। उनका दलील यह है कि मातृभाषा में हर एक विषय की काफ़ी किताबें नहीं हैं। यह अभिप्राय ठीक नहीं है। यह एक मानी हुई बात है कि जब तक चीज़ की माँग नहीं है तब तक उत्पत्ती नहीं होती। यह अनुभव से हम देखते हैं। अब जहाँ मातृभाषा का माध्यम है वहाँ काफ़ी किताबें लिखी गयीं हैं। और जब देश भर मातृभाषा का माध्यम होगा तब काफ़ी पुस्तकें भी लिखी जायेंगी। इसलिये यह दलील कि किताबों के अभाव के कारण ऊँची शिक्षा मातृभाषा में नहीं होनी चाहिये, एक बहाना मात्र है।

उस तरह से हम देखते हैं कि हमारी शिक्षा में मातृभाषा का स्थान मुख्य एवं पहला होना चाहिये। मातृभाषा की उन्नती के लिये कोशिश करना हर एक भारतवासी का परम कर्तव्य है। हमारे विश्व-विद्यालयों को चाहिये कि वे शिक्षामें मातृभाषा का माध्यम बनायें। अब उस्मानियाँ, बनारस आदि विश्वविद्यालयों में शिक्षा का माध्यम वहाँ की मातृ-भाषा है। उसी तरह मद्रास, ट्रावंकूर आदि विश्वविद्यालयों को भी करना चाहिये। हम आशा करें कि निकट भविष्य में ही अंग्रेजी हुकूमत के साथ अंग्रेजी भाषा का भी प्रभुत्व उठ जायगा और हमारी देशी भाषाओं को प्रमुख स्थान प्राप्त होगा।

अस्मत्कलालयः ।

C. C. Chacko.

(1)

संवर्धते सम्प्रति केरलेषु
समस्तपुण्येन समार्जितेन ।
कर्मक्षमः क्रिस्तुपथानुयायी
† कार्म्मेयनामा किल योगिसंघः ॥

(2)

लोकोपकारेषु समुत्सुकास्ते
योगीश्वरा भान्ति चिरात्कृतार्थाः ।
संस्थाप्य नव्यं खलु तेबरायां
कलालयं शुभ्रयशोऽभिरामम् ॥

(3)

का तेवरा केन वरा च कोवा
तस्या वरः सूरिभिरेवमद्य ।
सञ्चिन्त्यमानापिच तेबरेयं
पुरावरा केवलमश्रुतासीत् ॥

(4)

तथापि सा योगिवृता हि भाग्यात्
भद्रा सुभद्रेव मनोहराङ्गी ।
धन्येयमन्यादृश भागधेया
भायात्सुपुत्रैर्महितैश्च तद्वत् ॥

(5)

कलालयास्थान सुलक्षणानि
सर्वाणि दृश्यानि भवन्ति यत्र ।
यान्याङ्कलसूरिप्रभुणा सुनाम्ना-
"न्यूम्ना" पुरा सम्यगुदीरितानि ॥

(6)

सुखाधिवासानुगुणोऽप्यसंख्यै-
रसङ्कुलोऽयं मनुजैः प्रदेशः ।
यत्राश्रमस्थानसमेऽतिशान्ते
वसन्ति सर्वेऽपि निरस्तवैराः ॥

(7)

जलस्थलाकाशचरैश्च तैस्तै-
स्सुवाहनैस्स्थानमिदं सुगम्यम् ।
यद्यद्धि यूनो नगरे लभन्ते
तत्तत्समस्तं सुलभं समीपे ॥

(8)

अदूरतश्चाम्बुधिरत्र दृश्य-
स्समीपतश्चास्ति महान् ह्रदोपि ।
तीरस्थली तस्य फलावनम्र-
भूलोककल्पद्रुमराजमाना ॥

(9)

प्रयान्ति वारीणि विदारयन्तः
पोता जवेनैव जलाशयेऽस्मिन् ।
गच्छन्ति नौकाः कतिचित्पयोधिं
आयान्ति चान्या बहुभारखिन्नाः ॥

(10)

धावत्यरं धूमरथोपि यत्र
विनाशनायात्रसमागतोऽपि ।
विमानगो यत्सुषमां समीक्ष्य
प्रसूनवर्षं विदधीत नूनम् ॥

† 'Carmelite'— from Carmel, name of a mount in Syria, where the Order of monks is said to have originated.

(11)

समीपतो माटमहीशधानी
गोश्रीश्च सांयात्रिकसङ्कुलाग्रे ।
पुरोभवत्यायससेतुगम्यं
वेलिङ्गडसंज्ञं कृतकान्तरीपम् ॥

(12)

कीलाल नीलाञ्जन मञ्जुलाभ्यां
केरद्रुपङ्क्ति भ्रुकुटीलसद्भ्याम् ।
द्वाभ्यामभूभ्यां नगरेक्षणाभ्यां
गोश्रीमुखं कं न वशीकरोति ॥

(13)

माटापराख्याश्रुतमञ्जुगोश्र्याः
ललाटभूस्तिष्ठति तेवरेयम् ।
कलालयः किंतुहृदाख्ययात्र
विराजते तत्तिलकं मनोज्ञम् ॥

(14)

किञ्चित्पुरं कुत्रचिदिन्दुजालै-
रलाडिनाविष्कृतमुच्यते हि ।
यद्यन्यतत्सन्निभसन्दिदृक्षा
तदा समागच्छतु तेवरायै ॥

(15)

\$ योगीन्द्रजालेन तथागतानि
कलालयाङ्गानि निकेतनानि ।
सद्यो मयेनेव हृदा कृतानि
समीपगैस्सर्वजनैस्स्तुतानि ॥

(16)

स्थानानुरूपं स्वयमुत्थितं वा
स्थापत्य विद्या कुशलैः कृतं वा ।
प्रशोभते हर्म्यमिदं कलानां
सुमोहनागारमिवाखिलानाम् ॥

(17)

शालासु तस्याथ सुधोज्ज्वलासु
प्रवर्तमानाः किल देवता याः ।
उपासकैरन्वहमाश्रितास्ताः
हितावहाश्शास्त्रकलास्समस्ताः ॥

(18)

अत्रागतः कश्चिदकिञ्चनोपि
भवत्यसौ तत्क्षणमर्थपूर्णः ।
योवागतोऽत्रारसिको रसज्ञो
निरक्षरोप्यत्र पदार्थविज्ञः ॥

(19)

निस्तर्कमत्रावगतश्च तर्को
यथार्हलभ्या खलु राजनीतिः ।
सिद्धं समानं गणितञ्च सर्व-
मत्रैव साक्षाद् भवतीतिहासः ॥

(20)

वाणिज्य नाम्नी निरवद्यविद्या
नरैर्नृपालैरपि सेव्यमाना ।
व्याजं विना बृंहति मन्दिरेऽस्मिन्
सर्वार्थदात्री नवकामधेनुः ॥

(21)

सुखेन नीतात्र भवत्युदारै-
र्मनीषिभिस्सांपतमाङ्गलवाणी ।
प्रतीक्षमाणा सहजां निजां फ्रांक्-
ॐ वाणीमनेकैरभिलाष्यमाणाम् ।

\$ The monks have worked wonders here. Rev. Fr. Hadrian is the Aladin.

ॐ The College has the unique honour of having on its staff, as Part-time Lecturers two Princes of the Royal Family of Cochin.

(22)

‡महार्षिणा साकमरुन्धतीव
गीर्वाणवाणी वितनोति तेजः ।
हिन्दीह नन्दिन्यथ रक्षितुं ता-
मस्मद्दिलीपो नितरां विदग्धः ॥

(23)

सदाप्युदासीन सुतान्हितेषु
समीरयन्ती च विनोदयन्ती ।
कृत्यान्तरव्यग्रवरेण युक्ता
सत्यत्र तिष्ठत्यथ कैरली च ॥

(24)

श्रोत्रस्य नेत्रस्य च पूर्णतृप्तिं
स्वास्थ्यं शरीरस्य च मानसस्य ।
यदीच्छथा गच्छत यूयमत्र
भो भारतीयाः सुभगा युवानः ॥

(25)

निशम्य तामस्य कलालयस्य
द्विधोपपन्नो महितो निदेशः ।
भूयादजस्रं परमत्रमुद्रा-
वाक्यानुवृत्त्या सकलं शुभं वः ॥

"स्वस्थहृद् वाञ्छति ज्ञानं"¶
उत्तरोत्तरमेव च ।
प्राप्यते वाञ्छितं सर्वं
§क्रिस्तोर्हृदि यथाविधि ॥

---

‡ We have secured affiliation in French, but classes have not begun.

¶ Our motto—Cor rectum inquirit scientiam.

§ Christ's Sacred Heart is referred to, in Catholic parlance, as the fountain-head of all graces, including, therefore, knowledge.

നേതാജി

PUTHEZHATHU BHASKARA MENON (I. U. C.)

മന്നാളും മന്നന്മാർതൻ മദമാത്സര്യംമൂലം
പിന്നെയും കുരുക്ഷേത്രമൊന്നുണ്ടായ് ഭൂലോകത്തിൽ
അഭിമന്യുവിൻ ധീരഗജ്ജിതധ്വാനംപോലെ-
ന്നഭിമാനിയാമന്യൻ വല്ഗിക്കും വാക്കുംകേൾക്കായ്.
ബ്രിട്ടന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിൻ നട്ടെല്ലുപൊട്ടിപ്പോകു-
മ്മട്ടള്ളോരാനിഹ്ളാദപ്രതിനിഗ്ഘോഷംകേട്ടീ,
നീണാളായ്യശംകെട്ട നിദ്രപൂണ്ടിരുന്നോരു-
ഭാരതാംബയാം ഭദ്ര പുളകം പൂണ്ടാളല്ലോ.

ആലോകരക്തപ്പുഴ താണ്ടുവാൻ പൊങ്ങിൻതടി-
'ക്കേലേലം'വിളിച്ചുകൊണ്ടിൻഡ്യാക്കാരോടിക്കൂടാൻ
കൊതിക്കും ഹിറ്റ്ലർ, ടോജോ, ചർച്ചിൽ, മുസ്സൊലീനും കേൾക്കെ
കുതിക്കും ശൗര്യത്തോടേ ചൊല്ലിനാൻ സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ.

"സ്വാതന്ത്ര്യം— അതാണിന്നെൻ നാട്ടുകാർ പ്രതീക്ഷിക്കും
പ്രാഭൂതം— മറ്റെന്തുള്ളൂ മാനികൾക്കാജ്ഞിക്കുവാൻ?"

* * * * *

എങ്ങുപോയ് മഹാമതേ, ഭാരതം പ്രതീക്ഷിക്കു-
ന്നതിനെ ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻ പ്രഥമാവേശത്തോടെ,

ധർമ്മസൂനുവെപ്പോലെ ശാന്തനാ'മഹാത്മാ'വും
കർമ്മശൂരനാം നെഹ്രു മുതലായ് മറുള്ളോരും
ഭാരതമാതാവിന്റെ മോചനമഹോത്സവം
മോടിയായ്ക്കൊണ്ടാടുവാൻ കൊതിപ്പൂ കോപ്പുംകൂട്ടി
ദേശാന്തപ്പുകൾപൂണ്ട ദേശീയസൈന്യത്തിന്റെ
നേതാജി വരാത്തതെന്താഘോഷം നയിക്കുവാൻ?
"എങ്ങെന്റെമക, നെങ്ങെങ്ങെന്റെ സുഭാഷ് ചന്ദ്ര-
നെന്നല്ലേ, മാഴ്കികൊണ്ടു മാതാവും വിരയുന്നു!

* * * * *

ഹന്ത! കേൾപ്പതെന്തയ്യോ!— നേതാജി നീതായുസ്സായ്!—
നേരിട്ടൊരാപൽമൃത്യു— നേരിതോ ശാന്തം പാപം!
ആരുവാൻപോന്നിങ്ങതി ക്രൂരമിയുദന്തത്തെ—
യോതുവാ— നിടിത്തിയ്യാലാശകൾക്കന്തംചേപ്പാൻ
അടിമപ്പാടിന്നന്ധകാരമറീട്ടുംമുമ്പേ
അതിഭാസായ്നിന്നോരച്ചന്ദ്രനസ്തമിച്ചെന്നോ?
ശരിയായ്വരാം— എന്നാൽ— ശരിയല്ലെന്നും വരാ-
മിരുപക്ഷംനാമെന്നും ചന്ദ്രനിൽകാണ്മോനല്ലോ.
കനോക്കിൽ പരമാത്മ, മോജസ്വിയാമദ്ധ്യന്യ-
നൊന്നാക്കി നാനാജാതിമത ഭാഷാചാരങ്ങൾ
ഐ. എൻ. ഏ. നാമാങ്കിത സ്വാതന്ത്ര്യസൗധംകല്പി-
ച്ചായതിന്നാണിക്കല്ലായ് സ്വയമപ്പിച്ചോനത്രേ!
ആ മഹാൻ പ്രത്യാഗമിച്ചാകിലന്നൊന്നായ്ത്തീരും
ഭാരതം— ഹിന്ദുസ്ഥാനിൽ രഞ്ജിക്കും പാകിസ്ഥാനും.

COLLEGE REPORT

1946-47

(Read on the Second College Day—8th February, 1947)

It is my pleasant duty to place before you the Annual Report of current academic year, 1946-47. Last year, when we celebrated the first College Day of this todler just cutting its teeth, the history of its birth and formation was placed before the public. Hence I think it superfluous to repeat it here. But the addition, this year, of II Group in the Intermediate course is an important event in the growth and development of this institution. As a result of the favourable report of the Inspection Commission appointed by the University, affiliation in this group was granted in June, 1946.

Strength— The strength of the College from its very start has been keeping up a high level. We started this academic year with 752 students on the rolls against 615 of last year. But during the course of the year 18 students left the College and the present strength is 734. They are distributed as follows:—

I U. C.—	Gr. I—125 Gr. II— 71 Gr. III—115	=311
II U. C.—	Gr. I—157 Gr. III— 95	=252
III U. C.—	Gr. I-b— 15 Gr. IV-b—43	= 58
IV U. C.—	Gr. I-b— 3 Gr. IV-b—14	= 17
III B. Com.—	... ...	49
IV B. Com.—	... ...	47
	Total.	734

In view of the many inconveniences, both for the students and for the staff, we have stopped admitting students for the "concurrent course" for the B. A. Degree Examination, from this academic year.

Staff—The present teaching staff consists of 45 members, including 2 princes of the Royal Family of Cochin, one of whom, H. H. Kerala Varma Tampuran, B. A., B. Com., G. D. A., R. A., is the Head of the Commerce Department.

During the course of the year many important changes have taken place in the staff, beginning with the Principal, Very Rev. Fr. I. C. Romeo Thomas, T. O. C. D. He was the Principal of the College from May, 1945, to August, 1946; and he left us in August, 1946. His conscientious devotion to duty and self-sacrificing spirit can never be forgotten. I place on record our deep appreciation of the singular services he rendered the College, especially in critical times. In the vacancy, the Vice-Principal, Mr. C. J. Varkey, M. A. (Hons), acted as Officiating Principal till 7th January 1947, when Rev. Fr. Theodosius, T. O. C. D., was permanently appointed Principal. Mr. Varkey's never-failing capacity for work, and his youthful energy were remarkable during the term of his office.

Mr. M. A. Pankajakshan, B. A. (Hons.), and Mr. K. Velayudhan Nair, M. A., Tutors in English, left us, the former to take up a lectureship in the Pachaiyappa's College, Madras, and the latter to join the Tutorial College, Ernakulam; and their places were filled up by Mr. P. K. Kurian, B. A., and Mr. N. Shantharam, B. A. Fr. T. Reynolds, T. O. C. D., was appointed as an additional Asst. Lecturer in the English Department.

In the Languages Department, Mr. E. K. Narayanan Potti, M. A., and Vidwan K. A. Paulose, were appointed as two additional hands. Mr.. M. Zacharias, B. A., B. L.,

M.Com., Head of the Commerce Department, resigned his post to accept the Secretaryship in the newly started West Coast Fisheries, Ltd., Trivandrum. His services to the College as the Head of the Commerce Department and the part he had taken in extra-mural activities are to be recorded with great appreciation. The vacancy was filled up by H. H. Kerala Varma Tampuran, B. A., B. Com., G. D. A., R. A. Mr. C. K. George, B. A., B. L., M. A. (Com.), and Mr. P. M. Joseph, B. A., B. Com., were appointed additional hands. Another appointment was that of Mr. B. C. Paul, M. A., as Asst. Lecturer in the Economics & History Department. Mr. M. O. Devassy, B. A., Tutor in Mathematics, was promoted as an Asst. Lecturer.

In the Physics Department, Mr. M. Balarama Menon, M. A., was relieved of his services on reasons of health, and in his place was appointed Mr. E. Krishnamurthi, B. Sc. (Hons), who, after a week's service, left the College to take up a lectureship in the new St. Albert's College, Ernakulam. Mr. N. L. Ramanathan, B. Sc., and Mr. T. Balakrishnan, B. Sc., were appointed Demonstrators in the Physics Department, and Mr. P. M. Thomas, B. Sc., and Mr. V. Ramaswamy, B. Sc., in the Chemistry Department. Mr. N. L. Ramanathan, B. Sc., who was Demonstrator in Chemistry, left service here for higher studies in the Institute of Science at Bangalore.

As Lecturer in Natural Science, we were fortunate enough to get the services of Mr. Varghese Chandy, B. Sc. (Hons.), who was Lecturer in St. Xavier's College, Palamcottah. Mr. T. U. Joseph, B. A., and Mr. P. Jacob Cherian, B. Sc., were appointed as Demonstrators in the Department.

It is my duty to place on record our deep appreciation of the work rendered by those who left us, as well as of the devotion to duty of all those who are at present serving the institution, doing their best to create a tradition of loyal and selfless work. We are ever grateful to them for their services.

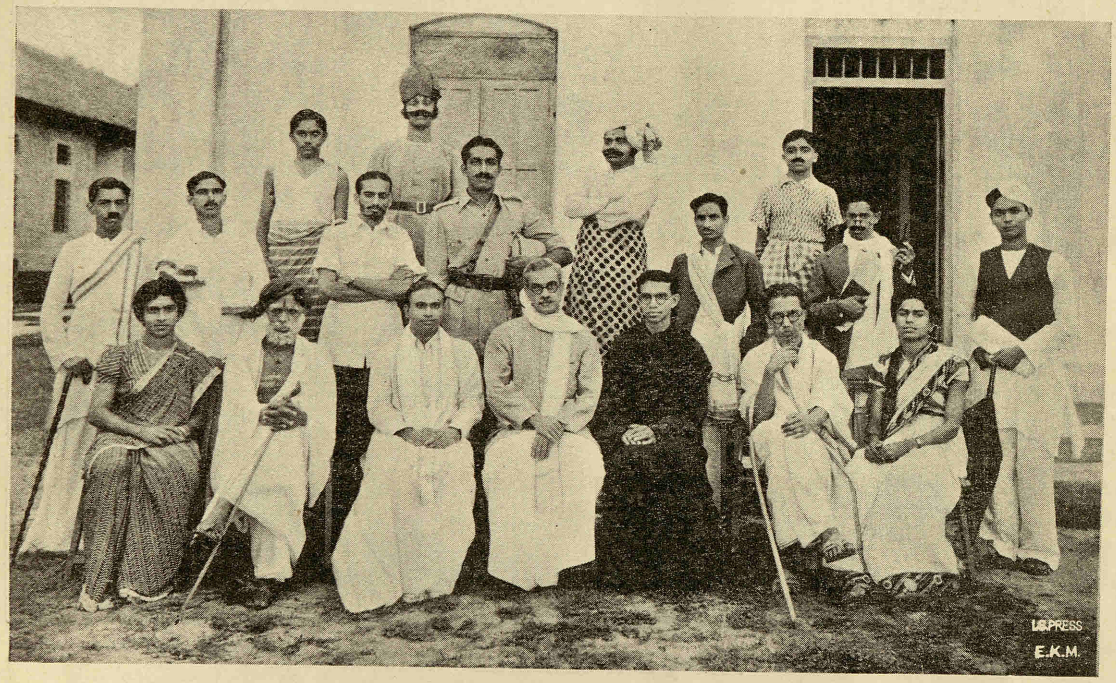
Examination Results— On the whole, the results were very satisfactory, and in some parts they were brilliant. We sent up the first batch of students for the Intermediate, B. A. and B. Com. Degree Examinations in March, 1946. Out of 171 candidates sent up for the Intermediate Examination, 66 came out with complete success, 4 securing a first class. Passes in Parts were as follows:

	Sent up	*Passed*	*Percentage*
Part I	— 171	127	74·7
Part II	— 171	127	74·7
Part III	— 171	66	38·8
Gr. I	— 95	45	47·3
Gr. III	—76	21	28·0

In the B. A. Degree Examination, all the 12 candidates sent up came out successful in their respective parts, one securing a second class in the Economics Group; and in the B. Com. Degree Examination, of the 44 students sent up, 22 came out successful, with two in the second class, of whom Mr. M. L. Inasu, stood first in the Presidency, and won the Sir T. Mackenzie Ross Prize, awarded by the University.

Library & Laboratory—When three years ago, our College was started in the thick of the war, we had only 6354 volumes in our Library, which, no doubt, is not a great number for a growing institution like this. Hence we have been on the look out for further additions. During the course of the year we were able to add 734 books, and the present number is 7750 volumes.

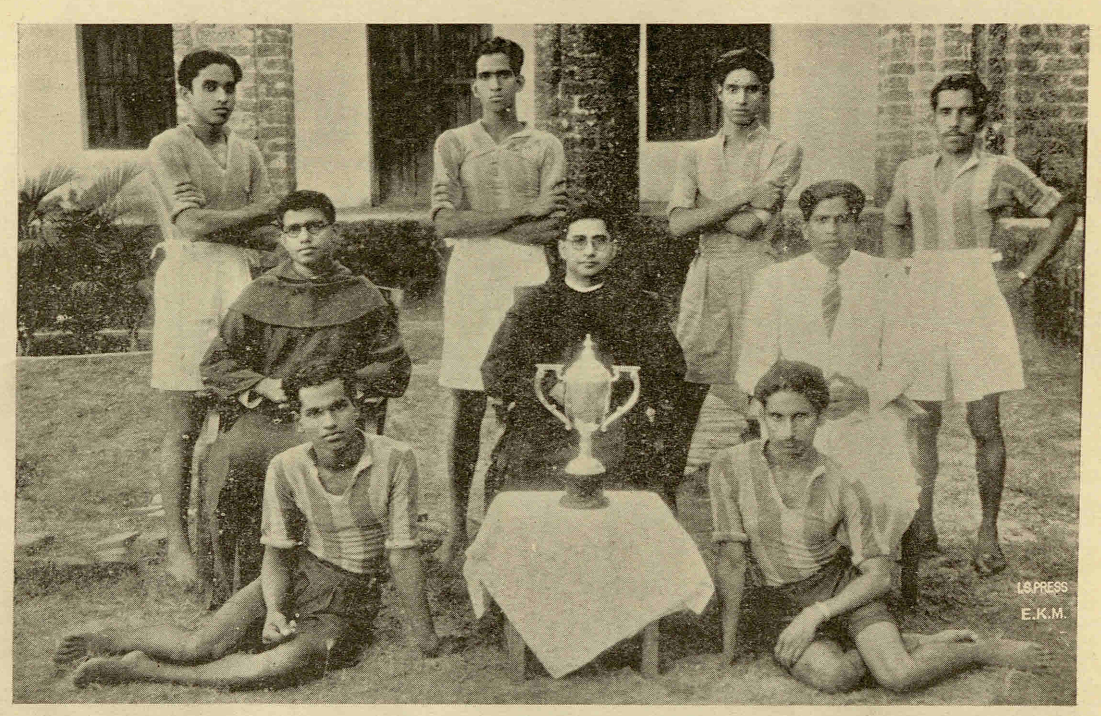
For the equipment of our Intermediate Laboratories for Physics and Chemistry, a sum of Rs. 18,908 - 2 - 5 was spent during the year, in addition to the sum of Rs. 48,430 already spent. With the starting of the Natural Science group this year, the Management has laid out Rs. 14,465 - 13 - 6 for its

Inauguration of Our Dramatic Club—"വിസ്മൃതി" on the stage

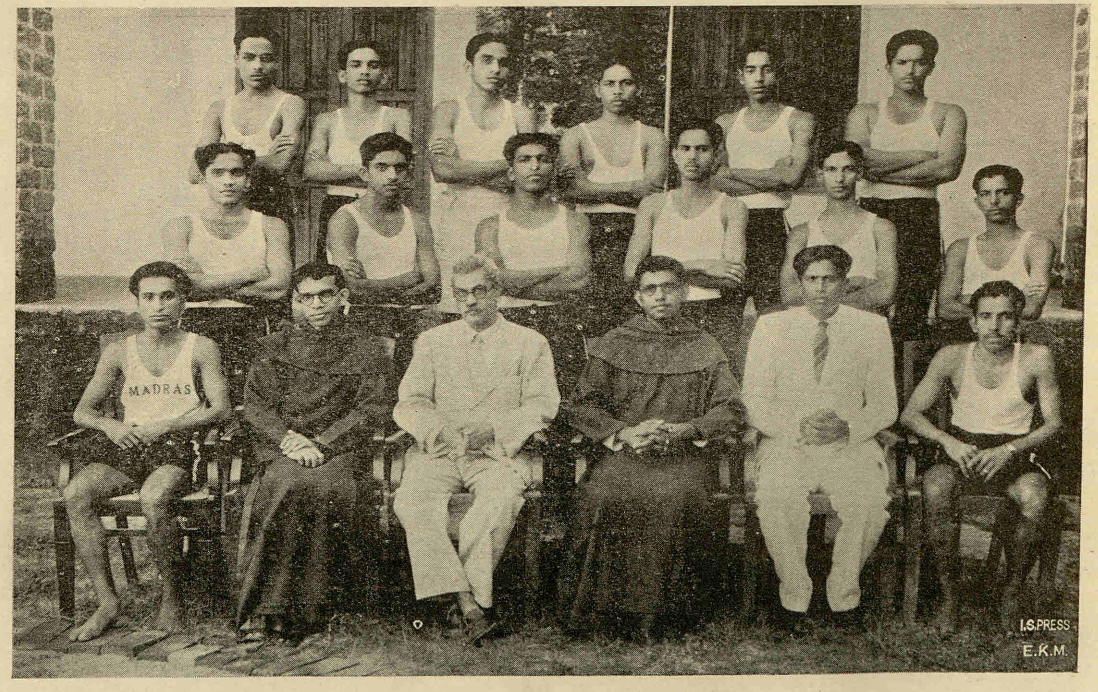

I. A. T. C. Students with their Officers—1946–47

Volley Ball Champions—1946-47

With Fr. Bartholomew Memorial Volley Ball Cup

Our Athletic Team—1946-47

equipment alone. In this connection I am glad to mention here that immediate steps are being taken by the Management for further affiliation of the College in the B.Sc. course with Chemistry (main) and Physics and Mathematics (subsidiaries.)

College Societies— The extra-curricular activities in the College are carried on through the various Associations, the College Union taking the lead. All the students are *ipso facto* members of the Union. An elected member from among themselves holds the Chairmanship. College Union had last year 8 branches—Commerce Association, History & Economics Association, Science Association, Malayalam Association, Hindi Association and Sanskrit Association. Besides these, there is also a Social Service Society, which does philanthropic work among the poor of the locality, by distributing clothes and money and visiting the sick in hospitals and destitute homes. There is also a Music Club which gives training in vocal and instrumental music, under the able baton of Mr. Martyn M. Thomas. This year, thanks to the effort and keen interest of Mr. C. J. Varkey, our Vice-Principal, we have added to the above, a Dramatic Club and a Politics Club, which are ethusiastically carrying on their activities. There is also a 'Students' Welfare Committee', started during the course of the year.

Games & Sports— Realising the importance of Physical Activities in the formation of character as well as mental and physical developments, provision has already been made for various games, such as Foot Ball, Hockey, Cricket, Basket Ball, Volley Ball, Badminton, Ring Tennis and Base Ball. This year we opened a Tennis Court, and under the auspices of the Tennis Club games are regularly played by our students. Facilities are also given for boxing, rowing and swimming.

In order to instill into our students, a spirit of competitive play and to encourage field activities, students are grouped under 4 Houses, namely, Reds, Yellows, Blues and Whites. Each House is placed under the special guidance of a House-Patron, who is a member of the staff, assisted by a House-Captain, chosen from among the students themselves. Intra-mural activities are held in games and sports under the auspices of these 4 Houses.

During the current year our College participated in the Inter-Collegiate and Inter-University Tournaments and Sports Meet. In the Cochin Olympics, and in the Inter-Collegiate Sports Meet of the Trichur Division, held at Ernakulam, and the finals held at Madras, our athletes recorded their superiority by carrying off many first and second prizes. Our team secured the second rank in championship in the Inter-divisional sports. One of them, Mr. P. V. Varghese, who won the first prize, both at Ernakulam and at Madras, for 1 mile race, was selected to represent the Madras Athletic Team at the Inter-University Sports Meet held at Aligarh.

Besides, we had arranged for an Inter-Collegiate Sports Meet here, but as there were very few Colleges to compete, we had to drop the scheme. Let me take this opportunity to express our deep gratitude to Messrs Uberoi & Co., Ltd., Madras, for their generous donation of a shield to be presented to the winning college in the Inter-Collegiate Sports we had proposed to conduct.

In the Fr. Bartholomeo Memorial Volley Ball Tournament, held in this College, our team carried off the winners' cup. The Fr. Bartholomeo Memorial Basket Ball Tournament could not be conducted this year, for want of a sufficient number of teams to compete. Now, as I read this report, our Basket Ball Team is playing the Centenary Memorial Basket Ball Tournament at St. Joseph's College, Trichinopoly.

This year also 15 students were selected for the I. A. T. C. course of the Madras University, and they are undergoing training at Ernakulam.

A Sea Scout Troop was started in the College last year under the supervision of 3 Scout Masters — Mr. M. Zacharias, Mr. P. A. Joseph and Mr. P. P. Pothen. I take this opportunity to thank the Cochin Boys' Scout Organisation for their kind support and encouragement for its vigorous activity, and also for placing at our disposal the "Sea Gull" with all its equipment.

Hostels— We have at present 3 blocks of hostels, which together accommodate 470 students. Two of them are on the College grounds. One of them, the three-storeyed building on the southern side of the College building, with 108 single rooms, accommodates at present 130 students. The second one, on the ground floor of the Administration Block, is run as a Boarding House for the junior students. The third block, known as "Bosco Hostel" is a group of five separate buildings. This is but an incomplete realisation of our permanent plan of constructing 8 blocks of hostels. More than 200 students are now accommodated in this hostel. All the Hostels are under the control of a General Warden, with a Deputy Warden for each section. The Mess arrangements are under the direct control of the students. Even though we could not, on account of the difficulties of the time, give all the facilities needed in the hostels, our students are cheerful and happy.

Prizes— We are happy to announce that we are privileged to receive a few prizes awarded by our well-wishers. His Grace Mar Augustine Kandathil, Archbishop of Ernakulam, has donated two prizes — one to be awarded to a student of the Intermediate class for the first place in General Proficiency and the other to a B. A. student for General Proficiency in Mathematics.

Rao Sahib P. V. Raphael, Chief Secretary to the Govt. of Cochin, has donated another prize to be awarded to the student who stands first in General Proficiency in the Economics group of the B. A. class.

Their Highnesses the two princes of the Royal Family of Cochin, who are our Lecturers in Accountancy and Auditing, have awarded a Gold Medal to the student of the Senior B. Com. class, who secured the highest number of marks among our students in the University Examination.

Mr. K. M. Thomas, B. A., of Kavalam, founded, last year, a Medal called "Karikuzhi Mathulla Memorial Gold Medal", to be awarded to the student who passed highest in the first or second class in Economics of Group IV-b of the B. A. Degree Examination from this College. This Medal is awarded to Rev. Fr. Januarius, T. O. C. D.

We express our great appreciation and gratitude for their good will and generosity, and wish that many more of such donors and benefactors come forward in future.

Now it remains for me to thank you, Sir,* for your kind condescension to preside over this function, in the midst of your other important engagements.

Finally, let me close this Report, by offering our heartfelt gratitude to the Sacred Heart of Jesus, Whose grace is the armour of our defence and Whose blessing is the assurance of our forward march to the realisation of our sacred mission.

Theodosius, T. O. C. D.
PRINCIPAL.

S. H. College,
8—2—'46.

---

* The president of the College Day celebrations— Rao Bahadur Dr. B. V. Narayanaswami Naidu, Principal, Pachaiyyappa's College, Madras.

EDITORIAL

Annus Mirabilis

Events of the past twelvemonths verily mark it the year of wonders in our national history. The detested adviser regime in the Provinces gave way to popular ministries. Despite obvious defects, the National Interim Government under Pandit Nehru has brought us the substance of Independence. In the Constituent Assembly, now meeting at New Delhi, we have achieved, though not in full, the long cherished dream of a sovereign machinery for forging the constitution of a free India. To crown all, Mr. Atlee's announcement of his nation's intention to quit our shores by June 1948 has brought us to the very brink of freedom.

At home, our benign Ruler has taken the bold step, amounting to an act of self-denial, of associating with him the chosen representatives of his subjects in the administration of the State. More important perhaps is His Highness's clarion call to the people of Kerala to unite, a call that has produced its echo in the heart of every son and daughter of the soil, and revived memories of a glorious past, and hopes of a future, no less glorious.

But this was also an *Annus Miserabilis*. The shameful acts of cruelty committed in the streets of Bombay and Calcutta, in the villages of East Bengal and Bihar, and more recently, in the cities of the Punjab, have definitely lowered us in the estimation of the world. It is not our purpose to blame any community. The Hindu, Mussalman and the Sikh, all had a part in that sorry business. Let us be wiser after the event. Good will come out of evil, if we learn that rioting and killing will only retard rather than hasten national progress.

But why should we lose heart? An year or a decade, even a century for that matter, is a short time in a great nation's history. The dismal things that disgrace us today are to some extent inevitable in a period of rapid transition.

What are we to do at a time like the present? Surely there is a tremendous awakening, great enthusiasm and an amazing political consciousness among the present generation of students. But, let us bear in mind the memorable words of Rashtrapati Kripalani, when he said the other day addressing a group of students at Cape Comerin: that in politics students should be *students only*; for, they cannot give right lead in politics in statu pupillari. Let us however pool our abilities to construct a free India.

Our Out-going Dewan

Sir George Boag's regime will go down as a memorable period in the history of Cochin State. He has won universal esteem for the able way he translated into practice His Highness's desire of associating the representatives of the people with the Government of the State. He succeeded in creating many healthy conventions, also at the instance of the Maharajah, like joint consultation with the ministers. But we would give Sir Boag more credit for steering Cochin clear off new-fangled theories in education beloved of administrators elsewhere and for championing the cause of private agencies. Our own relations with him were most cordial. We recall with delight his visits to this institution, and we wish him a long life of rest and happiness.

It also gives us great pleasure to extend a hearty welcome to Dewan Bahadur C. P. Karunakara Menon, our new Dewan. In him we see a distinguished son of the soil who has earned rich administrative experience by service elsewhere.

The New Prior General

The advent of a new Dewan in the State has coincided with the installation of a new Prior General for the Syro-Malabar Carmelite Congregation in the person of the Very Rev. Fr. Vincent, T. O. C. D. We

wish His Paternity all success in the difficult tasks that lie before him and invoke his blessings upon this infant institution, its staff and students.

(With much gratitude were produce herebelow the piece of message, his paternity was pleased to send us)

The Youngest Principal

In this season of change, we too had our own share of it. The Rev. Fr. Theodosius, T.O.C.D., B. A. (Hons.) our new Principal, assumed office in the beginning of the new year. In him we hail the youngest Principal in the Presidency. Almost fresh from the College after a brilliant career he is very popular with the staff as well as the students. We do not believe in omens, but all signs go to show that Fr. Theodosius is marked out to achieve great things in the University and the academic world outside.

PRIOR GENERAL'S HOUSE,
ERNAKULAM,
20th MARCH, 1947.

✠

J. M. J.

Dear Rev. Father,

I am pleased to know that the Second Number of our College Magazine is to be published shortly. I hope that the publication will serve as a suitable channel to convey the life and activities of our College as well as the sound ideals our educational activities stand for.

My best wishes for the Magazine, the Editorial Board and Readers.

Yours in Our Lord,
Fr. Vincent, T. O. C. D.
PRIOR GENERAL.

The Rev. Fr. Theodosius, T. O. C. D.,
Principal,
S. H. College, Thevara.

LIST OF PRIZE-WINNERS

Academic Prizes

GENERAL PROFICIENCY

Intermediate Class

I Prize . . . N. Chattanatha Iyer
II „ . . . P. A. Kumaran

PROFICIENCY IN PART III

Group I . . . K. T. Seeman
Group III . . . N. A. Jacob

B. A. Class

I Prize . . . C. S. Narayanan

B. Com. Class

I Prize . . . V. V. Raman

Special Prizes

ATTENDANCE

Inter . . . K. A. Jacob
B. A. . . . C. S. Narayanan
B. Com. . T. A. Mathai

SOCIAL SERVICE

T. T. Ouseph (IV B. Com.)

ORATORICAL CONTEST

English

I Prize . . { M. T. Tharian (III U. C.)
{ R. V. Ramankutty (III U. C.)
II „ . . . P. K. George (I U. C.)

Malayalam

I Prize . . . V. T. Mathewkutty (III B. Com.)
II „ . . . C. V. P. Neelakantan Namboodiri (III U. C.)

ESSAY-WRITING

English

I Prize . . . R. V. Ramankutty (III U. C.)
II „ . . . K. V. Ramachandran (III B. Com.)

Malayalam

I Prize . . . C. V. P. Neelakantan Namboodiri (III U. C.)
II „ . . . J. A. Avirah (III B. Com.)

Athletic Prizes (* =New Record)

SPORTS — SENIORS

100 Metres
I-C. V. Mammen (12 sec.)
II-U. P. Joseph

200 Metres
I-C. V. Mammen (26 sec.)
II-U. P. Joseph

400 Metres
I C. V. Mammen (59 sec.)*
II K. John

800 Metres
I K. John (2 min, 20 sec.)*
II K. C. Eapen

1500 Metres
I K. John (5 min, 6 sec.)
II V. P. Thomas

Shot Put
I K. M. Joseph (28'½")*
II P. A. Varkey

Javelin Throw
I V. P. Thomas (104'4")
II P. V. George

Discus Throw
I K. M. Joseph (76' 11½")*
II T. T. Joseph

Hammer Throw
I T. T. Kuruvilla (51' 6")
II P. Ravindran

Long Jump
I K. Sudhakaran (19' 8")
II U. P. Joseph

High Jump
I K. Sudhakaran (5' 3½")*
II P. A. Thomas

Hop-step & Jump
I K. Sudhakaran (40' 4")
II C. V. Mammen

Pole Vault
I T. J. Chacko (9' 1½")*
II A. V. Paul

Relay Race (4×100)
I Reds (53 sec.)
II Blues

Relay Race (4×400)
I Blues (4 min, 15 sec.)
II Yellows

SPORTS — JUNIORS

100 Metres
I E. K. Luiz (13 sec.)
II Varghese Joseph

200 Metres
I T. D. Ouseph (28 sec.)
II E. K. Luiz

400 Metres
I P. M. Thomas (1 min,
II T. D. Ouseph [6 sec.)

800 Metres
I T. D. Ouseph (2 min,
II N. J. Augusty [37 sec.)

Long Jump
I Varghese Joseph (15' 6")
II P. M. Thomas

Hop-step & Jump
I Varghese Joseph (34')
II P. I. Baby

Pole Vault
I C. J. George (5' 8")
II K. P. Rockey

LIST OF SUCCESSFUL STUDENTS

(Those who passed the University Examinations in March, 1946) [* =I Class]

Intermediate

Baby Joseph *
Koshy, K. *
Mathew, P. K. *
Kuppuswami, E. V. *
Abdulla, M. K.
Abraham, T. P.
Alexander, C. J.
Antony, K. C.
,, P. J.
Chacko, M. T.
,, V. J.
Chandy, C. C.
Chummar, O. V.
Devasia, K. S.
Devassy, T. K.
Gangadharan, P.
George, C. O.
,, P. M.
,, Januarius
Godavarma Raja, P. G.
Gopalakrishna Pillai, C. R.
Gopinathan, N.
Gopinathan Nair, M.
Harihara Iyer, S.
Jacob, A. P.
,, T. C.
Jose Vazhappilly, V.
Joseph, E. K.
,, M. J.
,, M. M.
,, (Fr.) M. T.
,, P. V.
,, T. A.
,, V.
Kunjikora, M. V.
Mani, C. K.
Mathai, Pallivathukal M.
Mathew, M. S.
,, N. J.
Narayana Pillai, P. P.
Neelakanta Menon, N.
Ninan Mani
Ouseph, M. J.
,, P. M.
Padmanabhan, N. K.
Paulose, C. J.
Raghavan Pillai, P.
Rajan, T. C.
Ramachandran, E. P.
Ramakrishnan, P.
Sebastian, M. C.
Sukumaran, K.
,, P.
Thambi, C. I.
Tharakan C. John Zacharia
Tharian, M. T.
Thomas, K. J.
,, K. K. (Kanichayi)
,, K. K. (Kariath)
,, M. M.
,, Benjamin
Varkey, A. V.
Varkey Pillai, M. I.
Xavier, J.
,, K.
Zacharia Joseph.

B. A.

PASSES IN PARTS

Chacko, M. J. (Parts I & III)
Joseph, K. C. (Parts I & II)
Karunakaran Pillai, S. (P.II)
Kuriakose, T. C. (Part I)
Kuruvilla, E. V. (P. II&III)
Thomas Karayil (Fr.)
(Parts I & III)

COMPLETE PASSES

Abraham, K. V.
Januarius, T. O. C. D. (Fr.)
[II Class in Part III]
Koshy, K. C.
Sankunni, T.
Thomas, T. C.

B. Com.

PASSES IN PARTS

Part I only

Francis, V. A.
George, M. J.
Jacob, V.
Johnson, K. T.
Varghese, M. V.
Zacharia, P. V. (B. A.)

Parts I & II

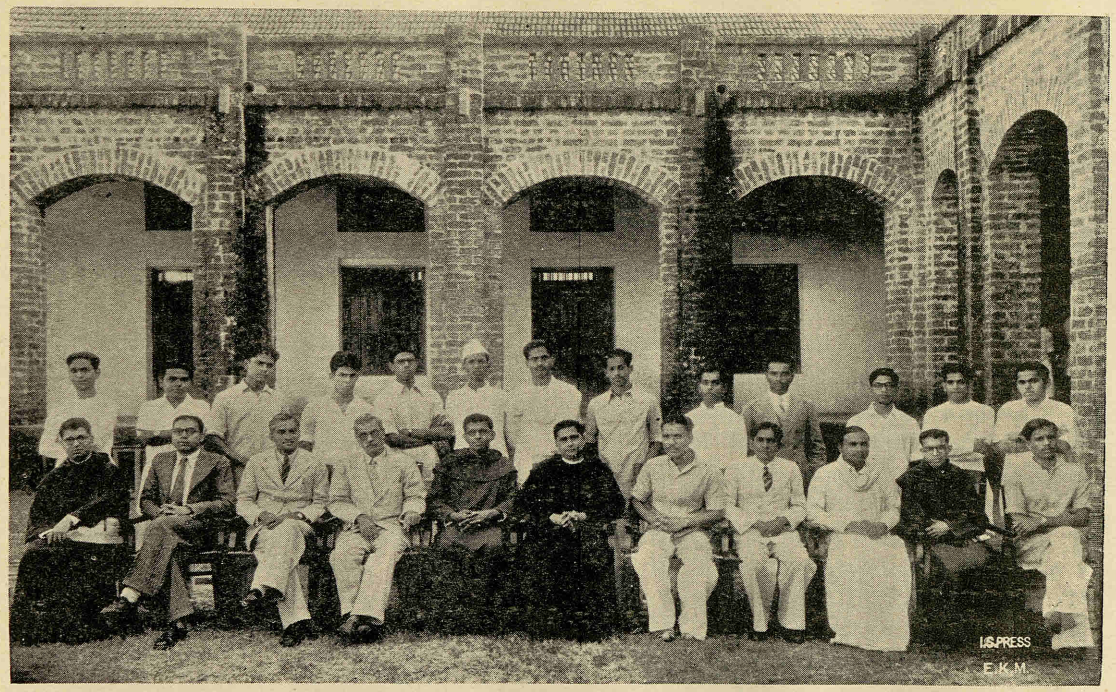
Bhagaval Das, T. K.
Gangadhara Kurup, K.
Govindankutty, A.
Janardhanan, C.
Kunhipalu, T. K.
Manuel, T. V.
Philip, V. P. (B. A.)
Prabhakara Panikkar, M. N.
Radhakrishnan, A. K.
Venkitachala Iyer, K. (B. A.)
Wilfred, A. (B. A.)

Part II & III

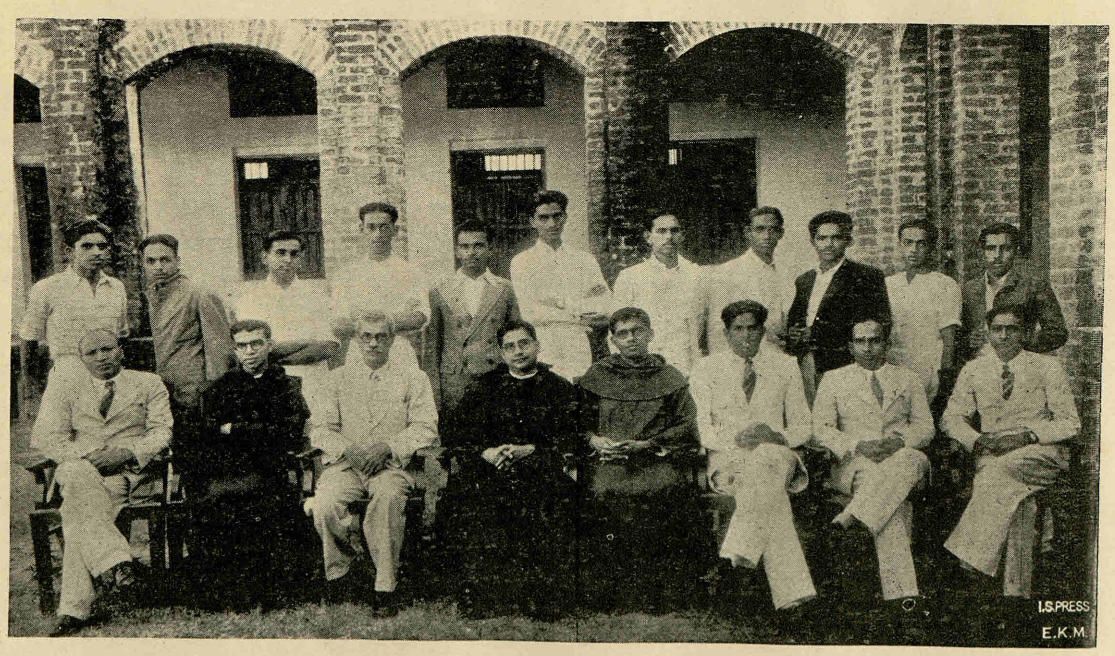
Abraham, K. T. (B. Sc.)

COMPLETE PASSES

Abraham, P. A.
Achukutti, K. V.
Antony, V. J.
Balarama Panikker, U.
Chacko, K. K. (B. A.)
[II Class in Part III]
Esaw, M.
Inasu, M. L.
[II Class in Part III]
Joseph, A. C.
,, P. M. (B. A.)
,, T. T.
Mathai, M. V.
Narayana Iyer, G.
Narayanan, T. S.
Ninan Mathew (B. A.)
Padmanabhan Nair, M. S.
Parameswaran Pillai, G.
Sarvotham, S. (B. Sc.)
Subramaniya Ayyar, T. R.
Tharian, K. T. (B. A.)
Varghese, P. (B. A.)
Vijayan, P.

College Union Committee—1946–47

Athletic Association Committee—1946–47

COLLEGE SOCIETIES

Annual Reports for 1946 - 47

College Union

I have much pleasure to place before you the report on the work of the Union during the academic year 1946-47. The election of the Office-bearers of the Union resulted in the election of Mr. M. Mathai of IV U. C. as Chairman and Mr. V. R. Chandran of II U. C. as Secretary. The Union held four meetings in the year.

The first was the inaugural meeting held on the 14th of August under the presidentship of Mr. M. P. Paul, M. A., Lecturer, St. Berchmans' College, Changanacherry. He spoke on the various aspects of the "Unification of Kerala." Pandit R. C. Sharma of Narakkal spoke on the academic activities of students.

The second meeting was an extra-ordinary one to celebrate "Gandhi Jayanti", held on 7th October. The Hon'ble Sri Panampilly Govinda Menon, M. A., B. L., Minister for Food and Education, presided. Sri. C. J. Varkey, K. S. G., M. A. (Hons.), Vice-President of the Union, spoke on "Some Aspects of Gandhiji's Life", with apt quotations from his autobiography. Sri. Chowara Parameswaran, a well-known Congress worker in Kerala, delivered an address on "Unification of Kerala."

The occasion was availed of for the inauguration of the College Politics Club. The members held a "Politics Academy." Sri. K. P. Dominic of IV B. Com. dealt with the Interim Government of India; Sri. K. Velayudhan Nair of IV B. Com., described the "Personalities of the Interim Government of India"; Sri. K. K. Thomas of III U. C. spoke on the "Interim Government of Cochin"; and Sri. K. Sivadasa Menon of II U. C. spoke on the "Ministers of the Interim Government of Cochin." Sri. C. J. Varkey, the orginator and President of the Politics Club, then explained the scope and importance of a Politics Club for College students. The Hon'ble president then delivered a long and instructive address on Gondhiji's Mission and the usefulness of a Politics Club. I am happy to state that it was the first time that "Gandhi Jayanti" was celebrated in the College.

The third meeting, held on 28th August, was a debate. Sri. V. K. Ramachandran of III U. C. moved the resolution that "the textile policy of the Madras Government was detrimental to the progress of the country", and Sri. K. K. Thomas of III U. C. opposed it. The principal speakers were Messrs K. Mohamad of IV U. C., Abdul Hammed of I U. C., and C. V. P. N. Namboodiri of III U. C., supporting the resolution, and Messrs B. Sadananda Prabhu of IV U. C., V. Raman Nair of III U. C., and J. A. Chacko of II U. C., opposing the resolution. After an interesting debate, the resolution was carried by the house.

The fourth and last meeting was held in Malayalam, on 25th November, with Mr. P. T. Thomas, M. A., L. T., one of our Lecturers in Mathematics, as president. Sri. Jacob Elanjikal spoke on the "Need of a Kerala University." Among the speakers on the occasion were Messrs V. Sivadasa Menon, P. V. Thomas, C. V. P. N. Namboodiri and K. V. Chandrashekaran.

Among the other activities of the Union may be mentioned a resolution, moved by Sri. V. R. Chandran and adopted by the Union, on the death of the venerable leader, Pandit Madan Mohan Malaviya, and the annual competitions held as usual in Oratorical Contest and Essay-writing, both in English and in Malayalam. The prizes in these competitions were distributed on the occasion of the prize-distribution function on the College Day, celebrated on the 8th

of February. Last year the Union had 8 sections, and I am glad to state that two more were added this year—a Dramatic Club and a Politics Club.

In conclusion, I must express, on behalf of the Union, our indebtedness to the authorities of the College, particularly to the Rev. Fr. Principal and the Vice-Principal, and to other members of the staff, for their help and guidance, and to the members fo the Union Committee for their hearty co-operation in the work of the Union.

V. R. Chandran.
SECRETARY

Commerce Association

The Commerce Association held only two meetings during the year, as its regular programme was upset by the departure of our President, Mr. M. M. Zacharias, B. A., B. L., M. Com. The inaugural meeting was held on 21st October, 1946, with H. H. Kerala Varma Tampuran, B. A., B. Com., G. D. A., R. A., our present President, in the chair, when Mr. V. V. Raman, B. Sc., of IV B. Com. class, spoke on "Rural Reconstruction of Indian Villages." The second was the valedictory meeting, held on 21st February, 1947, when our President presided, and Mr. K. Bhagyanathan, M. A., Secretary of Cochin Chamber of Commerce, delivered an imformative and learned speech on the need for the organisation of all merchants.

George Benjamin.
SECRETARY

Science Association

The Science Association had three meetings during the year. The inaugural meeting which was held on the 15th October, 1946, under the presidentship of our Chemistry Lecturer, Mr. M. V. Varghese, M. Sc., was addressed by Mr. K. A. Joseph, M. A., Lecturer in Chemistry, St. Albert's College, Ernakulam, on "Progress of Chemistry." The second meeting was held on 11th November, 1946, with Mr. P. T. Thomas, M. A., L. T., one of our Mathematics Lecturers, in the chair, when Mr. M. C. Varghese of II U. C., spoke on the "Late Flowering of Science", followed by some other student speakers. The third was the valedictory meeting, held on 14th February, 1947, with Mr. Martyn M. Thomas, M. A., our President, in the chair. Mr. N. R. Ramachandra Iyer, M. A., Professer, Maharaja's College, Ernakulam, delivered an interesting lecture on the "Profession and Practice of Seience". Mr. C. J. Daniel, B. Sc. (Hons.), our Lecturer in Physics, welcomed the speaker.

T. V. Vareed.
Sylvester Luiz.
JOINT SECRETARIES.

History & Economics Association.

The inaugural meeting of the Association was held on 9 th August, 1946, when Mr. D. Antony of IV U. C. welcomed the president of the evening, Mr. K. C. Peter, M. A., LL. B., Lecturer in Economics, St. Thomas' College, Trichur, who delivered the inaugural address. The second meeting was held on 22 nd August, 1946, with our President, Mr. K. J. Cyriac, M. A., B. L., in the chair, when Mr. V. V. Raman, B. Sc., of IV B. Com. class, moved the resolution "That the introduction of prohibition *in toto* in all the districts of the Madras Province is detrimental to the Economic progress of the Province", and it was supported by Mr. K. A. Achuthan of IV B. Com. and Mr. Jacob Elanjikal of II U. C. The resolution was opposed by Mr. C. S. Narayanan of IV U. C., supported by Mr. K. Mohamad of IV U. C. and Mr. Varkey Varghese of II U. C. The resolution was thrown out with an overwhelming majority. As usual at our meetings, there were

interpellations on various subjects before the debate commenced. At the next meeting held on 11 th November, 1946, with Rev. Fr. Hillarion, T. O. C. D., of III U. C., in the chair, Mr. C. V. P. Neelakantan Namboodiri of III U. C. spoke on the "Entry of the Muslims into the Interim Government." Several members expressed their diverse opinions on the subject, and the meeting ended with a speech by Mr. Abraham V. Kurian, M. A., one of our Lecturers in History. The fourth and last meeting, held on 7 th February, 1947, under the presidentship of Mr. S. Martin, B. A., of IV B. Com. class, was taken up with a debate on the resolution "That the nationalisation of industries is not conducive to the economic progress of India," moved by Mr. M. T. Thariyan of III U. C., supported by Mr. D. Antony of IV U. C., Mr. K. J. Thomas of III B. Com., and Mr. C. V. Joseph of IV U. C., and it was opposed by Mr. V. R. Ramankutty of III U. C., supported by Mr. M. C. Varghese of II U. C., Mr. K. R. Ramachandran of III B. Com. and Mr. N. Raman Nair of III U. C. The resolution was passed by a vast majority.

D. Antony.
P. V. Thomas.
JOINT SECRETARIES

Oriental Languages Associations

The three Oriental Languages Associations for Malayalam, Sanskrit, and Hindi, had, as usual, a joint inaugural meeting and a joint valedictory meeting. The inaugural meeting was held on 23 rd August, 1946, with Mr. P. C. Devassia, M. A., in the chair. Mr. K. R. Viswambaran, B. A., B.L., Protector of the Depressed Classes, Cochin State, spoke on "A United Kerala", bringing out clearly the need of a united Kerala and the obstacles to be faced for its realisation, and paying a tribute to H. H. the Maharaja of Cochin for his enlightened proclamation. The valedictory meeting was held on 12 th February, 1947, under the presidentship of Mr. M. M. Mani, M. A., Lecturer in Malayalam, St. Albert's College, Ernakulam. Mr. C. C. Chacko, B. A., President of the Malayalam Association, welcomed the guests. Miss. A. Padmini Amma, M. A., Lecturer in Hindi, St. Teresa's College, Ernakulam, delivered the valedictory address on the "Need of a *lingua franca* for India." The president spoke on the modern tendencies in the Malayalam literature.

Malayalam Association

The first ordinary meeting of the Malayalam Association was held on 14th October, with Mr. P. C. Devassia, M. A., in the chair, when Mr. D. Antony of IV U. C. spoken on "ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം". On 4th November, 1946, we held a parliamentary debate in Malayalam, with Mr. B. C. Paul, M. A., Vice-President of the Politics Club, as Speaker. Mr. V. R. Ramankutty of III U. C. moved the resolution "ഇടക്കാല ഗവ ൺമെണ്ടിന് ഇന്നത്തെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ സാ ധിക്കയില്ല", and he was supported by Mr. P. V. Thomas of II U. C. It was effectively and convincingly opposed by Mr. C. V. P. Neelakantan Namboori of III U. C., supported by Mr. P. P. Thomas, and the motion was thrown out by 259 votes against 160. A third meeting was held on 25 th November, under the presidentship of Mr. P. T. Thomas, M. A., L. T., when Mr. Jacob Elenjikal of II U. C. spoke on "കേ രളസർവ്വകലാശാലയുടെ ആവശ്യകത." At this meeting was adopted a condolence resolution on the demise of Pandit Madan Mohan Malaviya, moved by Mr. V. R. Chandran of II U. C. Several members spoke on the need of instituting a university for Kerala.

C. V. Joseph.
V. Sivadas Menon.
JOINT SECRETARIES.

Sanskrit Association

The Sanskrit Association held two ordinary meetings in the year. The first was held on 14 th October, with our President, Rev. Fr. Marcel, T. O. C. D., in the chair, when Mr. P. V. Sadanand of II U. C. spoke on "Ancient Indian Culture and Sanskrit", pointing out what Sanskrit literature had done to India and the world at large. Mr. C. S. Narayanan of IV U. C. and Mr. V. Sreenivasa Sarma of I U. C. also spoke, stressing the need of a revival of Sanskrit literature in an independent India. Mr. P. R. Das of II U. C. criticized the present mode of Sanskrit education and advocated the old Gurukula system. The second meeting was held on 4 th November, with Mr. N. Ramadas Prabhu of IV U. C. in the chair, when Mr C. S. Narayanan of IV U. C. spoke on the "Future of Sanskrit Literature," and explained how Sanskrit literature flourished in the past, even during the Mohammadan rule in India. Mr. P. R. Das of II U. C. and Mr. P. Vasudevan of III U. C. and others spoke on the subject.

P. V. Sadanand.
SECRETARY

Hindi Association

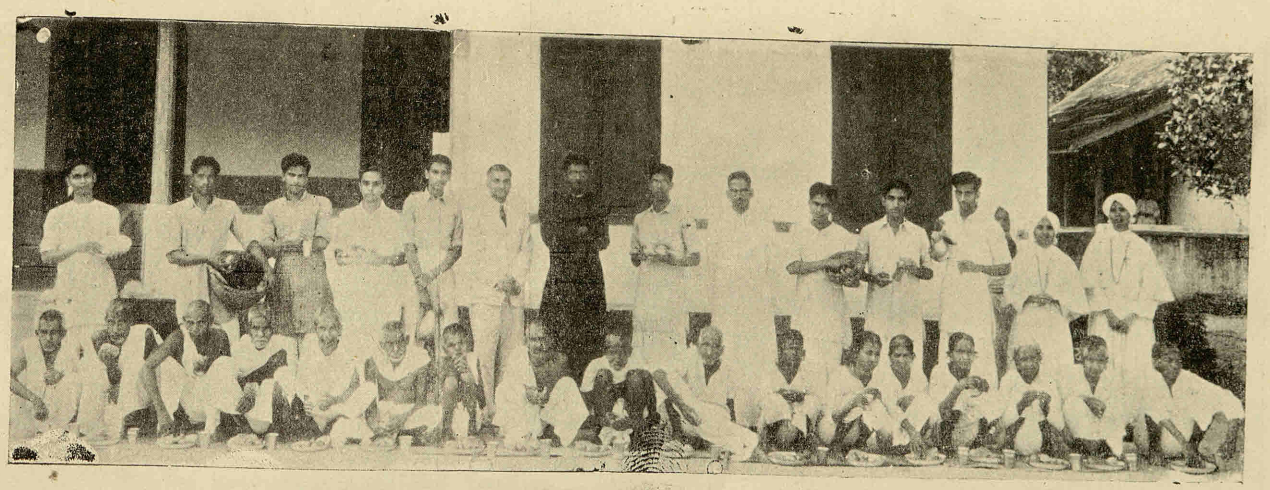
Besides the joint inaugural meeting, the Hindi Association held three meetings. The first was an extra-ordinary meeting, when Mr. S. Padmanabhan, B. A., B. T., one of our Hindi Lecturers, presided, and Choudri G. S. Dhara Singh, B. A., M. L. C.(Cochin), Principal, Hindi Mahavidhyalaya, Mattancherry, gave a lecture on "Hindi Sahythia and its part in giving a new life to the uneducated multitude of Bharatha." The gathering of non-Hindi students was so large that a translation of the lecture had to be given in English. The second meeting was held on 14th October, with Mr. P. K. Narayanan Nair, B. O. L., President of the Association, in the chair, when Mr. K. B. Mallia, of III B. Com. class spoke on "Adhunika Siksha Premali". Mr. T. V. Vareed of IV U. C. and Mr. V. Jose Vazhapilly of III B. Com. were the other speakers. The third meeting was held on 4th November, with Mr. V. V. Raman, B. Sc., of IV B. Com. class in the chair, when Mr. Raghavankutty of II U. C. spoke on "Vidhyarthi Jevan." Other speakers were Mr. K.N. Appavoo of II U.C. and Mr. V. V. Joseph of III B. Com.

C. L. George.
SECRETARY

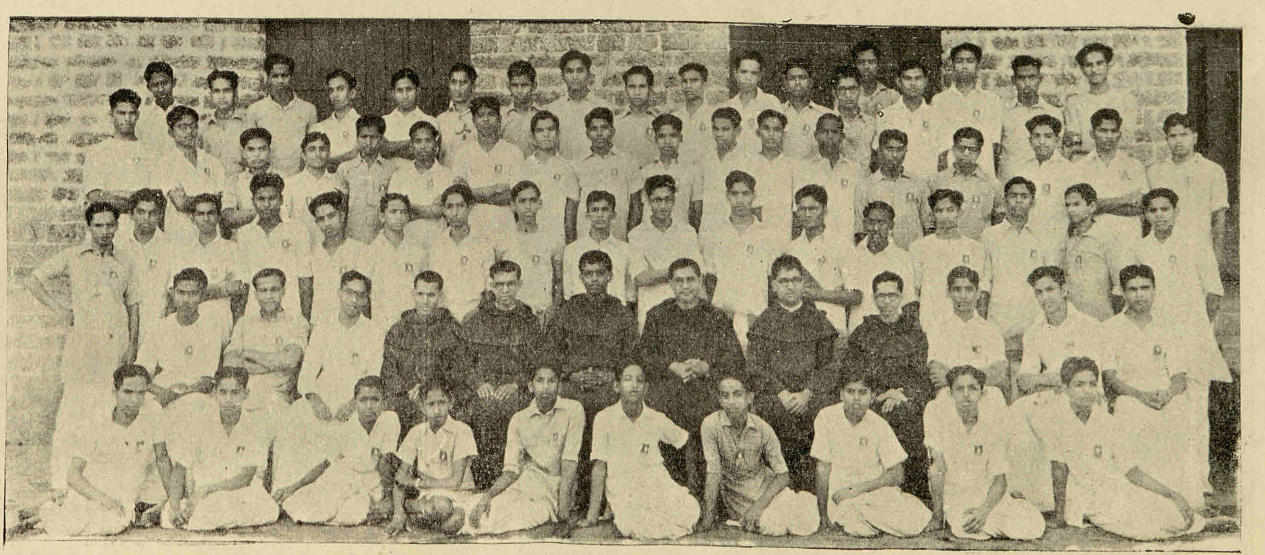
Social Service Society

The Social Service Society is not meant for eloquent speeches and debates, but for *action.* The Society began its working on 25 th July, 1946, with 33 members and an elected Executive Committee of 12 members. The first meeting of the Committee was held on 1 st August with our President, Mr. K. J. Cyriac, M. A., B. L., in the chair, when a programme of activities for the year was drawn up. During the year we collected voluntary donations from students, amounting to Rs. 124-12-0, and with the addition of Rs 50, received from the Union, our fund came to Rs. 174—12—0. Members of the Society visited 43 poor houses in the lacality and gave them financial aid up to Rs. 65—8—0. A sum of Rs. 17 was spent for thatching 3 huts in Thevara, and another sum of Rs. 35 was spent in giving light refreshments to the inmates of the Lourdepuram Destitute Home. Our members visited the General Hospital, Ernakulam, and distributed oranges and biscuts for Rs. 23—11—0 in the Childrens' Ward and Isolation Ward. Besides, the Society is helping permanently two families with money. We have in hand a balance of Rs. 19—9—0, which is carried forward to the next year. Our thanks are due to our President, Mr. K. J. Cyriac, for his zealous guidance and to the students for their generous donations and co-operation.

T. T. Ouseph.
SECRETARY

Social Service Society Members
Entertaining the inmates of Lourdepuram Destitute Home

College Sodality—1946-47

Our Dramatic Club

Our Politics Club.

Music Club

The Music Club, started last year, continued its work this year with 17 members, representing Hindi, Karnatic and English music. The members meet once a week, and thanks to the able direction of our President, Mr. Martyn M. Thomas, M. A., we are already getting familiar with the theories connected with musical instruments like Piano, Harmonium, Violin, Mandoline, etc. One of the activities of the Club was the contributing of musical items to all the public functions held in the College. Our valedictory meeting was held on 17th February, 1947, with Very Rev. Fr. Prior in chair. After the welcome speech by the President of the Club, the report of the year was read by the Secretary, and the toast of the Club was proposed by Mr. P. C. Devassia, M. A.

M. I. Varkey Pillai.
SECRETARY

Dramatic Club

To encourage the development of the histrionic talents latent in our students, a Dramatic Club was organized at the beginning of the year, with a membership of 25 students and a Managing Committee of 5 members. The Club was inaugurated on 28th November, by the then Principal, Mr. C. J. Varkey, when the members staged the Malayalam play, "ഫിറ്റ്ഗതി", very creditably. On the College Day, some of the staff members acted the English play "Cox and Box". The last performance was on the College Union Day, when the Malayalam drama "മായാമയൻ" was staged. The Club places on record the ethusiastic support and able guidance of Mr. P. C. Devassia, M. A., President of the Club, and of Mr. Varghese Chandy, B. Sc. (Hons), our Vice-President, as well as the hearty co-operation of all the members of the Club.

K. P. Joseph.
SECRETARY

Politics Club

The Politics Club was started during this year, with its inauguration on 7th October, 1946, when "Gandhi Jayanti" was celebrated. Mr. C. J. Varkey, M. A. (Hons), the originator and President of the Club, explained the scope and plan of the Club, as well as the importance of having such a Club in every College for the study of political and economic problems and for the right formation of the future national leaders with necessary knowledge and correct ideas on such questions. The Hon'ble Sri. P. Govinda Menon, M. A., B. L., Minister for Food and Education in the Cochin State, in inaugurating the Club, emphasised the importance of having such a Club in every educational institution. The members held six meetings, concentrating their studies on two questions, viz., introduction of prohibition in the Cochin State and the textile policy of the Madras Government. Each question was taken up for study by a set of six members, each one specialising on one particular aspect of it. On behalf of the Club I have to express our appreciation of the manner in which the Club was organised and conducted by the President, assisted by the Vice-President, Mr. B. C. Paul, M. A., as well as of the co-operation of the members.

K. Mohamad.
SECRETARY

Athletic Association

The year under report is not marked by anything like the success we had last year.

VOLLEY BALL

The College Volley Ball Team won the Fr. Bartholomeo Memorial Volley Ball Tournament. The Team achieved singular success in their matches against the leading local Volley Ball teams and the R. I. N. and R. A. F. Teams. The Team is to be congratulated on their masterly display of team work, field position and tactics.

BASKET BALL

This year also we were able to build up a good Basket Ball Team. Though we enlisted in the Fr. Bertram Memorial Tournament, held in Loyola College, Madras, we were not able to take part in it because of the unfortunate Railway strike. However, our Team took part in the Centenary Memorial Tournament held in St. Joseph's College, Trichinopoly, but we had ill luck, owing to the failure of the Referee to appreciate the most modern form of the game —the American style—which our players exhibited, so much so their finer movements were all checked and whistled off as fouls!

FOOT BALL

The College Foot Ball Elevens played a series of matches with the local teams as well as the R. I. N. and R. I. A. F. Teams. Our players showed mastery of the game and good team work. We participated in the University Tournament and in the Dixon Cup Tournament.

HOCKEY

The Hockey Elevens were given the special privilege of going on a tour to the Travancore side. Congratulations to them on having brought credit to the College by their splendid performances at Changanacherry, Kottayam and Alwaye. Next year we propose to enter a team in the University Tournaments.

CRICKET

Our Cricket Team had very bad luck this year, especially in the match against the Maharaja's College Team in the Inter-Collegiate Tournament, in which the rain robbed us of a certain victory.

TENNIS

This year, for the first time, we started a Tennis Club—a humble beginning with one court and 16 members. They are all enthusiasts of the game, and most of them are no mean exponents of it.

ATHLETICS

The boom in athletics started this year with the Cochin Olympics, whereat the performances of our athletes were really of a superlative order. They secured a few first and second places to the credit of the College. Our athletes took part in the Inter-Collegiate Sports Meet, and with their keen athletic-mindedness, they made a favourable impression on the judges and the large gathering of visitors. The outstanding athletes of the College competed with the cream of the Madras University youths in the University Sports Meet, held at Madras, and won a few first and second places. Congratulations to our "miler" Mr. P. V. Varghese, who represented the University in the Inter-University Sports Meet, held at Aligarh.

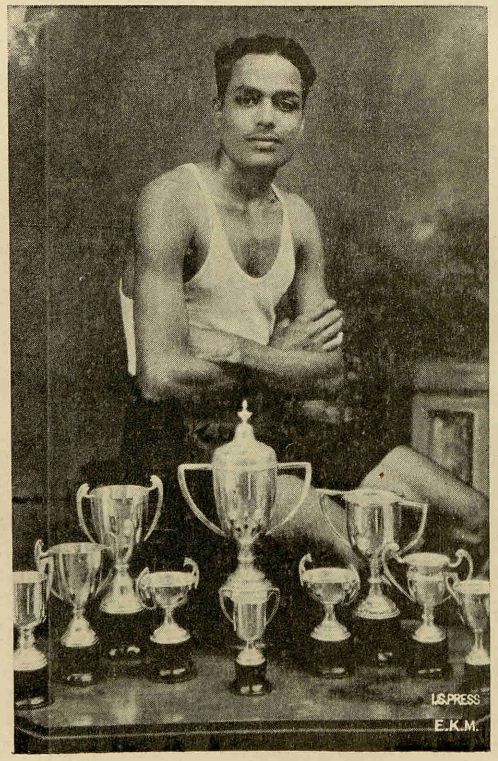
The Annual Athletic Sports Meet of the College was held on the 4th and 5th of February, 1947, in the College "Lake-view Grounds", and it proved an unqualified success. The competition was keen, and there were some praiseworthy performances. * Mr. C. V. Mammen was awarded the Senior Champion Cup, and Mr. Varghese Joseph of I U.C. was the Junior Champion. Blues proved the Champion House. The Intra-Mural Competition results were as follows:

	Winners	*Captains*
Volley Ball . . .	Yellows . .	T. T. Joseph
Basket Ball . . .	Reds.	T. M. Mathew
Foot Ball	Yellows . . .	A. G. Mathew
Base Ball	Reds	T. T. Kuruvilla
Hockey	Yellows . . .	E. V. George
Cricket	Yellows . .	A. G. Mathew
Badminton	Reds	T. J. Joseph
Athletics	Blues	K.M. Abraham

P. P. Pothen.
SECRETARY

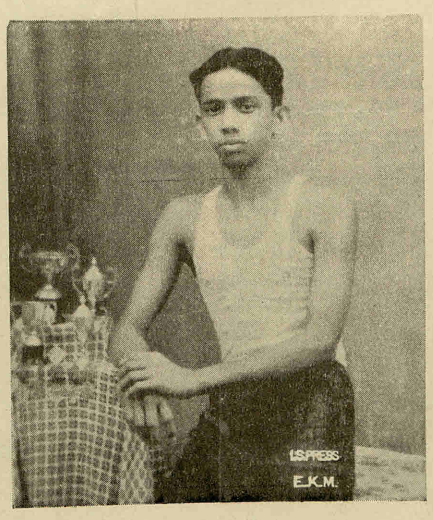
* List, *ante* p. 53.

OUR ATHLETIC CHAMPIONS — 1946-47

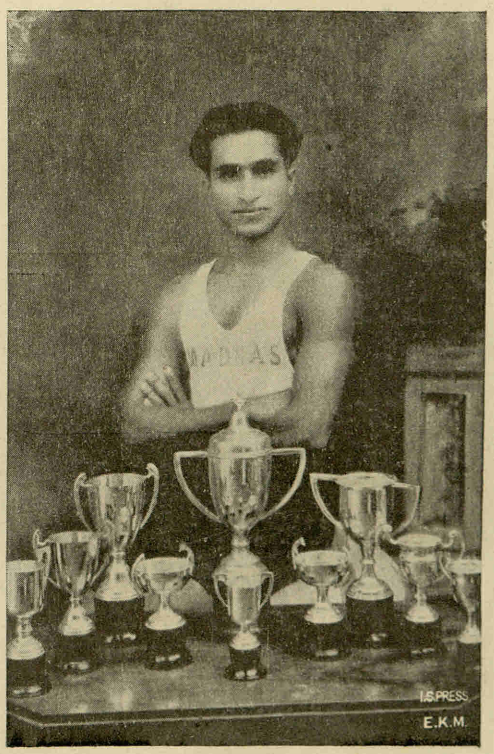

C. V. Mammen
Winner of College Champion Cup

Junior Champion

T. Varghese Joseph

P. V. Varghese
Winner in Cochin Olympics & University Sports

Our Tennis Club

Catholic Students' Association Committee—1946-47

Catholic Students' Association

I have great pleasure to place before you the Third Annual Report of the Catholic Students' Association for the year 1946-47. Under the Rules of the Association, every Catholic student of the College is an ordinary member, and every Catholic member of the College staff is an honorary member, of the Association. The Very Rev. Fr. Prior is its Patron. The affairs of the Association are managed by a committee, consisting of the Rev. Fr. Principal as ex-officio President, the Vice-Principal as ex-officio Vice-President, Rev. Fr. Theodosius as Spiritual Director, the President and Secretary of the local branch of S. I. C. U. Federation, and 7 student representives elected by students. This year we have 375 ordinary members against 291 of last year. Including the Honorary members, the Association has a strength of 395—more than half the strength of the College.

General Meetings— The inaugural meeting held on 19th July, 1946, was addressed by Prof. V. V. John, M. A. (Oxon), of the Cuttack University. He explained the working of a properly organised Catholic centre, appealed to the students to become well-informed, educated Catholics, and stressed the need of an intensified Catholic life in Malabar, referring to his experiences at Oxford. On this occasion Mr. N. A. Abraham of I U. C. and party entertained the audience with a "kathakalakshepam."

On the feast of Our Lady of Mount Carmel, another meeting was held with Rev. Fr. Theodosius, T. O. C. D., in the chair. He delivered a learned and inspiring address on Our Lady of Mount Carmel. Mr. S. Martin, B. A., of IV B. Com. class, and Mr. T. K. Koshy of II U. C., also spoke at the meeting.

To celebrate the feast of St. Thomas the Apostle, another meeting was held on July 3rd, with Chev. C. J. Varkey, K. S. G., M. A. (Hons), in the chair. Mr. Thomas Manjooran, B. A., B. L., spoke on Catholic Students' Preparation for their future political life. The president, in his speech, explained the significance and importance of St. Thomas' Day.

The fourth meeting was held on 6th August, with Fr. Theodosius in the chair, when Mr. A. P. Mathai, M. A., Lecturer, St. Aloysius' College, Mangalore, spoke on "Confusionism" with apt illustrations from the state of confusion into which educated men have been thrown to-day.

On Mission Sunday we had the next meeting with Rev. Fr. Antony, T. O. C. D., as president. He made an inspiring speech on "Mission-fields in India." The meeting adopted a resolution, moved by Mr. T. L. Thomas, B. A., of IV B. Com. class, to protest against the outrageous and unlawful sentence passed on Archbishop Stepinac by Marshal Tito's Government in Yugoslavia, and the resolution was duly communicated to His Excellency the Delegate Apostolic of the East Indies.

On the 19th of February, 1947, we had the Anniversary of the Association, along with the Regional Conference of S. I. C. U. Federation, with Rev. Fr. P. Carty, S. J., as president, when Mr. K. T. Abraham, M. A., Lecturer in English, St. Albert's College, delivered an address.

Study Clubs— The Study Clubs are the life of our Association. To organise them two meetings were held. The first was on 25th September, with Chev. C. J. Varkey in the chair, when, according to his suggestions, we decided upon having small groups for effective work, and four groups were formed—one for B. A. and B. Com. classes, with Fr. Antony as President; one for Senior Intermediate with Fr. Theodosius as President; and two for Junior Intermediate with Fr. Marcel and Fr. Dismas as

Presidents. At the second meeting, held on 9th October, with Fr. Theodosius in the chair, topics for study were selected out of the list recommended by Rev. Fr. P. Carty, S. J., President of the S. I. C. U. Federation.

B. A. & B. Com.—	Democracy.
	Holy Mass.
	The Cinema.
Senior Inter—	Communism.
	Holy Mass.
Junior Inter—	Mission Field.
	Holy Mass.
	Working classses.

Our Study Clubs met on Sundays; and each group had about ten study meetings.

Competitions—As in the past years, we held the annual competitions in Oratorical Contest and Essay-writing, and the following were the winners.

Oratorical Contest

ENGLISH

I Prize—M. T. Thariyan (III U. C.)
II „ V. D. Joseph (II U. C.) / P. K. George (I U. C.)

MALAYALAM

I Prize—V. T. Mathewkutty (III B.Com.)
II „ N. V. John (I U.C.)

Essay-writing

ENGLISH

I Prize—M. T. Thariyan (III U. C.)
II „ V. T. Mathewkutty (III B.Com.)

MALAYALAM

I Prize—J. A. Avirah (III B. Com.)
II „ J. A. Chacko (II U. C.) / G. M. Devasia (I U. C.)

Closed Retreat—This year, owing to larger numbers, the annual Closed Retreat was held in two batches—the first for the Hostelers and the Staff from 3rd to 6th October, and the second for Day-scholars, after the second term, from 20th to 24th December. Rev. Fr. Lawrence Colaco, S.J., of Mangalore, preached the first retreat, and Rev. Fr. Aurelius, T. O. C. D., the second.

Before concluding, I must express the heartfelt thanks of the Association to Very Rev. Fr. Prior, Rev. Fr. Principal, Chev. C. J. Varkey, Vice-President, as well as to Rev. Fr. Presidents of the Clubs and Rev. Fr. Ligouri, Office Manager, for their zealous co-operation and support in the working of the Association and in its various activities.

J. A. Chacko.
SECRETARY

COLLEGE SODALITY

Report for 1946-47

I have great pleasure to place before you the annual report of the Sodality of the B. V. Mary, for the year 1946—47. It has now 77 members on the rolls.

Meetings—During the year we had in all 7 meetings. The inaugural meeting was held on 15th August, the feast of the Assumption, when Rev. Fr. B. D'Souza, M. A., Ph. D., Lecturer, St. Albert's College, delivered the inaugural address, giving several thoughtful suggestions on the possibilities of Sodalities and the role of Sodalists. That day, new members were entrolled by Very Rev. Fr. Prior, the Director of Sodality, and a general meeting was held under the presidentship of Rev. Fr. Marcel, T. O. C. D., our Officiating Director, when the office-bearers for the year were elected—Mr. K. S. Devasia of III U. C. as Prefect, Mr. C. V. Jose of II U. C. as Secretary, and others to represent various Hostels.

Two ordinary meetings were held on 29th September and 24th November, over which Rev. Fr. Denis Arouja and Rev. Fr. Marcel presided, and at which several members spoke.

The first extra-ordinary meeting was held on 13th October to celeberate the *"Press Sunday"*, when Mr. P. T. Thomas, M. A., L. T., made an eloquent speech on the Catholic Press and the spreading of Catholic literature, and he also stressed the need of a Catholic Reading Room in the College. On that occasion we held a Press Exhibition—the first of its kind in the College.

The second extra-ordinary meeting was held on the *"Mission Sunday"*, 20th October, with Rev. Fr. Antony, T. O. C. D., in the chair, our own members being the speakers of the day. The High School Sodalists also participated in the function. After the meeting a fancy sale in aid of the missions was conducted, the articles for which were contributed by the members themselves. It was a great success in every way: it attracted almost all the inmates of all the College Hostels, irrespective of creed; the proceeds amounted to Rs. 130, out of which Rs. 100 were sent to the Director of the Benares Mission and the rest to the Destitute Home, Lourdepuram.

Activities— The feasts of the Kingship of Christ and the Immaculate Conception—the titular feast of the Sodality, were celebrated with special novenas. On the eve of the titular feast, there was a "candle procession", in which all the Catholic students of the Hostels and the High School Boarding House participated. On the feast day, a general meeting of the Sodality was held with Rev. Fr. Moothedan, M. A., D. D., in the chair, when Mr. K. C. Antony, B. A., LL. B., was the speaker. After the meeting, there was an enjoyable variety entertainment the chief item being a "Conference of Wild Animals."

Besides, we have been active in some works of social service, in helping the missions, in conducting study clubs. The Social Service Committee consists of 15 volunteers, each contributing 2 as. per week, who give moral instruction on Sundays to about 35 street boys and provide them with games after the instruction, and occasionally also with food and clothing. During the year we collected a sum of Rs. 200 as donation from generous souls and sent it to the Benares Mission and the Holy Childhood Society at Bangalore. We were also active in the spread of mission literature by distributing booklets and pamphlets. We take this opportunity to express our sincere gratitude to Rev. Fr. Rudolph, T. O. C. D., Manager of the L. F. Press, Thevara, for his generous help towards the success of our humble endeavour. In the Study Club, we discussed at length, during the course of the year, the famous Encyclical on "Christian Education of the Youth" of Pope Pius XI of holy memory.

Conclusion—In conclusion, let me express our heartfelt thanks to the Very Rev. Fr. Prior, our Director, to Rev. Fr. Marcel, our Officiating Director, and to Rev. Fr. Principal, for their paternal solicitude and keen interest in the welfare and progress of our Sodality. To you, Very Rev. Monsignor, * we express our most sincere thanks for kindly accepting our invitation and gracing this presidential chair, despite your indifferent health. Finally, we invoke the blessings of our Beloved Mother, the Heavenly Queen, on our Sodality so that it may prosper more and more, producing sons worthy of our Holy Church and of our Bharatmata.

S. H. College, Thevara
Feast of O. L. of Lourdes, 1947.

C. V. Jose.
SECRETARY

* The Very Rev. Mgr. Jacob Naduvathussery presided over the Anniversary Meeting held on the feast of Our Lady of Lourdes,

ADMINISTRATIVE PERSONNEL

BOARD OF MANAGEMENT

Very Rev. Fr. Francis Sales, T. O. C. D.
Prior (President)
Rev. Fr. Theodosius, T. O C D.
Principal
Rev. Fr P. Carty, S. J.
St Joseph's College, Trichinopoly.
Rev. Fr. Aurelius, T. O. C. D.
Prior General's nominee
Rev. Fr. Ligouri, T. O. C D. *(Secretary)*

COLLEGE COUNCIL

1. Rev. Fr. Principal—*President*
2. Mr. C. J. Varkey, M. A. (Hons.)—*Vice-Principal*
3. Rev. Fr. Ligouri, T. O C. D.—*Bursar*
4. Mr. M. V. Varghese, M.Sc.—*Secretary*
5. Mr P. V. Alexander, M. A., L. T.
6. Mr. C. C. Chacko, B. A.
7. H. H. Kerala Varma Tampuran, B. A, B Com., G. D. A., R. A.
8. Mr. Martyn M. Thomas, M A.
9. Mr. K. J. Cyriac, M. A., B. L.
10. Mr. C. J. Daniel, B. Sc. (Hons)
11. Mr. Varghese Chandy, B. Sc. (Hons.)
12. Mr. P. P. Pothen, B A, Dip. Ph. Ed.

COLLEGE OFFICE

Principal
Rev Fr. Theodosius, T. O. C D.
Bursar & Office Manager
Rev. Fr. Ligouri, T. O. C D
Clerks
Mr. K. J. Lonan
Mr. M. Pothen Mathai
Mr. M. M. Kuriakose
Mr. P. J. Paul
Mr. T. C. Cherian

LIBRARY

Warden: Rev Fr. Antony, T. O. C. D.
Ag. Librarian: Mr. K. P. Xavier
Assistant: Mr. K. J. Abraham
" Mr. V. George.

TEACHING STAFF

Principal
1. Rev. Fr. Theodosius, T. O. C. D.
Vice-Principal
2. Mr. C. J. Varkey, K S G, M.A. (Hons.)
Professor of History
English
3. Mr. P. V. Alexander, M. A., L. T.
4. Mr. K. P. Joseph, M. A.
5. Mr. K. J. John, B.A. (Hons.)
6. Rev. Fr. Dismas, T. O. C. D.
7. Rev. Fr. Reynolds, T. O. C. D.
8. Mr. P. K. Kurian, B. A.
9. Mr. N. Shantaram, B. A.

Oriental Languages:
10. Mr. C. C. Chacko, B. A.
11. Mr. P. C. Devassia, M. A.
12. Rev. Fr. Marcel, T. O. C. D.
13. Mr. P. K. Narayanan Nair, B. O. L.
14. Mr. S. Padmanabhan, B.A., B. T.
15. Mr. E. K. Narayanan Potti, M. A.
16. Mr. K. A. Poulose, *Vidwan.*

Commerce
17. H. H. Kerala Varma Tampuran, B. A., B. Com., G. D. A., R A.
18. Mr. N. S. Ramakrishna Iyer, M. A., B. Com., C. A. I. I. B.
19. Mr. C. K. George, B A., B L., M. A. (Com.)
20. H .H. Kerala Varma Tampuran, M. A., R. A.
21. Mr. Philip K. Thayil, B. A., B. L.
22. Mr. P. M. Joseph, B. A., B. Com.

Mathematics

23. Mr. Martyn M. Thomas, M. A.
24. Mr. P. A. Joseph, M. A.
25. Mr. P. T. Thomas, M. A., L. T.
26. Mr. M. O. Devassy, B. A.

Economics, History & Logic

27. Mr. K. J. Cyriac, M. A., B. L.
28. Rev. Fr. Antony, T. O. C. D.
29. Mr. Abraham V. Kurian, M. A.
30. Mr. B. C. Paul, M. A.
31. Mr. P. G. Mathew, M. A., B. D.

Science:

Physics

32. Mr. C. J. Daniel, B. Sc. (Hons.)
33. Mr. C. E. Ittyarah, B. Sc.
34. Mr. N. L. Ramanathan, B. Sc.
35. Mr. T. Balakrishnan, B. Sc.

Chemistry

36. Mr. M. V. Varghese, M. Sc.
37. Mr. K. M. Luke, B. A.
38. Mr. R. Ganapathikrishnan, B. Sc.
39. Mr. P. M. Thomas, B. Sc.
40. Mr. V. Ramaswamy, B. Sc.

Natural Science

41. Mr. Varghese Chandy, B. Sc. (Hons.)
42. Mr. T. V. Joseph, B. A.
43. Mr. P. Jacob Cherian, B. Sc.

Physical Education

44. Mr. P. P. Pothen, B. A., Dip. Ph. Ed.

Religion

B. A. & B. Com.—Rev. Fr. Dismas
Senior Inter—Rev. Fr. Theodosius
Junior Inter—Rev. Fr. Marcel, Rev. Fr. Reynold

Medical Officer

Dr. C. M. Joseph, B. A., M. B. B. S.

MAGAZINE COMMITTEE

President

Rev. Fr. Principal *ex-officio*

Secretary & Manager

Rev. Fr. Ligouri, T. O. C. D.

Editor

Mr. C. J. Varkey, K. S G, M. A. (Hons.)

Staff Representatives

Rev. Fr. Reynolds, T. O. C. D.
Mr. C. C. Chacko, B. A.
Mr. K. J. Cyriac, M. A., B. L.
Mr. M. V. Varghese, M. Sc.
Mr. P. P. Pothen, B. A., Dip. Ph. Ed.

Student Representatives

Mr. M. Mathai (IV U. C.)
(Chairman of the College Union)
Mr. V. R. Chandran (II U. C.)
(Secretary of the College Union)
Mr. C. V. Joseph (IV U. C.)
(Secretary, Malayalam Association)

COLLEGE SOCIETIES

College Union Committee

President, Vice-President, Treasurer, Chairman, Secretary & Asst. Secretary of the Union.

Presidents, Vice-Presidents and Secretaries of the 10 Sections of the Union.

Office Bearers

College Union

President: Fr. Principal *ex-officio*
Vice-President: Vice-Principal *ex-officio*
Treasurer: Fr. Bursar *ex-officio*
Chairman: M. Mathai (IV U. C.)
Secretary: V. R. Chandran (II U. C.)
Asst. Secretary: N.A.Abraham(I U C.)

Commerce Association

President: H. H. Kerala Varma Tampuran, B. A., B. Com. G. D. A., R. A.
Secretary: George Benjamin (IV B. Com.)

Science Association

President: Mr. Martyn M. Thomas, M. A.
Joint Secretaries:
T. V. Vareed (III U. C.)
Sylvester Luiz (II U. C.)

History & Economics Association

President: Mr. K. J. Cyriac, M A, B. L.
Joint Secretaries: D. Antony (IV U. C.)
P. V. Thomas (IIU. C.)

Malayalam Association

President: Mr. C. C. Chacko, B. A.
Joint Secretaries: C. V. Joseph (IV U.C.)
V. Sivadas Menon (II U.C)

Sanskrit Association

President: Rev. Fr. Marcel, T. O. C. D.
Secretary: P. V. Sadanand (II U. C.)

Hindi Association

President: Mr. P. K. Narayanan Nair, B. O. L.
Secretary: C. L. George (II U C)

Social Service Society

President: Mr. K. J. Cyriac, M A B L
Secretary: T. T. Ouseph (IV B. Com)

Music Club

President: Mr. Martyn M. Thomas, M A
Secretaries:
Western music: E. G. L. Papali (II U C)
Carnatic: M. I. Varkey Pillai (III U C)
Hindi: P. K. Venkitachalam, (IV B. com.)

Dramatic Club

President: Mr. P. C. Devassia, M. A.
Vice-President: Mr. Varghese Chandy, B. Sc. (Hons.)
Secretary: K. P. Joseph, (II U C)

Politics Club

President: Mr C. J. Varkey, M A (Hons)
Vice-President: Mr. B. C. Paul, M. A.
Secretary: K Muhammad (IV U C)

ATHLETIC ASSOCIATION

President: The Principal *ex-officio*
Secretary: Mr. P. P. Pothen.

Games Captains

Foot Ball: C. V. Mammen (II U. C.)
Basket Ball: T. M. Mathen (II U. C.)
Volley Ball: P. K. John (II U. C.)
Hockey: T. K. Abraham (IV B. Com.)
Cricket: Thomas Kuruvilla (IV B. Com.)
Badminton: P. K. Venkatachalam (IV B. Com.)
Tennis: T. T. Kuruvilla (III U. C.)
Athletics: K. J. Thomas. (III B. Com.)

House Patrons & Captains

RED HOUSE

Patron: Mr. M. V. Varghese, M. Sc.
Captain: T. K. Abraham (IV B. Com.)

BLUE HOUSE

Patron: Mr. Varghese Chandy, B. Sc. (Hons.)
Captain: K. M. Abraham. (II U. C.)

YELLOW HOUSE

Patron: Mr P. T. Thomas, M. A., L. T.
Captain: A. G. Mathew (IV. B. Com.)

WHITE HOUSE

Patron: Mr. C. K. George, M. A. (Com.)
Captain: P. K. John (II U. C.)

CATHOLIC STUDENT'S ASSOCIATION

Patron

Very Rev. Fr. Prior *ex-officio*

President

Rev. Fr. Principal *ex-officio*

Vice-President

Chev. C. J. Varkey, K. S. G., M. A. (Hons.)

Spiritual Director

Rev. Fr. Theodosius, T. O. C. D.

Secretary: J. A. Chacko, (II U. C.)

OTHER MEMBERS OF THE COMMITTEE

President, Local Branch of S.I.C.U.F.

Mr T. L. Thomas, B A. (IV B. Com.)

Class Representatives

A. M. Jacob, B. A. (IV B. Com.)
K. J. Joseph, (IV B. Com.)
V. Simon, B. Sc. (III B. Com.)
D. Antony (IV U. C.)
K T. Joseph (III U. C.)
K. P. Joseph (II U. C.)
Cheriyan Kunju (I U. C.)

COLLEGE HOSTELS

GENERAL WARDEN

Rev. Fr. Januarius, T. O. C. D.

WARDENS

Sacred Heart Hostel

Rev. Fr. Januarius, T. O. C. D.

Christ Hall Boarding

Rev. Fr. Dismas, T. O. C. D.

Non-Catholic Boarding

Mr. C. E. Ittyarah, B. Sc.

Bosco Hostel—Nos I, II & III Blocks

Rev. Fr. Theodosius, T. O. C. D.

Dy. Wardens-No. I - Mr. K. A. Paulose

,, No. II - Mr P. K. Kurian.

Bosco Hostel—Nos. IV & V Blocks

Rev. Fr. Marcel, T. O. C. D.

EXCHANGES

Alwaye	— *"Caritas"*, St. Joseph's Apostolic Seminary
Bangalore	— *St. Joseph's College Annual.*
Bombay	— *The Sophia College Magazine.*
Changanacherry	— *Excelsior*, St. Berchmans' College Annual.
Ernakulam	— *The Maharajas' College Magazine*; *"Carmel"*, St. Teresa's College.
Mangalore	— *St. Aloysius' College Annual*; *"Carmela"*, St. Agnes' College.
Palghat	— *Government Victoria College Annual.*
Tellicherry	— *Government Brennen College Annual.*
Trichinopoly	— *St. Joseph's College Annual.*
Trichur	— *The Magazine*, St. Thomas' College.
Trivandrum	— *The University College Magazine.*

APPRECIATION

We have much pleasure to reproduce here extracts from a few of the many letters received, expressing appreciation of our first number, published last year.

His Excellency the Most Rev. Dr. Leo P. Kierkels, C. P., D. D., Apostolic Delegate to the East Indies, writes from Bangalore:

".....Its pursual gave me much enlightenment and no little pleasure.....the variety of articles and short stories in your Magazine and the literary competence with which they have been written make your first number an outstanding achievement....."

His Excellency the Patriarch of Goa writes:

".....Indeed, its literary contributions and fine illustrations are most inspiring and indicative of the progress and high standard of your College....."

His Excellency the Rt. Rev. Mgr. Francis T. Roche, S. J., Bishop of Tuticorin, says:

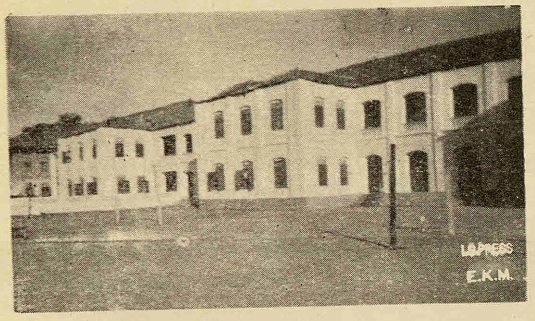
"Please accept my hearty congratulations on the well-got-up, interesting and illuminating Magazine. You have sprung a surprise by bringing out this bulky volume with fine pictures at this time of financial stringency....."

Similar expressions of surprise and appreciation are seen in several such letters received by us. They are too numerous to be reproduced here. However, we must extract a few words from the letter of our esteemed friend and neighbour, His Highness Rama Varma Tampuran, M. A., B. Sc. (Lond.), Barrister-at-Law, Reforms Commissioner, Cochin State, who says:

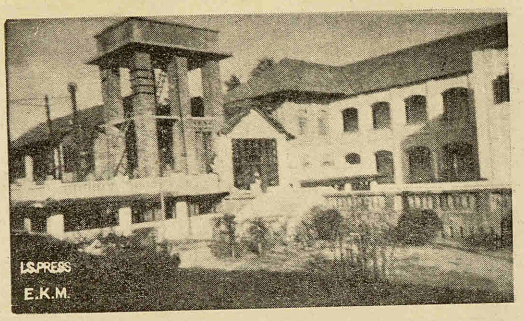
".....I find the Magazine very interesting and well got up....."

"Glorious is the fruit of good labour."

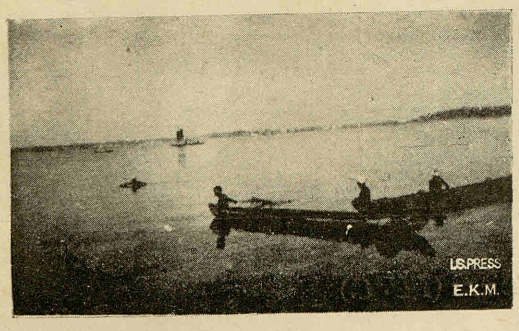
Administration Block

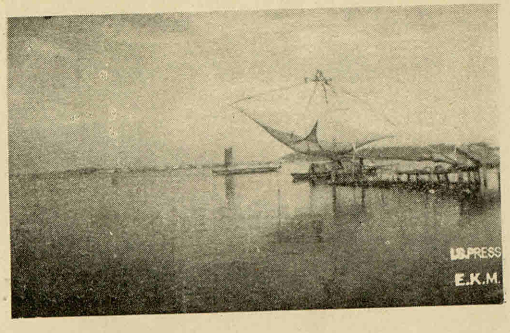

Our Workshop

Christ Hall

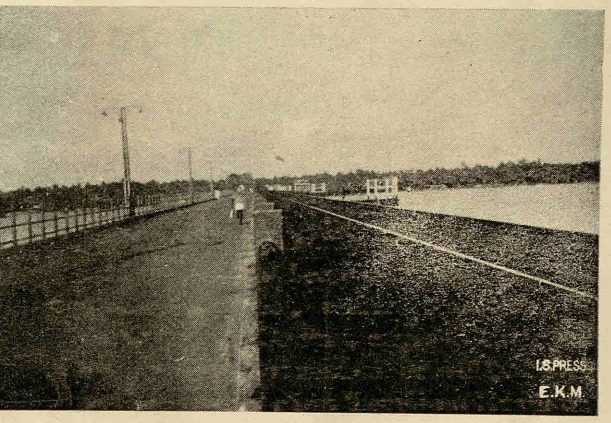

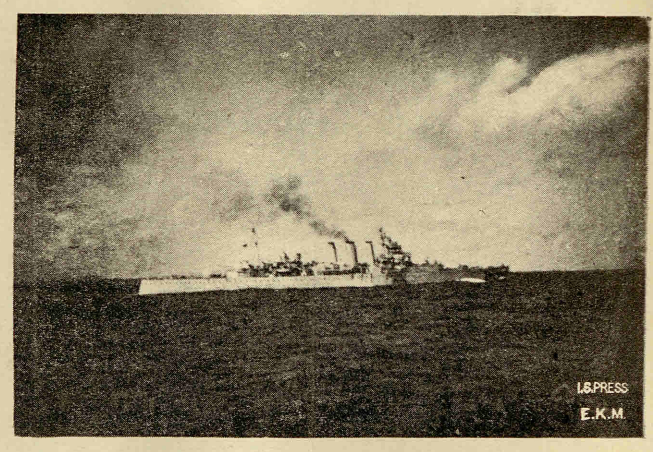
Views of the Vembanad Lake

Photos by Paul D. T. and T. J. Chacko (I U. C.)

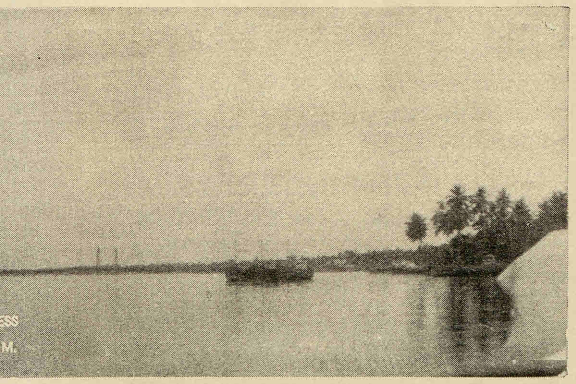
Some Scenes round Thevara

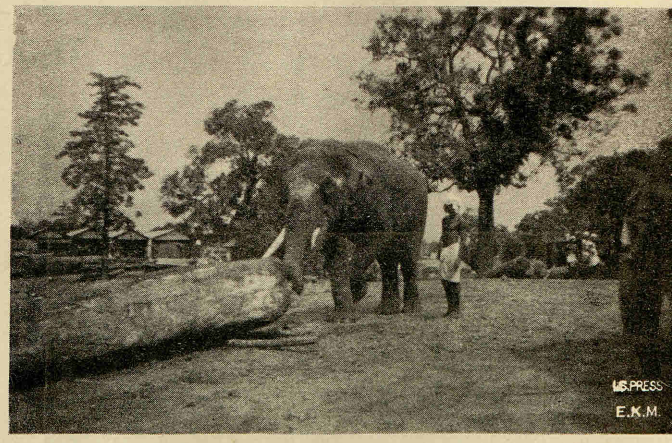
The Bridge connecting
Willingdon Island with Ernakulam

A War-ship in the Cochin Harbour

A view of Vembanad Lake

"Might against weight"

Photos by V. P. Thomas (I U. C.)

COLLEGE CHRONICLE—1946-47

By Chronicler

1946

June

18th — College reopens after Midsummer Holidays — Enters upon 3rd year of its life. Seniors back to work. Mind you, University Exam. at the end of the year—Rusty pens back to work!

20th — Boys fresh from High Schools all over the college premises—What a rush for admission!

28th — Feast of the Sacred Heart, our titular feast. New General Warden in the Hostel — Fr. Januarius arrives — Feasting in the Hostel.
Welcome to sister institution—St. Albert's College — the Benjamin of Catholic Colleges.

July

3rd — *St. Thomas' Day* — Solemn Services in the Chapel and a general meeting in the evening. Chev. C. J. Varkey presides. Mr. Thomas Manjooran, B. A., B. L., harangues Catholic youngmen on the social and political uplift of the community.

8th — Junior classes commence work. A good many new faces all over the corridors — and also in Staff Room: Fr. Reynolds, fresh from Nagpur, in the English Department; Mr. C. K. George strengthens Commerce, and Mr. B. C. Paul, Economics and History; Vidwan K. A. Paulose joins the Malayalam staff; and a lucky catch — Mr. Varghese Chandy comes to take charge of our new group, Natural Science — a loss to Palamcottah, but a gain to Thevara!

9th — Solemn inauguration of the College Year — Mass of the Holy Ghost by Fr. Principal; Instruction by Fr. Prior, followed by Invocation of the light of the Holy Ghost. Renewal of solemn Consecration to the Sacred Heart, in the College Entrance Hall. Yes, the year is well begun! Go on!!

12th — Union election fever begins. Speech-test for competitors—What flourishes of rhetoric before a set of Daniels! No howling, this year — a decided improvement.

16th — Feast of Our Lady of Mount Carmel — the feast of our Fathers!—why not of the sons too? An Academy in honour of the Queen of Carmel.

19th — Inaugural Meeting of the Catholic Students' Association. Prof. V. V. John, M. A. (Oxon), exposes the various "isms" of the day. And Mr. N. A. Abraham's "കാലപുരുഷം" to crown the function.

22nd — Climax of the election fever! Crowds of students awaiting the results. Mr. M. Mathai of IV U. C. comes out triumphant as the Union Chairman, and Mr. V. R. Chandran of II U. C. as Secretary. "Mathai ki-jai". "Chandran ki-jai"—resounding along the corridors!!

August 7th — Inaugural meeting of the College Union. Eloquence of Prof. M. P. Paul, M. A., of Changanacherry, keeps the packed hall in wrapt attention to hear him on a "United Kerala."

15th — Appropriate day for the inaugural meeting of Our Lady's Sodality. A perfectly thoughtful speech in English resounds the Assembly Hall. Rev. Fr. B. D'Souza, M. A., Ph. D., of St. Albert's College, performs that feat!

23rd — Sudden closing of the College to keep our students' heads cool, under the thought of "Onam", away in their homes. But remember well, the ordeal of First Terminal Examination is only postponed.

28th — Feast of the Patron Saint of our Archbishop, Dr. Augustin Kandathil. Vice-Principal, Bursar and some student representatives rush to the palace, and cordially greet His Grace and get his blessings for College.

September 16th — College reopens after Onam Holidays—work begins in full swing, and after a peaceful settlement. "Lord, forgive them, for they know not what they do." Very Rev. Fr. Romeo Thomas retires. Officiating Principal very busy and brisk—how Mr. Varkey looks young in energy, and what a passion for work!

18th — Representatives of various Associations meet in council under the new Principal and make plans for their extra-curricular activities.

24th — First Terminal Examination—first regular ordeal for the freshers. Many seek exemption; but few get it, and several return with eyes downcast.

October 2nd — Examination over. Retreat for Staff and Hostelers begins—Rev. Fr. L. Colaco, S. J., of Mangalore is listened to with close attention.

4th — A flying visit! The Hon'ble Sri. Daniel Thomas, Minister for Local Administration in the Government of Madras, and his Parliamentary Secretary, Mr. L. C. Pais of Mangalore, in the College. Fr. Prior 'at home' to the distinguished guests for lunch in the parlour!

6th — Retreat over—Days of silence are marred by the echo of today's cheer and noise!

7th — "Gandhi Jayanti" celebrated in the College for the first time. Minister Govinda Menon inaugurates the Politics Club—a pet idea of our new Principal, isn't it? *Bharatamata ki-jai!*

13th — *"Press Sunday"*. Sodalists busy with their Press Exhibition in Hall No. 10. Well done, boys.

20th — *"Mission Sunday"*. Another novelty — a rich variety show and a jumble sale — Rs. 124—8—0 for the missions! Congratulations!

26th — Inter-Collegiate Hockey Tournaments on our grounds — Maharaja's College team meets ours. An exciting match—but, alas, a drawn!

28th — "Fr. Bartholomeo Volley Ball Tournament"—our team stood

against Alwaye College and Maharaja's too. What cheering! A healthy match, and a narrow victory for ours.

29th — Rev. Fr. P. Carty, S. J., arrives· Board of Management in session.

30th — Inter-Collegiate Regional Con" ference of Pax Romana, in St' Albert's College — Fr. Carty presides.

November
1st — Inter-Collegiate Cricket Tournament on Herbert Grounds of Maharaja's College. Better luck next time, young cricketers.

2nd — Magazine Committee getting busy, planning next issue of the College Annual.

7th — Our Hockey Elevens again on the field. Luck went over to Maharaja's College.

29th — Our Dramatic Club inaugurated by the Officiating Principal—"വിപ്ലവം" staged with great credit. Congratulations to our actors, and to the President of the Club, Mr. P. C. Devassia. A good promise for the future.

December
7th — Our Sodalists in procession round the College with lighted candles—a sight for the Angels! The moon seemed pale before the Heavenly Moon!

8th — Sodalists celebrate their titular feast of the Immaculate Conception—Mass, General Communion, a general meeting—and a rich variety entertainment, and a "Conference of Wild Animals!"

11th — Selection Examination begins.

20th — Examination over, and the second closed Retreat—for the Day-scholars—begins. Rev. Fr. Aurelius, T. O. C. D., gives a spiritual repast.

24th — Retreat over—all hasten home 'sanctified.' A Holy and Happy Christmas to all!

30th — College Council in judgment upon Senior students. Rather liberal in selection; comparatively few detained! The quality of mercy is not strained; verily it has seasoned justice.

31st — Selection results published—cries of joy, and also sighs, echo in the air. Some B. Com's. are also detained!—Why, you thought you were above selection?

1947

January
1st — New Year's Day—A Bright and Happy New Year to all the staff and students!

8th — College reopens with a new permanent Principal, Rev. Fr. Theodosius, T. O. C. D., in office—"*the* man" as our Papal Knight put it. Mr. Varkey back to Vice-Principal's post. Thanks, for your valuable services, especi- ally at critical times!

11th — Feast of St. Theodosius — very auspicious day for staff to greet the new Principal, and to have a grand social in his honour. Union Oratorical Contest.

16th — Fr. Principal's return party to the staff—Fr. Prior presides.

29th — Feast of St. Francis Sales—Fr. Prior's Day. Staff greet him, and Fr. Prior 'at home'

to the staff in the Monastery Garden!—a real family gathering, indeed!

February 5th & 6th — College Annual Sports on "Lakeview Grounds"—What a keen competition, and what enthusiasm! Congratulations to the winners.

8th — *College Day.* Rao Bahadur Dr. B. V. Narayanaswami Naidu, Principal of Pachaiyappa's College, Madras, presides—an unique absence of speeches, except, of course, President's address. Three stars of our staff — CHANSHANRAM — staged "Cox and Box."

11th — *Lourde's Day.* Sodality celebrates its anniversary—Mgr. Jacob Naduvathuserry presides and "kathaprasangam" by Mr K. K. Thomas.

18th — Board of Management has its final meeting of the year. Regional Conference of Newman Association at St. Teresa's College—Fr. P. Carty presides. Our students took an active part in the programme. Our "Cox and Box" again—now on St. Teresa's College stage!—Well, growing into a touring party?

19th — Anniversary of our Catholic Students' Association, converted into a Regional Conference of S. I. C. U. Federation of "Pax Romana." All Colleges in the Cochin State and St. Berchmans' College of Changanacherry are represented. Fr. Carty again in the chair.

23rd — *College Union Day.* Lucky to have got the Hon'ble Sri. K, Bhashyam, a Madras Minister, to preside. Our Dramatic Club again to the front—now with "[illegible]" on the stage. Well done, boys!

28th — Senior Classes close. Yes, now begin your serious preparation for the fast approaching University ordeal. Turn nights into days, and days into nights! alas! what a folly!

March 5th — Junior Classes close—just two days only for your trial.

8th — Annual Examination for Junior Classes begins. Eve of Pope's Day, and so the Papal Flag is hoisted by Fr. Principal.

9th — *Pope's Day.* Catholic staff and students assemble with Fr. Prior as President, and Mr. P. T. Thomas, M. A., L. T., speaks on the greatness of the Papacy and what it stands for.

14th — Examination over. College closes for Midsummer Holidays. What joy and jubilation to the Juniors at the thought of home! But, wait and see the Promotion List on the 1st of April. However, wish you all *a Happy Easter*, and *a happy vacation.* Come back in time, please.

Good-bye!

A Happy Easter to our staff and students

DISSECTION SETS
FRACTIONAL WEIGHTS
PLATINUM WIRE
GLASSWARE, PORCELAINWARE
CHEMICALS Etc.

SURGICAL & HOSPITAL REQUISITES
FOR
LABORATORY, SCIENTIFIC & MEDICO-SURGICAL
INDUSTRIES & INSTITUTES

ZILL & CO.

Princess Street, Bombay 2

Telephone: 25941 . . . . . Telegram: "LABORATORY"
(Established 1929) LISTS ON REQUEST

St. Joseph's

Industrial School Press

(Archdiocese of Verapoly)

High Class printing, Binding, Ruling, Type casting, Process blocks (both line and halftone) Electroplating, Stereo blocks, Engraving. Designing, Cinema Slides, Rubber stamps: Date stamps etc. etc.

MANAGER,
FR. JOHN NEDUNILATH
Ph. D., S. T. L.

BANERJI ROAD.
ERNAKULAM
(S. India)

MALABAR STUDIOS

(Estd. 1930)

ERNAKULAM & PERUMANOOR

ALWAYS AT YOUR SERVICE

EXCELLENT { PHOTOGRAPHS AND ENLARGEMENTS

A trial will convince you

Premier Photo Studio

Thevara Junction, Ernakulam

—X—

Specialists in:-

AMATUER WORK, STUDIO PORTRAINS, GROUPS, ENLARGEMENTS, PHOTO COLOURING, CINEMA SLIDES, ETC.

FOR EVERYTHING IN

STATIONARY AND PROVISIONS

PLEASE VISIT

LEELA STORES

Book-sellers & General Merchants

Thevara——Ernakulam

CHEMISTS & DRUGGISTS

For Honest Dealing and Sufficient Service

JAMES & CO., LTD.

BROADWAY — ERNAKULAM

IS THE FIRM RECOMMENDED BY DOCTORS
AND ADMITTED AS SUCH BY OUR
INNUMERABLE CLIENTS

Why not try and Convince Yourself?

For All Your Sports Requirements

Contact

National Sports Agencies

TRIPPUNITHURA

Suppliers to Colleges and Clubs

The Choice of

The Discriminating Sportsmen Lies with

Aberoi Limited

MAKERS OF QUALITY SPORTS GOODS

22, MOUNT ROAD, MADRAS
MADRAS

8/23 AVANESHI ROAD
COIMBATORE

Economy & Durability

FOR ALL SPORTS ARTICLES

Please apply to:

C. Blues Sports House

Broadway, Ernakulam

The Cochin All Sports

IMPORTERS AND EXPORTERS OF

SPORTS GOODS

BROADWAY-ERNAKULAM

TRY AND BE SATISFIED

CHEAPEST & BEST

AT

KAMATH & CO.

Broadway, Ernakulam

FOR ALL

YOUR REQUIREMENTS

A TRIAL WILL CONVINCE YOU

THE
Little Flower Industries

THEVARA, ERNAKULAM

Printing
Ruling
Casting
Electroplating
Weaving Etc. Etc.

BINDING:
Ornamental
Cushion
Ovel
Celluloid Etc. Etc.

The Central Stores

BROADWAY-ERNAKULAM

IDEAL SHOP

for

Students' Requirements

Wedding Sarees,
Veils & Wreath
Deccan Queen, Benares
Bengal, Bangalore,
Kornool
Salem Silk
Sarees & Brocade.
In
Attractive colours &
designs
ETC ETC. ETC.

White Hall

The Silk Palace

Furnishing
Materials
Household
Linen
Dress
Materials
Cashmeer
Woollen Carpets
Hats and
Umbrellas
ETC. ETC. ETC

BROADWAY, ERNAKULAM

FOR EVERYTHING IN

LABORATORY EQUIPMENT

CONSULT THE FIRST SCIENTIFIC FIRM IN INDIA

Hargolal and Sons

The Science Apparatus Workshop

PHONE '173' **AMBALA** GRAMS: "HARGOLAL"

Branch Office: **27-A Lingal Chetty St.**

G. T. MADRAS

Printed and published by P. I. Joseph, at the Little Flower Press,
THEVARA, ERNAKULAM.